



A Tolnai Lajos Kéttannyelvű Gimnázium Diáklapja
1998. február, VIII. évf. 13. szám

Impresszum

Főszerkesztők: Tóth Hajni (12.b), Palásti Gyuri (haccé)
Főszerkesztő-helyettesek: Pogrányi Annamari (11.b), Lénárt Gábor (10.a)
Grafikai főszerkesztő: Prémusz Viki (11.b)

Főkatinéni: (még mindig hál' Istennek) Feketéné Bíró Katalin

The Ein-Stein Team:

Farkas Böbe, Leskó László, Horváth Endre, Tóth Roland (12.b), Horváth Brigi,
Tóth Balázs, Halász Roland (haccé), Balassa Gabi (11.b), Szokodi Józsi,
Neumann Kriszti, Badics Beáta, Karszt Zsuzsi(11.b) Bezzegi Alíz,
Bankós Zsuzsi (9.a), Drinóczi Réka, Szűsz Judit, Weisz Eszter, Kálóczi Nóra,
Takács Edina (8.a), Szabó Balázs, Kovács Judit (7.a)

A Seniorok: Torma Csövi Béla, Nagy Pistike Dávid

Köszönet: A Bábolnai Nyomdának és Valkó Ferencnek,
Schmidt Ibolya Tanárnőnek,
Kemler Vali néninek a környék legjobb virsliéjéért,
Németh Kázmérnének,
Hum Tanár Úrnak és Hum Tanárnőnek
Genszterné Fork Rózsa Tanárnőnek
Gerald Hühner Tanár Úrnak
Továbbá minden kedves támogatóknak.

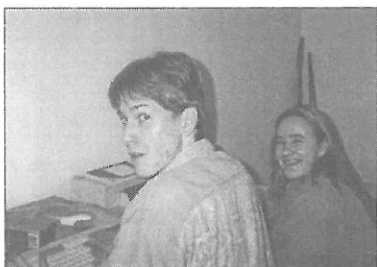
Külön köszönetet szeretnénk mondani Garai Igazgató Úrnak
mindennemű segítségéért.

SZPONZOROK:

Kemler söröző
Herrmann-Josef Günzel
P.A.R.T.
AGRAM
Gyönki Német Kissebségi Önkormányzat
Elektro Element Kft
Drinóczi József
Delta
Dr. Farkas Tibor

Bábolna Rt. nyomda – Felelős nyomdavezető: Nagy Péter

Bevezető cikk(i)



Hát ez tényleg ciki. Most 1997. december 20-
a szombat délelőtt 11 óra van, és mi (a Hajni,
a Viki és a Gyuri) még mindig az utolsó simítá-
sokat végezzük a 13-ason. De már vagy 18 órája egyfolytában. Ti most minden
valószínűség és reményeink szerint otthon csücsültök és... szóval téli szünet. Miután
ezt a bevezetést elolvastátok és az újságot is átnyaláztátok (na, ez most itt lehet,
hogy nem a legmegfelelőbb kifejezés, de azt azért még mi sem várjuk el Tőletek, hogy
ezt a százakárhány oldalt csak úgy kapásból elolvassátok), ha gondoljátok, gyertek
oda hozzánk és áruljátok már el: érdemes volt a kollégiumi átlaghőmérsékletet meg
sem közelítő szobahőmérséklettel, a táskás, véreres, a monitort és a javításra váró
cikket látni sem akaró szemekkel és a klausztrófiáival egész éjjel dacolnunk az „A”
épület földszinti férfi nevelőjében, csak hogy Ti most kezetekben tarthassátok azt,
amit éppen tartotok (piszkos fantáziájúak kíméljenek!)? Nem is szólva azoknak a
munkájáról, akik nélkül most nem lenne idegeskednivalónk, de EIN-STEINünk, EIN-
STEINetek sem. Szóval az egész EIN-STEIN Teamről. (Beejnstejnecsömörödöml) Ha már
belelapoztatok az újságba, akkor biztosan feltűnt, hogy ez alkalommal aztán van
német cikk dögvél. Ennek többek között egy nagyon egyszerű oka van: mégiscsak egy
kéttnyelvű gimi, kéttnyelvű sülercájtungja vagyunk. Ti pedig, kedves Olvasóink
(akár tetszik, akár nem) kéttnyelvű diákok vagytok, és reméljük ennek köszönhetően
felcsillan a szemetek a német nyelvű cikkek láttán. Aki pedig az EIN-STEIN olvasásakor
a már jól bevált „Hoppá, ez német cikk, na lássuk csak a következőt!” technikát alkalmazza,
annak lenne egy jó tanácsunk: tényleg érdekes dolgok derülhetnek ki a TLG és
a darmstadti Georg Büchner Schule immáron 10 éves testvérkapcsolatáról; biztos van
egy-két klassz dolog a magyarországi német nagykövettel készített interjúban; nem
egy utolsó dolog a Goethe Institut legfejesebb fejesével esett beszélgetés sem; az
pedig, hogy a 2000-es Hannoveri Expo magyarországi kormánybiztosa külön eljött
személyesen Gyönkre sajtótájékoztatót tartani... hááát... olvasson bele mindenki
ezekbe az írásokba, tuti, hogy nem bánja meg! Itt mi már csak egy valamit tehetünk;
letesszük a tollat (adott esetben abbahagyjuk a gombocskák nyomogatását a billen-
tyűzetecskén) és az összes olvasónknak (legyen az tanár, diák, kollégiumi nevelőtanár,
konyhásnéni, gazdasági vezető, „neadjisten” gimiigazgató vagy akár tengerész) szoká-
sunkhoz híven azt kívánjuk:

Jó szórakozást!

Viel Spaß beim Lesen!

Tíme Rajnalka
— Előd György

[Handwritten signature]



A negyedikes fiúk figyelnek Téged! (Ugye várod már a ZÖLD-NAPOT?)

VISSZASZÁMLÁLÁS?

Most még minden nyugodt, csendes. A kollégium jól ismert C épületének emeleti folyosóján ülök, eddig a pillanatig mereven, elgondolkozva néztem a falakat, ajtókat, eszembe juttatták a kellemes - kellemetlen emlékeimet, egyszerűen nosztalgiztam. Tudom, tudom, korai még, és én tényleg nem szeretném visszaszámlálni a napokat, mégis furcsa érzélem telepedik rám, nehéz a levegő, hát megkönnyítem és papírra vetem ... Nektek.

Sablonszerűen természetesen az első nap, éjszaka, reggel jut eszembe, amit itt töltöttem. Most is előttem van a sok hatalmas, „ Úristen! „, de komoly, intelligens, tiszteletet parancsoló negyedikes arca. Emlékszem, titkon szerettem volna olyan nagy, „felöltt“ lenni, nem pedig „kis hatosztályos“. Ma már tudom, hogy a felnőttest idézőjelbe kell tennem, hiszen én még mindig csak „kis hatosztályosnak“ érzem magam, és beleborzongtam, amikor múlt héten komolyan rádöbbsentem, hogy az első vasárnap most mi várjuk a „kicsiket“, este mi mondjuk majd el neked a kollégiumban ilyenkor megszokott „szentbeszédet“ az „öregék“ iránt kötelező tiszteletadás alaplépéseiről. Szeretném, ha mi joggal, okkal várhatnánk el tőlük azt a minimális tiszteletet, amit pl. az előreköszönés stb. magában rejt. Nem tudom elképzelni, hogy ők, a szecsák ugyanolyan nagyok, hatalmasnak látnak minket, engem, mint akkor ... én ... Őket. Vagy tévedek?

Horváth Brigitta 12.a

Gondolatok
emlékezz!
Vissza számolj!
...6...5...4...3...2...1...

Riport Beke Mátyásné Tanárnővel

Ein-Stein: Meséljen valamit a gyermekkoráról!

Beke Tanárnő: Öten voltunk testvérek, egyetlen fiú van közöttünk. Elég eleven gyerek voltam, főleg kicsinek, aztán nagyobb koromban egy kicsit visszafogtam magam. De nem tartom magam most sem nagyon visszafogottnak, legalábbis így iskolán kívül. Csínytevéseim egész kicsi koromban voltak. Három évesen egy kis barátommal bevonultunk a vécére (jó kis helyre - a szerk.). Az előtérben tartottak mindenféle takarítószeret. Volt egy kis ablak (mindez a második emeleten) ami az udvarra nézett. Nem tudom, hogy miért, de mindent kihajigáltunk az ablakon. Amit meg tudtunk annyi idősen mozdítani, söprűt, WC-papírt (ami olyan szépen szállt) mindent kihajigáltunk. Különböznél szerintem elég átlagos gyermek voltam.

E.S.: Későbbi évek, ált. sulis gimis?

B.T.: Az általános iskolát és a gimnáziumot Szegeden végeztem. Az általános iskolában elég eleven gyerek voltam, meghatározó egyéniség. A hangadók közé tartoztam. Aztán egy olyan gimibe kerültem, amit valószínűleg nem választanék újra. Eléggé taposómalom volt, nem nagyon figyeltek az emberre, csak a teljesítményre. Abszolút nem gyerekközpontú az egész, egy-két kivételtől eltekintve. Tehát nem nagyon volt jó, ez egy kicsit letört. Egyetemre pedig a JATE-ra jártam, szintén Szegedre. Szerettem nagyon az egyetemi éveket, azt még egyszer végigcsinálnám. A gimnáziumot is, csak más-hol.

E.S.: Itt Gyönkön?

B.T.: Lehet, hogy megpróbálnám. Bár biztos teljesen más diákként itt lenni,

mint tanárként. Mondjuk, akkor még nem is hallottam a gyönki suliról. A bajait ismerem, mint kéttannyelvűt, illetve nemzetiségi gimit.

E.S.: Meséljen arról a pályázatról, amin, mint utóbb kiderült, potyautasként vett részt!

B.T.: A férjem kapott ösztöndíjat Németországba, tehát ő pályázott, és ő kapta meg. Igazából lutri volt, én csak kimentem: ha kapok állást, akkor kint maradok, dolgozom, és így el tudjuk tartani magunkat. Szerencsém volt, titkárnőként dolgoztam egy építész vállalkozó mellett.

E.S.: Hogyan ismerte meg a férjét?

B.T.: Még általános iskolások voltunk, mikor megismerkedtünk. Hittanórára jártunk együtt. Végig jó barátok voltunk, aztán egy kicsit több is lett.

E.S.: Mit szólnak ahhoz, ha egy társaságban elárulja, hogy egy pap felesége?

B.T.: Először csodálkoznak rajta, aztán valaki óvatosan megkérdezi, hogy tölthet-e egy pohár bort esetleg. Vannak, akik úgy képzelik el, hogy teljesen a világtól elrugaszkodott ember vagyok. Egyébként elég lazán veszik. Nem ért még keletlenlenség miatt.

E.S.: A káros szenvedélyekkel hogy áll, ha már így szóba került az alkohol?

B.T.: Drogot nem használok, nem iszom kórosan. Szívesen megiszom egy pohár bort, vagy egy Martinit, bár nem az a lényeg, mennyit iszom. Cigaretta - én is kipróbáltam, mint mindenki persze, de nem tetszett annyira, hogy rászokjak.

E.S.: Hogy került ide Gyönkre, és hogy tetszik itt?

B.T.: Igazság szerint a férjemet

sóján
atták
még,
rám,

ttcm.
aran-
nem
en én



sz.

helyezték ide, én meg vele jöttem. Ez egy nagyon szimpla dolog. Egyelőre tetszik itt. Először megijedtem, mert soha nem laktam falun, de tetszik. Sokkal nyitottabbak és közvetlenebbek az emberek, mint egy városban. Sokkal könnyebb kontaktust teremteni velük. Emberközeli az egész.

E.S.: Hogyan szokták ünnepelni a karácsonyt és a szilvesztert?

B.T.: Ez egy új szituáció, mert ez az első karácsony, amikor nem a családdal vagyunk, mert csak egy éve vagyunk házasok. Eddig mindig együtt töltöttük a szülőkkel, testvérekkel. Most egy kicsit másképp lesz, ketten leszünk. A szilvesztert viszont barátokkal szeretnénk eltölteni. Egy jó buliban.

E.S.: Milyenek voltak az előzőek?

B.T.: Viharosak. Ez a jó szó rá. Jó volt öten lennünk. Az ember mindig talált valakit. Soha nem volt egyedül.

E.S.: Hogy érezte magát az az egy szem fiú?

B.T.: Ő a középső a sorban. Nem pályolgatta mindenki. Jól föltaálta magát, meg jól érezte magát ennyi nő között.

E.S.: Mint a mi osztályunkban a három fiú. Mit változtatna a magyar oktatásban, Németországhoz képest?

B.T.: Kint csak egyetemet láttam, tehát arról mesélek. Azt hiszem, ötvözném a kettőt. Azt tudni kell, hogy Magyarországon minden egyetem más. Egy picit lazítanám az itthoni iskolarendszert, de nem engedném olyan lazára sem, mint a kintit. Fl.: Teológián két évig semmi vizsga nincs, csak utána van az első vizsgájuk. Ennek az az eredménye, hogy egy évet készülnek az emberek. Viszont azt nem tartom túl szerencsésnek, hogy itthon minden félév végén 8-10 vizsga szakad az ember nyakába. Így gyakorlatilag, van egy hónapja, hogy lev-

izsgáljon. Valahogy egy kicsit összekeverném a kettőt.

E.S.: Hallottuk, hogy tanított már máshol is. Mi a véleménye, mások a városi diákok, mint a gyönlkiek?

B.T.: Ott teljesen más volt, mert az egy lánygimnázium volt. Eleve másképp viselkednek, ha csak maguk között vannak. Talán jobban adják önmagukat. Megengednek maguknak olyan lazaságot, amit fiúk jelenlétében nem, mert ciki lenne. Viszont - amit határozottan észrevettem - szerintem a városiak sokkal nagylányosabbak. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy komolyabbak, vagy érettebbek, mint ti, hanem viselkedésben - nem akarom azt mondani, hogy önteltek, mert ez sem igaz így, de valahol a nagylányos stílust próbálják felvenni. Nekem sokkal szimpatikusabb, hogy itt így van.

E.S.: Milyen zenét hallgat?

B.T.: Nagyon vegyes. Ez attól is függ, hogy milyen kedvem van. Szívesen hallgatom komoly zenét is, Heavy Metalt nem, sze-retem Zoránt, Dire Straits-t, Enyát, a Republiknak is szeretem néhány számát.

E.S.: Hogy áll a főzéssel és a házi mun-



kákkal?

B.T.: Tudok főzni, de nem nagyon szeretek. Ennek ellenére főzök minden nap. Inkább sütök. A házimunkát is szívesebben csinálom, mint a főzést.

E.S.: A férje nem tud főzni?

B.T.: De tud. Vendéglátóipari szakkozepet végzett igazából. Ő még annyira sem szeret, mint én. Hát ez a baj. Jól is főz, a majonézt mindig ő csinálja.

E.S.: Hogy áll a sportolással?

B.T.: Alapvetően lusta ember vagyok, életemben nem sportoltam rendszeresen. Túrázgatni szeretek, olyan szép komótosan, nem lélekszakadva.

E.S.: Első szerelem?

B.T.: Az még óvodás koromban volt. Nagycsoportos voltam. A szomszédunkban lakott egy fiú, aki már első volt. Volt, hogy nem akartam enni - mert olyan iskolába járt a fiú, hogy váltóműszakos volt. Egy hétig délelőtt, egy hétig délután. Teljesen lelki beteg voltam, amikor délutánra ment, mert ugye én délelőtt az otthon voltam. Ő pedig délelőtt volt otthon, délután nem. És így nem tudtunk együtt játszani. Ez volt az első. Hogy

meddig tartott, azt nem igazán tudom megmondani.

E.S.: Mi volt a kedvenc tantárgya, amíg iskolába járt?

B.T.: Kifejezett kedvencem nem volt. A reállal nem álltam jól soha.

E.S.: És amit utált?

B.T.: A fizika volt a mumus. Azt nagyon nem szerettem.

E.S.: Mit nem szeret általában csinálni?

B.T.: Minden olyat, amihez idő és türelem kell. Pl.: Kötni sem szeretek, életemben két pulóvert kötöttem meg, és úgy felidegesíttem magam, hogy többé soha nem nyúlok kötőtűhöz!

E.S.: Mi volt az első benyomása, amikor idekerült Gyöngyösre?

B.T.: Csak jó benyomásaim voltak! Tényleg! Az emberek, akikkel megismerkedtem, nagyon kedvesek és segítőkészek voltak.

E.S.: Mit üzen a gyöngyi diákoknak?

B.T.: Aludjanak jól, de ne órán!

E.S.: Köszönjük szépen a beszélgetést!

Pogrányi Annamária

11.b

A NYUGAT

NYUGAT, AMELYRŐL MOST TANULTAM SZÉP ÚJSÁG LEHETETT.

SZERKESZTŐKKEL EGYÜTT NAGY SIKERT ÉLHETETT.

HA NEM LETT VOLNA OSVÁT ERNŐ, NEM LETT VOLNA NYUGAT SEM.

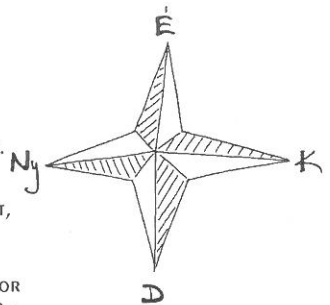
ÍGY TEHÁT MOST KÖSZÖNHETJÜK, HOGY Ő IS MECSZÜLETETT.

EZT A VERSET ÍROM NEKTEK, HOGY ISMERJÉTEK MEG A NYUGATOT,
A FOLYÓIRATOT!

Zajtai Gábor

8.A

(IRODALOM ÓRÁRA KÉSZÜLT)



Az EIN-STEIN az Interneten

Az Internetet Magyarországon naponta 25-30 ezren használják. A böngésző emberek harmada diák, ami annak köszönhető, hogy az összes felsőoktatási intézmény és a legtöbb középiskola rendelkezik világhálós csatlakozással. Mire az EIN-STEIN 13 megjelenik, (remélhetőleg) már a gyönki diákok is betekintést nyerhetnek ebbe a fantasztikus világba.

De, hogy addig se maradjon képviselő nélkül az iskola az idei tanévől működésbe lépett az EIN-STEIN bemutatkozó homepage-e. Igazság szerint az oldal ötlete már a nyár folyamán megfogant, de a megvalósítással várnom kellett a tanítás kezdetéig. A szükséges engedélyek (pl.: Kati néni bólintása) beszerzése után szeptember közepétől az újság olvasható lett az Interneten is.

Néhány technikai probléma és a hajnalig tartó begépelések kipihenése után a honlap október elejére nyerte el végleges formáját. A válogatott cikkek mellett itt is megtalálható az iskola évkönyve, ahol minden osztályról egy színes, nagyfelbontású fotót is talál az érdeklődő.

Az oldal a megjelenést követő második héten már több mint száz látogatót regisztrált. Ez a szám azóta is folyamatosan nő. A honlapról cikk is megjelent Magyarország legnagyobb internetes lapjában, az Internet Kalauzban.

A 13-as szám cikkei előreláthatóan január közepétől lesznek elérhetőek, így aki rendelkezik hálózati csatlakozással már ekkor beleeshet a tartalomba. Az EIN-STEIN Internet címe:

<http://www.geocities.com/collegetpark/campus/5495/index.htm>

Leskó László 12.b

(lesko@mail.mtav.hu)

(<http://members.tripod.com/~ifjlesko/index.htm>)

A következő cikk az Internet Kalauz

1997 novemberi számában jelent meg

EIN-STEIN. – Biztos nem véletlen, hogy a gyönki Tolnai Lajos Gimnázium tanulóinak kezénymát viselő EIN-STEIN idén már másodszer nyerte el „Az év diákújságja” címet. A félévente megjelenő 130-180 oldalas lap tartalmas, szórakoztató és elgondolkoztató is egyben.

Ne ijedjen meg senki. Az EIN-STEIN elnevezés nem arra utal, hogy a írások nagy része a relativitáselmélet tárgykörével kapcsolatos, ez inkább annak köszönhető, hogy a gimnázium termeiben kétannyelvű oktatás (a magyar mellett német) folyik. No, de beszéljünk végre a lap tartalmáról is. Olvashatunk például verseket, novellákat, ismeretterjesztő írásokat, vagy éppen megtudhatjuk, hogy melyek voltak az elmúlt félév legjobb aranyköpései. A diákélet jellegzetes hangulatának bemutatását fényképek teszik teljessé. Szerencsére a gyönkiek nem várták meg, amíg a Suli.net program keretében az ő iskolájukat is „bedrótozzák”, így az EIN-STEIN már nem csak papíron, hanem az interneten is olvasható. Végül kedvesnálóként közöljük az Aranyköpések rovat egyik gyöngyszemét:

„Elmegy az ablak előtt egy traktor, majd Tibi fújja az orrát.

Tanárnök: - Ez borzasztó, ha nem a traktor, akkor Tibi kezdi fújni az orrát.

Tibi: - Jó, akkor megvárom a traktort!”

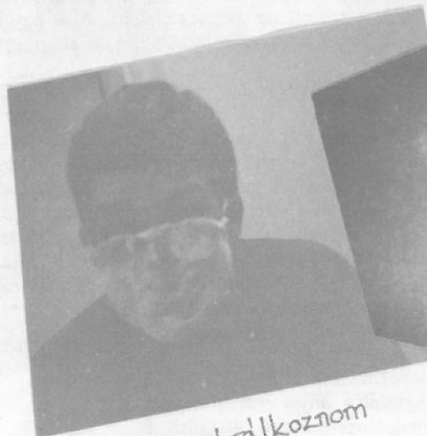
EMESE

Emese egy egér. Kicsi, szürke (de csak a mocsoktól). Kívülről semmi különös. De belülről Ő egy széplelkű egér. Néha gonosz, önző, falánk és kétszínű, de igazán széplelkű. Akár ügyvéd is lehetett volna, vagy porszívóügynök, tanár is, ha jól belegondolunk. De Emese elrontotta az életét. Már az elején. Feltartóztathatatlanul.

Az egész ott kezdődött, amikor megszületett. Az egérlíruk előtt fénysebességgel rohagáltak a fekete macskák, köpéseső hullt a bal vállak felől, és Ő akkor látta meg először a holdvilágot. Tizenharmadikként az alomban. Rózsaszín volt, csupas és született szemüveges, de az anyjának a legszebb a világon. Értelmiségi neveltetést kapott. Családi körben soha nem ettek majonézes hamburgert és kukoricapelyhet. Házukban kezdettől fogva volt vezetékös víz (Bár nem használták, de a protokoll..., meg különben is mit szólnának a sváb-bogarak?), meg mobiltelefon. Az különösen jól mutat rózsaszín alapon. Iskolai éve alatt nem történt vele semmi különös. Agyában még sok esztendő elteltével is vágni lehetett az éjszákát, de biliárdozni egész jól megtanult. Sőt, a dohánylevél füstjét is szerette, de patriotizmusa miatt kizárólag csak „hazait” volt hajlandó a szájába venni. Aztán jöttek a szerelmek, de többnyire mind ugyanazt akarták...a mobiltelefonját. De neki csak ez volt. Ez vigasztalta meg, amikor nem vették fel az ügynöktan-folyamra (mert csak Nagy Frigyesig tudta visszavezetni a családfáját), ezen hívta fel az egérszichológiát, amikor megtalálta anyja maradványait a macska homokosládájában. Szinte már majomszeretettel csüggött a telefonján, minden nap puha, illatos kendőkkel törölte le a fekete műanyaggombokat, és maga mellé fektette az ágyban egyetlen kincsét. A telefon pedig hálás volt, és hangosan csengetett álmában, mint a villamos. Aztán eljött a végzetes nap. Emese ugyanis felfedezett az újságban egy hírdetést: „Használt Tamagochimat jutányos áron eladom. Neve: Tojpli de Genere Botsinka.” Meglátni és megszeretni. Ez történt most. Emese megvette Tojplit (aki még nála is nemesebb volt) és a telefon feledésbe merült. A szegény mobil nem értette mi történt, egyre hangosabban és keservesebben csengetett, de Emese csak Tojplit pelenkázta, aki időközben bárányhimlős lett és így orvoshoz is vitte. Hol voltak már az illatos és puha kendők?! A mobiltelefon (aki származását tekintve csak GSM volt) nem bírta sokáig a nélkülözést, és egy borús napon levetette magát a tálalószekrény tetejéről. Azonnal szörnyet is halt. Tojpli pedig egyre jobban Emese fejére nőtt. Már ott tartott, hogy nem volt hajlandó megenni a spenót. Emese egyre többet gondolt szörnyhalált halt telefonjára és elhatározta, hogy kolostorba vonul. Vezekelni akart, térden csúszni Mekkáig, fényes nappal ostorozni magát az összes egérbarátok előtt, mindegy, csak vezekelni. Talált is egy megfelelő helyet, ami ugyan már nem apácázardaként működött, de még őrizte a hagyományokat. Neve az volt, hogy: Túlnyomórészt Lelkibetegeknek fenntartott Gátlátastalanul vezekeltető intézmény. Emese még aznap beköltözött. Szerencsétlenségére olyan cellába, ahol őt nem szerették. Eleinte csak csapdát állítottak neki. Aztán rózsaszín porral szórták be a sarkokat. Emese pedig mindennél jobban szerette a pralinét és nem tudott ellenállni. Megette az összeset, és nem bírta a mája. A teteme eltűnt, talán elégett a pokol tüzében. Pedig akár ügyvéd is lehetett volna, vagy porszívóügynök, de még tanár is, ha jól belegondolunk...



Neumann Krisztina



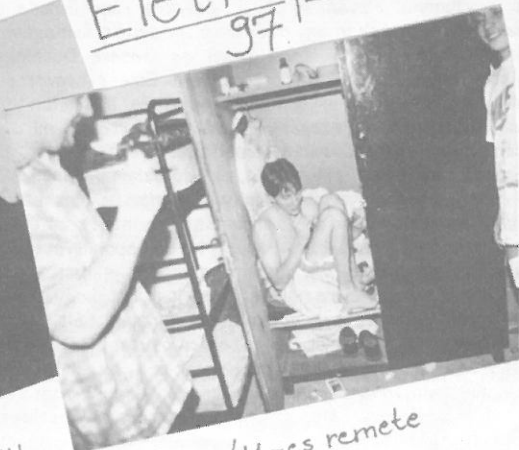
Nekem is barátod/koznom
kehe ?!

Mielőtt
előtt átmenne Ön

Életképek 97.



A'A'A...!!!
Paparazzi!!!

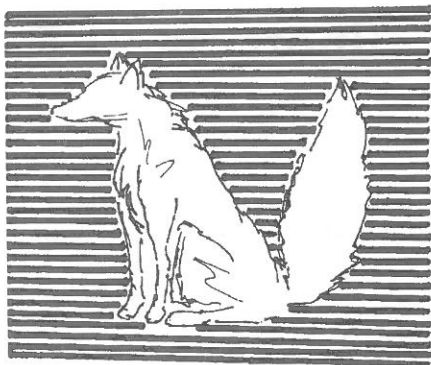


A B/M-es remete

CÍM: Garai László, Gyöng - 7064
Tolnai Lajos Gimnázium
Rákóczi u. 555.

Feladó: Farkas Attila
Eger – 1997. 10. 26.

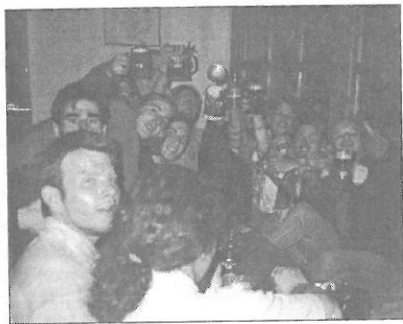
Tárgy: Jelentés a negyedik évfolyam
tanulmányi kirándulásáról



Üdv Egerből STOP Az út jó volt STOP
Csak azok a bálnák már megint STOP Hát
a Tódvarék STOP Ja, és a lánykollégium
STOP Láttuk a házirendet STOP Ez nem
semmi STOP We love Gyöng STOP Idegenvezetőnk is van STOP A Kurnál STOP Ismer minden fát STOP Sarkot STOP Kocsmát STOP Voltunk templomban is STOP A birka Gizik STOP Kizavarták őket STOP Esti program STOP Azok a híres egri borok STOP Törzshelyünk egy kazamata STOP A Gizik már fickóznak STOP Éjfélkor takarodó STOP Persze dödögtek STOP A Tavát még várost nézett STOP Ködös a reggel STOP Egész nap Szilvásvárad STOP Gyalogtúra tesi helyett STOP Este kipihentük STOP A Gézákkal bekultúrálódttunk STOP A régi szép idők STOP A második reggel is ködös STOP Bevettük a siroki várat STOP Aztán a lipicai ménés STOP Parádi kocsimúzeum STOP Recski kényszer-munkatábor STOP Végül a csúcs STOP Kékestető STOP Azért a mandarinoknak is tetszett STOP Utolsó este mindent bele STOP A madarak kihívtak STOP Billiárdoztunk STOP Az asszony is tanulgatott STOP Reménytelen STOP Szombat esti disco-láz STOP Ők is reménytelenek STOP Egye-fene plussz 2 óra STOP A Timi majrészott STOP Hazahajtottam a bandát STOP Itt minden reggel ködös STOP A vár még mindig ott van STOP Ezért bevettük STOP Most indulunk haza STOP Végre STOP Mint a lajhárok STOP Tele van a búrám STOP Megszámoltam a birkanyáját STOP Mind megvannak STOP Jövünk STOP. Attila STOP

Hajni és Gyuri

Forrás: TLG levéltára



SRÁCOK

Ti aztán tudjátok, mi a jó.
Hát igen, aki már emúlt 18...
de aki nem, az se csüggedjen.

Mindenkit vár a

KEMLER SÖRÖZŐ!

Riport Benis Erika tanárnővel

Iskolánk új kémia és biológia szakos tanárnőjével beszélgettünk:

E.S.: Beszéljen egy kicsit a családjáról.

Benis Erika: Édesapám nyugdíjas, édesanyám nyugdíj előtt áll. Van egy öcsém is. Ő most 22 éves, idén végzett Szekszárdon az angol tanító szakon. Most éppen katona.

E.S.: Hol kezdte a tanulmányait?

Benis E.: Faddon jártam általános iskolába.

E.S.: Milyen tanuló volt?

Benis E.: Szerettem tanulni, általában négyes-ötös tanuló voltam.

E.S.: A kémián és biológián kívül melyik tantárgyak érdekelték még?

Benis E.: Szerettem a matematikát, történelemből pedig az ókort és a középkort.

E.S.: A gyönki gimnáziumban tanított máshol is?

Benis: Tanítottam Szekszárdon a gyakorló iskolában két és fél évig, aztán Tengelicen és Pincehelyen általános iskolában.

E.S.: Hogy érzi magát Gyönkön?

Benis E.: Még sokminden új. Ismerkedem az új környezettel, az iskolával, a gyerekekkel, a kollégákkal. Eddig nem sok minden történt, de tetszenek dolgok.

E.S.: Mikor döntötte el, hogy tanár lesz, és miért pont ezt a foglalkozást választotta?

Benis E.: Már általános iskolás koromban is segítettem a gyerekeknek tanulni, és jól esett, hogyha valakinek el tudtam magyarázni, ha valamit nem értett. Igazából érettségi előtt döntöttem el, hogy tanítani fogok.

E.S.: Mivel tölti legszívesebben a szabadidejét?

Benis E.: Hát unatkozni nem szoktam. Ha tehetem sportolok, szeretek olvasni, kézimunkázni, rejtvényt fejteni, gyógykönyvekkel, természetgyógyászattal foglalkozni. Szeretem a társaságot, imádom moziba járni, kirándulni, utazni és zenét hallgatni.

E.S.: Milyen jellegű zenét szeret?

Benis E.: Szeretem a klasszikus rockot és a komolyzenét. A hangulatom határozza meg. Kedvenc énekeim: Brian Adams, Richard Marx, Elton John. Szeretem a Metallicát és Helloweent is.

E.S.: Hol szeret kirándulni?

Benis E.: Eddig sajnos csak Magyarországon jártam. Szeretek az Őrségben barangolni, bejártam Egert és környékét, a Duna-kanyart, jártam Kőszegen és a Bakonyban.

E.S.: Váltunk át egy másik témára! Mikor volt először szerelmes?



Benis E.:Először nyolcadikos koromban voltam szerelmes, de csak plátói volt.

E.S.: Mi volt a véleménye a káros szenvedélyekről?

Benis E.:Nem dohányzom, de elviselem a dohányfüstöt, szerintem az alkoholnál nem mindenki tudja a mértéket, kábítószerral viszont nem szeretnék találkozni.

E.S.: Otthon érzi magát a konyhában?

Benis E.:Az alapételeket meg tudom főzni. Szeretem kipróbálni az új recepteket. Újabbban szeretek főzni. Ha ideges vagyok, főzök vagy takarítok.

E.S.: Mi volt élete legkedvesebb élménye?

Benis E.:Tavaly előtt megoperáltak, és az iskolából a gyerekek eljöttek meglátogatni.

E.S.: És kudarcra, égése?

Benis E.:Égéseim mindig vannak, de kudarcom még nem volt. Ha valami nem sikerült, akkor újból megpróbáltam.

E.S.: Mit nem szeret az emberekben?

Benis E.:Nem szeretem a képmutatást, a hazudozást, az agresszív embereket.

E.S.: Köszönjük a riportot. Reméljük, hogy sikeresen beilleszkedik az új környezetbe és még sokáig tanít itt.

Bezzegi Alíz

9.a

Hogy érjelek el...

Hogy érjelek el

Ha minden zörej érted emel

Szívem lassan dobogni kezd

Szállni akar valakihez

Valakihez, kit régóta szeret

Valakihez, kit soha nem feled

Elgyengül, ha nem látja szemed

S hogy elérje, semmit sem tehet

A te szíved érte felel

De mondd, hogy érjelek el?

Szeretem, mikor láthatlak

Szemeim tieden fáradnak

Látom arcod, melyet lágy szellő átjárt

Látom száz éles vonalát

Ha csillogó szemeket rám fordítasz

Minden percben megbolondítasz

Szeretem, mikor érzek

Könnyeim visszafojtva véreznek

Hogy rólam mit gondolsz, nem érdekel

De mégis hogy érjelek el?

Selymes kezeddal a szívembe marhatsz

Bár ezzel darabokra szaggatsz

Elég, hogy csak előttem állj

S a szerelemhez le van győzve minden akadály

Minden vágyam, hogy szeress

S a halál után is velem lehess

Örökre együtt lehessünk

Többé senki mást ne szeressünk

Te vak vagy, hisz szerelmem tagadom

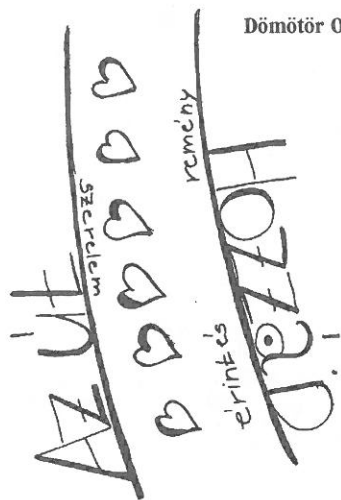
Mert a legjobb a lassú-szerelm-hatalom

A fájdalom a szívembe lehel

Nem tudom, hogy érjelek el.

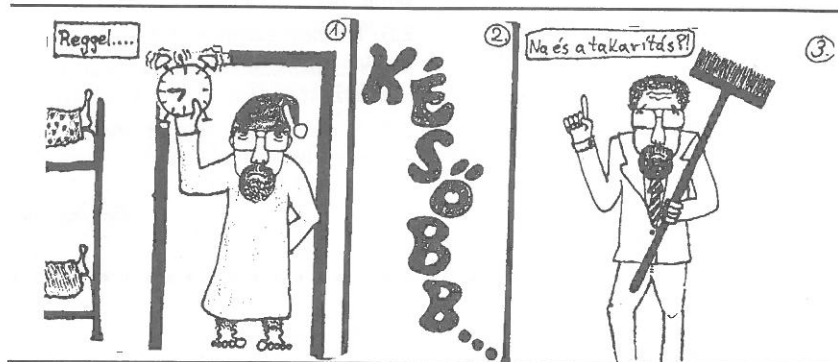
Dömötör Orsolya

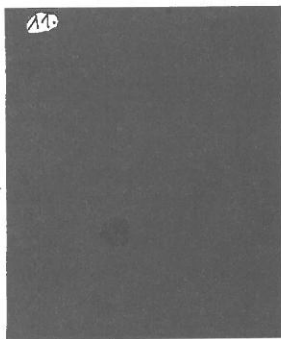
10. B



A NEVELŐ EGY NAPJA

Bizonyára mindnyájan tudjátok, milyen nehéz is lehet egy kollégiumi nevelő élete. Tessék, itt egy kis betekintést nyerhettek, hogyan is tölti hétköznapjait egy igazi gyönki nevelőtanár.





Aranyköpések (numeró úzó)

Irodalomóra a 10.a-ban:

Fekete Tanárúó: - Ugye, nem vidám dolog meghalni!

Endre: - Nem tudhatjuk, még senki sem jött vissza reklamálni!



Fekete Tanárúó a 10.a-ban: - A „Trisztán és Izolda”-ban Trisztán volt a lovag.

L. Gábor: - Izolda pedig a lova?

Irodalomóra a 10.a-ban Fekete Tanárúóval: - Egyesek elvetik a sűfykot!

Endre: - Az nyári növény?!

Lukácsi Tanárúó a haccében: - Az ízeltlábúakra jellemző az ivari dimorfizmus, fűm egyedek sokkal szebbek a női egyedeknél. Ez az embereknel pont fordítva van.

Rajzóra a 9.b-ben: - A Neolitikum ie. 5000 - 2500-ig tart.

Bori: - Akkor mi most a neolitikumban élűnk?

Matek óra a 9.b-ben: Egy méhecske berepűlt az osztályba és a Tanár Úr körül röpköd.

Farkas Tanár Úr: - Biztos virágnak néz engem.

I. Andreas: - Vannak ronda virágok is.



Irodalomóra a 7.a-ban: - Vörösmaty Mihály: Sózat!

Fekete Tanárúó az 5.c-ben: - Mondjatok példát a szemléletes diáknyelvre!

Valáki: - Megszopat.

Tanárúó: - Én nem látok magam előtt semmilyen képet.

Pista: - Az elég baj!

Hum Tanárúó a 8.a-ban: - Gergő, menjél ki, mert elvesztem minden nőiségemet!

Lukácsi Tanárúó földrajzóran a 8.a-ban: - A zárwaternök az új időben vannak.

Dávid: - Ezt honnan tudja, Tanárúó?

Tanárúó: - Hát, már pár száz éve tanítok növénytant!

Tanóra a kollégiumban a 8.a-soknál. Nóri (biosz tanulása közben):

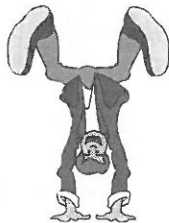
- Az orrom össze van kötve a számmal!

Judit: - Nem szokásom az orrommal enni!

Fizikaóra a 12. b-ben: (Misi kiselőadást tart és nagy hévvel magyaráz.)

Moroiu Tanárúó: - Misi, Te érted is, amit mondasz?

Misi: - Miért, a Tanárúó nem érti?

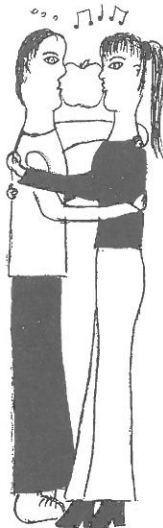


Más szemmel

Újabb év, újabb szezskaavató. Igenám, csak hogy immár a negyedikesek páholyából nézve! Már-már a könynyem is kicsordult a látványtól, ahogy az özikeszemekkel pislogó szezskaajelőttek a nevüket rebegték. Elég jól emlékszem még a mi avatásunkra, ami hasonlóképpen zajlott. Bár hallani nem hallottam, de a szájukról le tudtam olvasni az ideges „menj már”-okat. A mókából az újonc nevelők sem maradhattak ki. Ők is bemutatkozhattak. Ezt a feszült hangulatot sürgösen fel kellett oldani némi tánccal. Na persze nem akármilyen tánccal, hanem lassúzással némi gyors zenére. Eközben a párosok finom, izletes, sós citromszeletre haraptak. Hmm! Ez lehet, hogy kicsit szadi volt, de azért senki sem tagadhatja - talán az elsőzőkön kívül -, hogy már a látványért megérte. Tiszta élmény volt látni, hogy a táncolók össze-vissza nyáladztak. Ezután jöhetett végre a várua várt eskü, melyet a híres-hírhedt szezskaabarát, Puskás Péter szavalt el. Közben, hogy el ne aludjanak, többen is felhasználták a modern technológia vívmányait a fiatalok ébrentartása érdekében (értsd: vízesvödör + vizigéppuska). A közönség is elég vidám volt addig, amíg nem kaptak ők is egy jó adag fröccsöt. Úszott az egész étkezde. A neon is csaknem zárlatos lett, ugyanis azt sem kíméltük. Most már csak fel kellett mosni, és már kezdődhetett a kolesz-disco DJ Rozi vezetésével.

Az iskolai szezskaavató már nem volt ilyen durva, sőt már-már szolidnak volt mondható. Néhányan még ki is öltöztek. Diák, ofó és igazgató egyaránt megkapta a maga tappancsát. Az ezután következő dance-elés éjfélig tartott, mikor is Garai Tanár Úr a vilány felkapcsolásával pontot tett a mulatság végére.

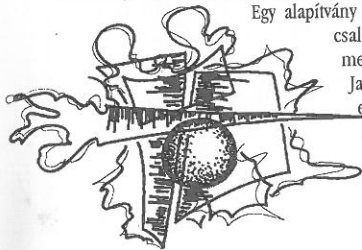
Horváth Endre
12.b



Valami más: PROGERIA INFANTILIS

A világon kb. 20 gyermek szenved abban a betegségben, amelynek neve Progeria Infantilis, magyarul időelőtti öregedés. Egyéves koruk körül egyes szerveik rohamosan öregedni kezdenek, és öt éves korukban már szörnyekhez hasonlítanak. Az orvosok nem tudnak rajtuk segíteni, csak megpróbálják megfejteni az öregedés titkát. Az ebben a betegségben szenvedő gyermekek születésükkor egészséges, ép csecsemőknek látszanak. Egyéves koruk körül sötét foltok jelennek meg az arcukon, főleg a szemüknél. Soha nem válik belőlük igazi felnőtt, mert egy méter magasságban megállnak a növésben, és nem lesz 20 kg-nál több a testsúlyuk. Kis idő múlva a hajuk, szemöldökük, szempillájuk kihullik. A bőrtük alatti zsírszövet teljesen eltűnik, így a hajszálerek is láthatóvá válnak. Bőrük elvékonyodik, és az öregedésre jellemző barna foltos lesz. Arcuk összezsuzalódik, szemük kidüllednek, szájuk elkeskenyedik, arcuk csörszerű formát kap, hangjuk rekedt lesz. Cspő-, és végtagfájdalmaktól szenvednek. Általában 12 éves koruk körül szívinfarktus okozza halálukat. Testük nem fejlődik normálisan, de szellemük ép marad, és tiszta elmével élnek át azokat a szörnyűségeket, amik velük történnek.

Idahóban, 1976-ban született egy kistű, Jason. Édesanyja akkor 17 éves volt, s nagyon törtült a gyermeknek. Jason egyéves lett, és szeme körül megjelentek a barna foltok. Az orvosok tanácsaltanak voltak, de kezükbe került egy könyv, amelyik a Progeriáról szólt. Ezután már tudták, hogy mi vár a kistűra, de szülei mégsem adták intézetbe, hanem megpróbálták egyenrangú családtagként felnevelni. Cspőfájdalmi miatt sokat szenvedett, mozgásképtelenné vált, és tolokocsiba kényszerült. 1992-ben volt 16 éves.



Egy alapítvány jóvoltából a Progeria-gyerekek évente találkozhatnak, mint egy nagy család. Ikerpár is szenvedett ebben a betegségben, de ők 8 éves korukban meghaltak. A legtovább a „Művésznő”-nek becézett Margaret élt. 29 év. Jason nevelőapja szerint a Progeria-gyerekek földönkívüli teremtmények, ezért hasonlítanak kísértetiesen egymásra. Jason mindezekhez nem tud semmit hozzászólni. Tudja, hogy 4 évvel túlépte a megjósolt életkort, és a lelke mélyén már felkészült arra, hogy bármelyik pillanatban meghalhat, csakúgy mint sorstársai.

Kovács Judit
2.a

Vajon van-é Télapó?

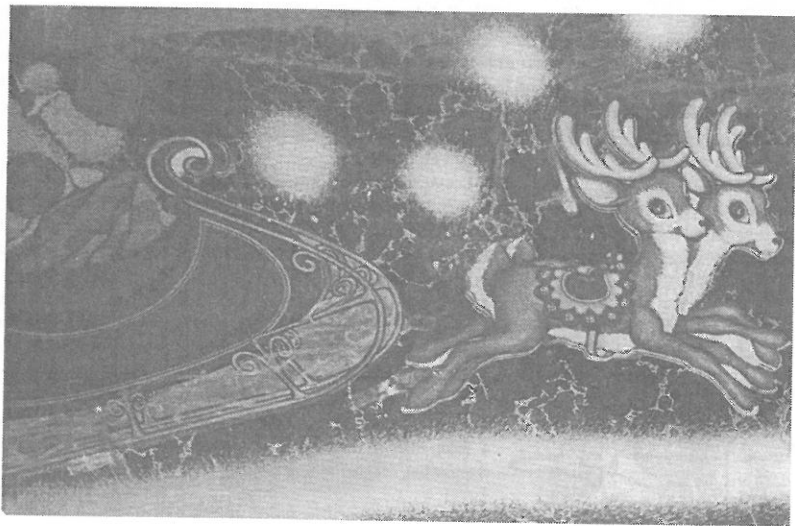
Mint ahogy a témában rendkívüli az érdektelenség, a nemzetközileg is ismert SPY magazin (1990 január) segítségével örömmel járulok hozzá a tudományos közéletnek az amerikai típusú (karácsonyi) Télapóval kapcsolatos vitájával.

1. Egyetlen fajta ismert rénszarvas sem tud repülni. DE több, mint 300 ezer fajta élő organizmus létezik, amely még besorolásra vár és bár ezek többsége ízelt lábú vagy baktérium, nem zárhatjuk ki teljesen annak lehetőségét, hogy a télapó mégis repülő rénszarvasok vontatta szánon közlekedik.

2. A világban 2 milliárd gyerek (18 éven aluli) van. DE mint ahogy a télapó (szemmel látható) nem törődik a mohamedán, hindu, zsidó vagy buddhista gyerekekkel, így a munka 15 %-ra mérséklődik - 378 millióra (az ENSZ Népeségügyi Hivatala szerint). Háztartásonként átlagosan 3,5 gyerekkel számolva ez 91,8 millió otthont jelent. Feltételezzük, hogy mindegyikben van legalább egy jó gyerek.

3. A Télapónak, hála a különböző időzónáknak és a föld forgásának, 31 órája van feladata elvégzésére, ha feltételezzük, hogy keletről nyugatra halad (ami logikusnak tűnik). Így 822,6 látogatást tesz másodpercenként. Ez azt jelenti, hogy minden jó gyerekkel rendelkező keresztény otthon esetén 1/1000 másodperce van, hogy leparkoljon, lepattanjon a szánról, beugorjon a kéménybe, megtöltsse a zoknikat, a maradék cuccokat szétszórja a fa alatt, fogyasszon a kitett csemegékből, felmásszon a kéményen át, vissza a szánra, és átmenjen a következő házhoz. Feltételezve, hogy az említett 98,1 millió megálló egyenletesen oszlik el a Föld felszínén (ami persze nem így van, de számításainkhoz ez is megteszi), két ház között 1,2 km-nyi távolság adódik, a teljes útra pedig 117 millió km, nem számolva azokat a megállásokat, amikre mindnyájunk rászorul legalább egyszer minden 31 órában, plüss táplálkozás, stb.

4. Ez azt jelenti, hogy a télapó szánja mintegy 1000 km/s-os sebességgel mozog, a hangsebességnél mintegy 3000-szer gyorsabban. Az összehasonlítás kedvéért a leggyorsabb ember alkotta szerkezet, az



Ulysses űrszonda, mindössze 44,6 km/s-mal vánszorog, egy hagyományos rénszarvas pedig 25 km-t tesz meg óránként - ha nagyon siet.

5. A szán rakománya egy újabb érdekes elem vizsgálódásunkban. Feltéve, hogy egy gyerek sem kap többet, mint egy közepes LEGO játékot (1 kg), a szán mintegy 321.300 tonnát szállít, nem számítva a Téalapót, aki így túlsúlynak minősül. A Földön egy hagyományos rénszarvas max. 150 kg-ot tud elhúzni. Még ha feltételezzük is, hogy repülő rénszarvas (vö. 1. pont) 10 x ennyit húz, a szán nem mozdul 8, de még 9 rénszarvással sem. 214.200-ra van szükség mindehhez, ez megnöveli a súlyt (ha magát a szánt nem számoljuk) 353.430 tonnára. Csak az összehasonlítás kedvéért, ez 4 x annyit mint a világ legnagyobb hajójának, a Queen Elizabethnek a súlya. (A hajót a Titanic katasztrófiája után építették, 1962-ben vonták ki az atlanti-óceáni forgalomból, most Los Angelesben áll.)

6. Ha 353.000 tonna 1000 km/s-os sebességgel halad, az nagy légellenállásba ütközik - ez felmelegíti a rénszarvasokat, kb. úgy, ahogy az űrhajók felmelegednek, amikor visszatérnek a Föld légkörébe. A két vezérrénszarvas 14,3 milliószor 1 millió (összesen 14.300.000.000.000) Joule energiát nyel el. Másodpercenként. Mind a kettő. Vagyis szinte azonnal kigyulladnak, felgyújtva maguk mögött az egész fogatot, miközben fűlsikettő robaj hallatszik. Az egész rénszarvassereg 4,26 ezredmásodperc alatt ég el. Eközben a Téalapó 17500-szor akkora centrifugális erőnek van kitéve, mint a Föld gravitációja (ez 17.000 g). Egy 120 kilós Téalapó (ami röhejesen kicsi) mintegy 8.207.123 kg-os erővel préselődik majd szánja háttámlájának.

Összegezve - ha a Téalapó valaha is megpróbált karácsony éjszakáján ajándékokat kihordani, mostanra biztosan halott szegény.

(A szöveg eredetijét megtalálod a [http://outland.cyberwar.com/\(zool/santastudy.html](http://outland.cyberwar.com/(zool/santastudy.html) címen.)



Gyártó és forgalmazó:

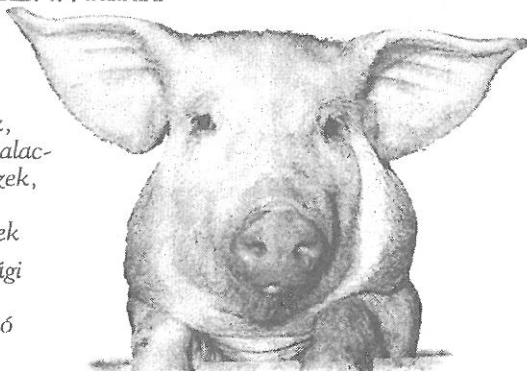
**AGRAM Gyönk
Ipari Kft.**

7064 GYÖNK, Ipartelep 1.

Tel/fax: 06-74-448-211

06-74-448-128

- Sertéstartási berendezések, fiaztató és malac-nevelő rekeszek, onetetők, padozatelemek
- Mezőgazdasági gépek homlokrakodó adapterekkel

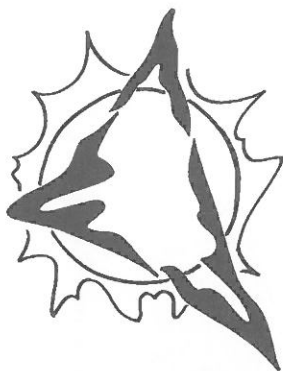


BELSŐ UTAKON

Van egy ősi mesterség: az ember önmegismerésének fejlesztése, a lélek megbillent egyensúlyának helyreállítása, megzavart működéseinek rendezése - nevezhetjük gyógyításnak is. Művelték e mesterséget sámánok, varázslók, orvosok, próféták is. A világ bármely pontján, bármely nációja, de egy biztos, hogy két ember kellett hozzá. Az egyik segítséget kért, a másik segítséget nyújtott. A legfontosabb, amit a delphoi jósdá fogalmazott meg: Ismerd meg önmagadat!

A jósdába az emberek azért mentek, hogy helyre billentessék jövőjükbe vetett hitüket, megtudják mi vár rájuk az életükben. A jós azt felelte: „Ismerd meg önmagadat, és tudni fogod sorsodat. Mert a sorsod Te vagy, változtass magadon és változni fog sorsod is. Fogadd el magad és el tudod majd fogadni sorsodat.” Ma ez a pszichoterápia. A szubjektív emberi problémák az évszázadok múlásával is megmaradtak: Ki vagyok én? Mit érek én? Miért nem szeretnek úgy és annyira, ahogy igényelném?

Miért nyomasztanak félelmek és bűntudatok? A kérdés már eredmény, ez már út, amely elvezet valahová. Nem minden pszichés zavart kell kezelendő betegségként kezelni. Az emberi kultúrával hasonlatosan a belső vívódás is erőfeszítésből származik. A technikai találmányok tökéletesítésének a pszichéje is egyre tompul. Elkényelmesedünk, fáradságkor, idegességgel a gyógyszer után nyúlunk.



Semmiképp nem próbáljuk meg végigjárni az utat, kideríteni problémánk okát. Másról kérünk segítséget, amely tanács más ember élményéből, értékítéletéből fakad. Megpróbáljuk elhárítani a felelősséget a megoldás kiverejtékezése nélkül, panaszkodunk. Bármilyen furcsán hangzik: az önmegismerés önmagunk szeretetteljes elfogadása. Önmagunkon változtatni csak az elfogadáson belül lehetséges. De ez nem jelent belenyugvást. Az elfogadás a valóság tisztelete, amely megismerést eredményez. Saját magunknak kell felismernünk belső lehetőségeinket, kidolgoznunk magunk „használati utasítását”, amely összhangban van belső törvényeinkkel, igényeinkkel. József Attila szerint is: „Az én vezérem bensőmből vezérel!” Önmagunk vállalása híján becsapjuk lelkünket. Bátorság kell elfogadni kedvezőtlen, fájó tulajdonságainkat.

Alapgyakorlatok: A gyakorlatok alkalmasak arra, hogy rendezzék a zaklatott lelkiállapotot, időszakos lehangoltságot, kapkodást, dekoncentrátságot. A gyakorlatok tüneti kezelést jelentenek, tehát a probléma nem szűnik meg, legfeljebb javul a pszichénk.

Első fázis: A gyakorlatok megtanulásának időszaka több hétig, vagy hónapig tart képességeinktől, pszichés állapotunktól függően. Ez erőfeszítésbe kerül, némelyiket könnyebb, némelyiket nehezebb hibátlanul megtanulni.

Második fázis: A megtanult gyakorlatok rendszeres továbbfolytatása. Előállhatnak helyzetek, amelyekben a gyakorlatok segítenek. Ha ilyenkor is sikerük van, akkor pszichés állapotunk miatt nem kell aggódnunk. Ha azonban egyike-másika akadózni kezd, korai jelzése, hogy pszichés állapotunk romlik, teherbírástunkat kezdjük túllépni.

1. Gondolkodás összpontosítása: Naponta egyszer csendes körülmények között ülünk le egy tárggyal és beszéljünk annak lényeges tulajdonságairól. A lényeg, hogy ne engedjük gondolatainkat elkalandozni. Próbáljuk a célra irányítottan összefogni asszociációinkat.

2. Akarat fejlesztése: A hét elején elhatározzuk, hogy minden nap egyszer azonos időpontban elvégzünk egy bizonyos cselekvést. Pl.: elmondunk egy kedves verssort. Lényeges, hogy emiatt ne sza-

kítsuk meg folyamatos tevékenységeinket. A cél, hogy idejében eszünkbe jusson elhatározásunk. Lényeg a percnyi pontosság.

3. Önuralom az érzelmek kifejezése felett: A gyakorlatnak az a célja, hogy uralkodjunk érzelmi-indulati állapotunk külső kifejezésén. Csak annyit mutassunk érzelmeinkből, amennyi a külvilág felé lényeges, lényege tehát, hogy kerüljük a fölösleges fecsegést.

4. Pozitívumokhoz való hozzáállás: Tehát gondolati úton meg kell találnunk a számunkra negatív élmény pozitív oldalát is. A gyakorlatnak az a lényege, hogy megpróbáljuk a rosszalló negatív ítélete kiváltó eseményt, vagy közlést más szempontból is végiggondolni, keresni benne valami pozitív tartalmat.

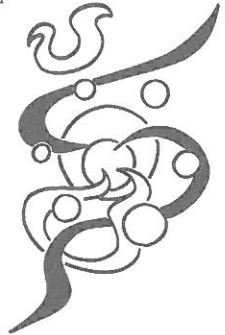
5. Az ítélezés elfogultsága: Arra kell törekednünk, hogy legalább egy-egy dolgot, jelenséget szint a kisgyermek naív rácsodálkozásával vegyünk szemügyre.

A dolgot kell megfigyelni függetlenül attól, hogy mit tanultunk róla. A gyakorlatnak az a lényege, hogy semmit se vegyünk evidensnek, ne skatulyázzuk be, hanem használjuk saját ítélőerőnket. Tehát el kell vonatkoztatnunk személyunktől, a jelenséget önmagában kell figyelniünk, értékelniünk, függetlenül attól, hogy az számunkra kellemes vagy kellemetlen. Eredménye az önálló gondolkodás és empátia fejlesztése. Az önkontroll és az emberismeret elmélyítése a figyelem és az emlékezés útján: az önmagunkról való tudás, gondolataink, érzelmi reakcióink, viselkedésünk regisztrálása közelebb visz az önmegismeréshez. Nemelegeser kellemetlen tükör tárul elénk, amely megmutatja, mennyire mások vagyunk, mint amilyennek képzeljük magunkat. Önmagunk objektív megismerése fokozatosan átvezet mások tárgyilagos megismeréséhez. Belső állapotainkat akarva-akaratlanul mindig átvisszük a külvilágra, önmagunkhoz való viszonyunk meghatározza másokkal való kapcsolatunkat is. Az önmegismerés, és ezen keresztül mások megismerésének legnagyobb akadályja a félelem és a hiúság. Sokszor nem vesszük észre valódi énünket. Az önmegismerés azonban csak pillanatnyilag hat jótékonyan közérzetünkre.

A nap ápolása: Mai életformánk egyik legnagyobb negatívuma a túlhajszoltság. A kapkodás, a félmunka, restanciánk nyomasztó tényezői mindennapjainknak. Doppingszerekkel próbálunk ilyenkor segíteni magunkon. Ha rosszak a mindennapok - rossz lesz az élet is. Minden napot, élethelyzetet, életkori szakaszt a maga teljességében, maradékok nélkül kell végigélni. Hajlamosak vagyunk átmeneti időszakokra fogni rossz érzéseinket pl.: most érettségizem, szerelmes vagyok. Nincsenek átmeneti korszakok, minden napunk az életünk valódi része. Nap mint nap ránk zúdul a média által a sok híradás, negatívum. Ezeket vagy túlzottan problémázzuk, vagy idővel hajlamosak vagyunk a nagyobb katasztrófák felett is elsiklani. A világunkhoz való pozitív beállítottság a pszichés egészség egyik első feltétele.

A reggelt mindenképpen nyugalmasan kell megélnünk, hogy esetleges felborzolt idegeink ne borítsák fel a napunkat. Napközben a legfontosabb, hogy legalább egy fél órát magunkkal töltsünk. Az esti visszapihentés pedig az önmegismerés, az önkontroll és a helyzetek megértésének alapszabálya.

A túlfokozott érzelmek által előidézett egyoldalú feszültségek oldásáról lesz most szó. Egészséges embernél viszonylag ritkán fordul elő, hogy egyetlen érzelem, hangulat, szenvedély tartósan uralja az egész pszichikumot. De vannak, akiknél a felfokozott féltékenység, a fóbiás félelmek már kórosan jelentkeznek. Látnunk kell azt, hogy érzelmeink nem állnak akaratlagos szabályozás alatt. Érzelmeinket esetleg konstatálhatjuk, esetleg elnyomhatjuk. De nem határozhatjuk el például, hogy kik rokon-



szenvesek, kik ellenszenvesek. Esetleg észrevesszük, hogy ilyen is van, és megpróbálunk valamilyen magyarázattal szolgálni. A valóságban így történik: Az élet nem habostorta, bele kell férnie a kudarcnak is, ez fog előre lendíteni. A dolgoknak legtöbbször nem olyan végzetesek a következményei, ahogy ezt elképzeljük. Az életben vannak olyan helyzetek, amelyeket csak bizonyos keménységgel akár kíméletlenséggel lehet elintézni. Sokszor nem kell önmagunkat félteni, kímélni, néha inkább önzők vagyunk, legfeljebb ez nem tűnik föl. A döntéseinket fel kell vállalnunk, ez erősíti a pszichét, fokozza a biztonságunkat. Ne becsljük túl a jövőről alkotott elképzeléseinket. A kínos helyzetek nem tartanak örökké, talán a jövő csirái azok.

A koncentráció: A gondolat tartós összpontosítása. Lényege az objektivitás. Érzelmünk szubjektív reakcióinak átmeneti szüneteltetése. A koncentrációs gyakorlatok én-erőink fejlesztésére szolgálnak. Értelmi és gondolkodási erőink összpontosításával teremtenek meg olyan nyugalmi állapotot, amely hatásával fokozatosan áterjed a pszichik um más területeire is, érzelmi és hangulati életünkre. A koncentráció általában növeli az intellektuális feszültségbírást, a terhelhetőséget, az elmélyedést. Hozzásegít a személyiség összerendezéséhez, az érzelmi élet egyensúlyának megteremtéséhez.

Végül azoknak ajánlom Popper Péter: Belső utakon című könyvét, akik szükségét érzik annak, hogy tudatos erőfeszítéssel munkálkodjanak önmagukon, utat keressenek az emberi élet konfliktusainak megoldásához. A szerző sem tudja már, ki írta a következőt: „Igazi mondanivaló nélkül beszélni, igazi szomjúság nélkül inni, és igazi vágy nélkül szeretkezni valakivel - ez a három alapvető bűn, amit a mai európai ember leggyakrabban elkövet.”

Varga Viktória 12.b

Ez a cikk társadalomismeret órára készült.

.....

A dohányzás káros az egészségre (vagy Te is tanárrá akarsz válni?!)



Boldog- mondások

Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják, hogyan éljenek.

Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.

Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömiös lesz az életük.

Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békeesség lesz körülöttük.

Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szarkozásuknak.

Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kímélik meg önmagukat.

Boldogok, akik észreveszik a diófában a bölesőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nem csak néznek, hanem látnak is.

Boldogok, akik tenni is tudnak, nem csak tenni, mert megcsendül a csöndjük és tükör udvarra válnak. Leborulók és nem hiborulók többé.

Boldogok, akik melegség heresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolygova ébrednek fel, és örömmel indulnak újtukra.

Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot hapnak gjándékba, és nem lesznek magányosok.

Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlenek hinnék magukat, mert ők az örömi magvetői.

Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt, és elfelejtik a fúrtort, mert újjuk napfényes lesz.

Boldogok, akik jóindulattal értelmzik mások bottlásait, akkor is, ha naívanak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

Boldogok, akik gondolkodnak, mielőtt cselekedniének, és imádkoznak is, mielőtt gondolkodnának, mert kevesebb csalódás éri őket.

Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnek, ha megbántják őket, és szelíden szólunk, mert Jézus nyomiában járnak.

Boldogok, akik mündeből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük.

Gyökössy Endre gyűjtéséből

A szecsák 12 pontja

Én, XY, a Tolna Megyei Önkormányzat Tolnai Lajos Gimnáziumának és Kollégiumának szecsákja, egy megszeppent szeptemberi kopasz plankton, engedélyt kérek a mélytengeri vén, iszapszemű veterája negyedikesektől az alábbi szent dogmák betartására.

Ha nyomorúságos szürke hétköznapjaimon egy ragyogóan fényes elméjű negyedikest pillantok meg, kopasz kis plankton fejtoromat lehajtom, szemem a padlóra szegezem és mindig magamnál hordott hegesztőpajzsomat vaksi kis szemeim elé emelem, és hangos, szinte fülsiketítő köszönésben török ki.

Amennyiben egy felsőbbrendű, teljhatalmú negyedikes fenség jelentéktelen személyemet megszólítja, fülem-farkam behúzva, mély tisztelettel, elfúló hangon válaszolok hozzám intézett kérdéseire.

Negyedikesekről vagy jót, vagy semmit.

Amennyiben egy negyedikes fenség napi teendőit sietően intézve feltűnik a horizonton azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy az általam elált nyílászárón áthatoljon, silány kis plankton testemet a falhoz lapítom, és azzal egysikívá válok, a környezetbe olvadok, nehogy őt látványommal elborzasszam, ezzel akadálytalan továbbhaladását biztosítom.

Amennyiben a fenséges negyedikes szemében az éhség első jeleit felfedezni vélem, magamat akár a éhhalál szélére sodorva felajánlom neki az otthonról hozott, édesanyám által gondosan elkészített kiváló minőségű alá' carte ételeimet.

Az éhségtől elgyötört arcú, kollégiumi vályúhoz igyekvő fenséges negyedikesek számára szabad utat biztosítok.

A pénzügyi problémákkal küszködő, imádott negyedikesek számára azonnali, soha vissza nem térítendő anyagi segítséget nyújtok, még ha ezzel

hétfégi hazautazásom finaciális feltételeit lehetetlenné is teszem.

Reggel felébredve első gondolatom az, hogy kollégiumunk tisztaságára példásan ügyelő negyedikesek szobájának dermostrukturális szerkezetét baktériumoktól és kórokozóktól tökéletesen mentesítem, mindezt azután, hogy apró neszezés közepette vitamindús mindennapi reggeli betevő falatjukat pihe-puha ágyukba szervírozom.

Ha az uszoda vízétől vörösre mart szemű, fuvarból jövő, mindennapi teendői súlya alatt görnyedő hátú, lógó nyelvű, szerelemtől szédelő negyedikkel találkozom, súlyos amnéziába esem, és tovább haladok.

Ha az internátus idilli csendjét szakaszosan ismétlődő, magas frekvenciájú, csengő-bongó hanghullámok (olcsóbb helyen ülők kedvéért: telefoncsörgés) verik fel, félbeszakítva bármely akkor végzett tevékenységemet, legyen az akár tanulás, ill. biológiai szükséglet, rohanok azt megszüntetni, nehogy a végzősök érettségire való készülésének gátat

vessen.

Ha olykor-olykor a „B“ épület zuhanyzójából a „LEO...“ kezdetű örömódát felcsendülni hallok, tartózkodási helyemen a körülményeket semmibe véve térdre ereszkedem és fennhangon az öblöstorkú, pacsirtahangú negyedikeseket dicsőítem.

Szorgalmasan tanulok, és a negyedikesekről a tanuláson kívül példát nem veszek.

12+1. Ennek a retorikailag és grammatikailag tökéletességre fejlesztett fogadalomnak minden egyes apró részletét komolyan veszem, és pontról-pontra betartom.

AZ ENGEDÉLYT MEGADJUK!

4.évf.



Gimnáziumi szecska-eskü

Én, a Tolnai Lajos Gimnázium szecskaája, büszkén viselem a szecska nevet és a vele járó jelvényt, a gimnáziumhoz hú papucsállatkaként viselkedem, valamint a következő pontokat szigorúan betartom:

§ Az előttem álló negyedikeseket az élet minden területén példaképeimnek tekintem. SÓT!

§ Első és legfontosabb feladatommak tartom, hogy a nap bármely szakaszában a felsőbb éveseket és különösképpen a békegalamblelkű negyedikeseket hangos és szeretetteljes köszönéssel biztosítom mértéktelen tiszteletemről, SÓT!

§ Nagy összegű életbiztosításomban a negyedikeseimet jelölöm meg kedvezményezettként, SÓT!

§ A gimnáziumon belül és kívül mindenféle kényelmi cikkem hasznélvezői a negyedikesek, SÓT!

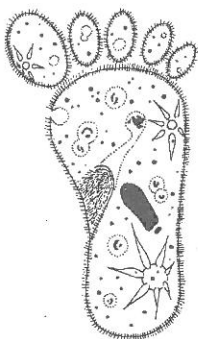
§ Az óráközi szünetekben a büfénél állva a felbukkanó türelmetlen negyedikeseket előnyben és anyagi támogatásban részesítem, SÓT!

§ Gyönlök területén semmi esetre sem dúdolok illetve fütyülök Backstreet Boys nótákat, SÓT!

§ Az érettségire való készüléstől kimerült negyedikeseket a már fentebb említett óráközi szünetekben nem zavarom édes, pihentető álmukban hangos, idétlen huncutságaimmal, SÓT!

§ Semmiféle gondolatársítást nem alkalmazok és párhuzamot nem vonok az általam látogatott Tolnai Lajos Gimnázium és a tévéből megismert Szívtipró Gimi között, SÓT!

Ezen pontokat erkölcsi, fizikai, szellemi és anyagi képességeimhez mérten maximálisan betartom, SÓT!



Dicshimnusz, vagy valami olyasmi

Szép vagy mint a rózsaszál,
Ó, Te kedves 4. osztály !
Szíved kedves,
Eszed éles,
Egész lényed oly fenséges !
Nincs rá szó,
Hogy milyen még,
De ennyi mára
Legyen elég !

Neumann Kriszti

11.b



ÓDA A LÁNCFŰRÉSZHEZ

Oh, te kedves Láncfűrész!
 Hangod oly megnyugtató..., ha
 Felcsendül az erdő mélyéből.
 Ah, csendülés ez, vagy tán
 Hangos bőgés, mely
 egy hím szarvas hangjához
 hasonlítható?
 De csitt!
 ... most hallgatsz....
 Fogaid ádáz harcban állnak
 A VÉG szolgájával, a gonosz
 Rozsdával, mely nap mint nap
 emészt....., emészt.....
 Tarts ki! Már hallom gazdád
 markáns lépteit. Ő az,
 Ki megmentőd lehet, ha szíve
 szerint élelmez téged a szükséges olajjal.
 Most már újra erőre kaptál!
 Tombold hát ki magad, pusztíts!
 Ne hallgass a fa halkuló sikolyára,
 Pusztíts!
 Azt hiszed, helytelen?
 Nekem így is tetszel...

Oh, te kedves Láncfűrész,
 Szívem örök választottja..... csodállak!
 Változatosságod elvakít, nem bírok magammal.
 egyszer halkabban berregsz, talán fáradt
 vagy...
 aztán felkiáltasz; hangosan és erővel,
 majd csikorgással ismét elhalkulsz,
 mintha
 szerelmet vallanál.

Az a csikorgás!
 A legszebb hang, mit halandó hallhat...
 De jaj!
 Hiszen Te kínlódsz!
 Ez nem lehet! Hát már nem folytadod pusztító
 munkádat?
 Bűzlesz.
 Benzined gőze édes illatként facsarja orromat.
 édes kín....
 Belső szerveid meglazulva szenvednek,
 küszködnek a halállal...
 Beteg vagy?
 Ez nem lehet! Hisz csak téged szeretlek!
 Nem hallatsz meg, nem!!!
 És mégis... tönkre mentél.... meghaltál...
 Élettelenül heversz. Hős vagy! Igazi hős!
 Holtan fekszel a pusztulás közepén...
 Már nem hallom csengő hangod,
 már nem látom pusztításod.
 OH!
 Már nem tetszel úgy...
 bűzlesz.....

Balassa Gabriella
 hárombé



ÍGY JÁTSZUNK MI

Avagy: Egy csütörtök éjjel a B 11-ben

Vasárnap volt, a vásár napja. Egy háromtagú csapat igyekezett utat törni magának a vásári forgatagban. Együkük egy karcstú elf volt. Hátán ott lógott mesterien kidolgozott íja. Mellette egy másik szálfatermetű férfi lépdelt, oldalán egy hatalmas kard függött, hátán szintén íj. A két harcos mögött kissé lemaradva egy harmadik férfi ment. Alacsonyabb volt, mint a másik kettő, fegyvernek is csak egy rövid kardot (inkább kardocskát) hordott. Íja neki is volt. Serényen forgatta a fejét teli erszények után kutatva. Amikor ígéretes zsákmányt látott, szeme felcsillant, és elindult az erszény gazdjára felé. Tolvaj volt, mit széptsük a dolgot. De nem szégyellte, inkább büszke volt tudományára. Szinte egyszerre vették észre a hatalmas hirdetőtáblát a tér közepén.

- *Na! Gyerekek, most már hagyjátok abba!*

- *Naaaaaa Tanár úr , holnap csak három óránk lesz és megyünk baza. Otthon ráérünk aludni!*

- *Jó, de ne halljak zajt!*

- *Köszí Tob... óóó tanár úr.*

(kimegy)

- *Na szóval, mi van a hirdetőtáblán?*

Mindhárom hős odaért a táblához. A tolvaj legújabb zsákmányát számolta. Az elf ijász megvetően nézett rá. A hirdetés így szólt. „Tapasztalt, vállalkozó kedvű hősöket keresünk, egy igen nehéz feladatra. Kezdő

kalandozók kíméljenek. Jelentkezni lehet: Kereskedők utcája 19.“ Elindultak, odaérték. Már ketten voltak ott. Egy törpe, javarészt fegyvertelen. Lehet hogy varázstudó? A másik egy kardforgató volt. Ruházatából, fegyvere díszéből, de főleg ferde szeméből hamar rá lehetett jönni, hogy a harcművészetek mestere. Gyakodva nézegették egymást. De kíváncsiságuk győzött, és beléptek az üzletbe. A polcokon díszes vázák, fémtárgyak. A tolvaj sajnálkozva állapította meg, hogy túl nagyok ahhoz, hogy eltehesse valamelyiket. Egy fiatal férfi állt a pultnál. Mikor megtudta, hogy a munka miatt jöttek, szólt az apjának. Az öreg előjött és elmondta a feladatot. Egy ereklyét kellett előkeríteni, ami régebben a család tulajdonában volt, de elveszett. Mostanra sikerült kideríteni, hogy egy paranoiás varázsló találta meg és egy labirintust épített köré. A most már ötagú csapat kapott egy versikét is a kincs lelőhelyéről. Jutalmat is kapnak, 90 aranyat.

- *Na nehogymár rohaadt 90 arannyal szúrd ki a szemünket!*

- *Én vagyok a kalandmester. Ha azt mondom 90, akkor az 90!*

- *Abelyett hogy itt vitatkoztok inkább folytassuk.*

A tolvaj felolvasta a verset. Csak ő és a törpe tudtak olvasni. Hát ilyenek a mai hősök. Fél kézzel kiirtanak egy fél hadsereget, sárkányokat reggeliznek, de olvasni azt nem tudnak. Közös erővel kiderítették, hogy valószínűleg a keleti barbárok földjére kell menniük. Na, puff neki. Azok először ütnek, aztán kérdeznak. Elkezdtek gondolkodni, és kitalálták, hogy kerítenek egy barbárt, aki segít felvenni a kapcsolatot a fajtábeliekkel. Hol is kereshetnének egy barbárt? Irány a kocsmá. Már kilenc kocsmát végigjártak és kezdtek feladni a reményt, mikor a tizedikben meglátták. Legalább két méter tíz centi volt és annyi értelem sem csillogott a szemében, mint egy újszülött ökrében. Tökéletes. Öltözéke mindössze egy nadrág volt és egy ember nagyságú kard. A tolvaj egyből vett egy kisebb korsó sört (öt litert), leilt a barbár mellé és megkérte, segítsen meginni a sörét mert egyedül nem bírja. Két perc reakciószünet. De aztán a barbár képe felderült. Örömmel vállalkozott rá. Egy idő után kellemesen



összebarátkoztak. Ekkor jött a baj. Egy, a barbárnál is nagyobb (és hülyébb) illető, sietve elkezdett hadarni egy hirdetőtábláról meg valami megbízásról meg hogy vállalják el. A csapat kétségbeesett. Még csak az hiányzik hogy valaki elvigye az idegenvezetőjüket. A tolvaj akcióba lépett. A nagydarab fickóhoz érintette „becsületesen szerzett” gyűrűjét, aminek az volt a különlegessége, hogy ha a befoglalt követ valakihez hozzáérintették, az illető menthetetlenül rosszul lett. A hatás itt sem maradt el. A fickó látványosan az asztalra rogyott (persze összetörve azt). Egyszerre ordított és rókázott. Gyorsan rábeszéltek a barbárt a távozásra. Az istállóba indultak a lovakért. Új társuk letette a korszékjáját (vagy inkább vödörckékjét) az ajtó elé, majd bement, hogy felszerszámozza a lovát. A kis vicces törpe elkezdett varázsolni. Intett egyet, mormogott kétőt, majd a barbár sörének fele eltűnt. Mikor a szenvedő alany visszatért, egyből le is ült a földre. Depressziós lett. Tíz perces lelkifröccs után el is indultak. Lovagoltak. Egy álló napon keresztül. Közben a barbár mesélte történeteit, a tolvaj „énekelt”, a törpe igyekezett megtartani magát a lovon. A többiek csendben lovagoltak. Este letáboroztak. A tolvaj örködött, habár ezt inkább lehetne „társak holmijának szemléje” címmel is illetni. Zajt hallott, valaki jön. Felkeltette a többieket. Az íjász felmászott a fára, hogy fedezékből lőhessen. A tolvaj is felmászott egy fára, hogy elrejtőzön. A többiek elrejtették a lovakat, majd harcállásba helyezkedtek. Felbukkant egy magányos lovas. A barbár hülye haverja volt. Már megint. Mindenki megkönnyebbülten (és káromkodva) előjött. Vajon mit akar már megint? Hát persze, hogy a barbárt visszahívni. Azért, hogy elvigye a munkájukat. Gyorsan lebeszéltek. Hallgatott rájuk, elvégére hatan voltak. Másnap újra tovább. Rövid keresés után megtalálták a labirintus bejáratát.

- *Cián, ébren vagy?*
- *Igen.*
- *Hozzál be vizet, légy szíves!*
- *Mindjárt.*
- *Most.*
- *Megyek már!*
- *Folytathatjuk?*

Beléptek. Hosszú, harccal teli bohyongás várt rájuk. Küzdöttek például másfél ember magas tűzalakokkal. Gyík-

szzerű lényvel, aki egyfolytában varázsol. A barbár és a kardművész mindig közelharcba keveredtek. Az elf varázskönyve segítségével láthatatlanná vált, és így ijazott. A társa csak úgy simán lőtt. A törpe boszorkánymester szintén láthatatlanul varázsolgatott. A tolvaj igyekezett magát távol tartani a harctól, inkább a labirintus más táján nézelődött. Egy ilyen alkalommal történt: Míg a többiek harcoltak, a tolvaj pár elágazással arrébb sétálgatott. Egy fordulónál lehasalt, és talajszinten kikukkantott a fal mögül. Egy izelt lábat pillantott meg a hozzá tartozó rovartesttel együtt. Mindez nem lett volna baj, de legalább két méteres volt és fegyverei voltak. A tolvaj lélekszakadva rohant vissza társaihoz (akik közben befejezték a harcot), majd ott lelassítva, fityörészve újságolta a többieknek, hogy látott egy sáskát, ami még az öklénél is nagyobb volt. A barbár és az elf egykedvűen elindultak megnézni. Mikor csurom véresen visszatértek, a tolvaj ismét futott. Ezúttal előlük. Végül nagy nehezen megtalálták a varázsló rejtekelyét. Megkezdődött a végső harc. A csapat nem állta sokáig a sarat az erős varázslatok ellen. Csúfosan kikaptak.

- *Most mi a francért kellett megölni minket?*

- *Mert álmos vagyok.*

- *Menj a francba!*

- *Mi van fiúk, befejeztétek?*

- *Cián, Te aludjál!*

- *Mi is aludni fogunk, azért halltatok meg! Ne már, most mit akartok? Ne közelítsetek! Kiabálni fogok. SEGÍTSÉG...*

Tehát így telik egy csütörtök éjszaka a B 11-ben. A teljességhez még hozzátartozik a játékosok felsorolása:

Barbár: Tóth Balázs

Elf íjász: Ulbert Péter

Társ, szintén íjász: Andraschek Kornél

Törpe boszorkánymester: Palásti György

Kardművész: Gáspár Gergely

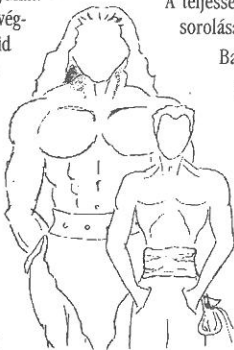
Tolvaj: Halász Roland

Közbenmagyarázás: Tamás Kitti

Kalandmestertink (és gyilkosunk)

Kapitány Árpád volt.

COLOS haccé



TITKOM!

Mikor megláttam megkedveltem
beszéltem Önnel s megszerettem.
Megtetszett mosolya
kedves hangja.
Még most is látom mosolyát
s hallom kedves hangját.

Oly szörnyű, gyötrelmem életem
melyet Ön nélkül élek.
Oly szörnyű kegyetlen a sors
mely elválasztotta utunk.

Nem tagadhatom, még mindig
szeretem, szeretem nagyon.
Nem tagadhatom, hogy látni akarom
s mégis menekülök
próbálom elüldözni magamtól,
mert szeretem.

Jobban, mint a felkelő Nap a
rideg földet.
Jobban ölelném, mint a bús őszi szél
a kihalt fákat.
S maradnék örökre csak az Öné!

Vatány Erika



Gangsta Zolee



MIKULÁS 1997

97.12.03. 17:00 pm.: Az utolsó megbeszélés a negyedikesek között. Óriási munkával már hetek óta válogattuk a jobbnál jobb feladatokat, ügyelve arra, hogy mindenki azt kapja, amit megérdemel.

Mivel néhányan ismeretlen forrásból (talán telepátia?) megtudták feladatukat, ezért még az utolsó pillanatban is történtek változtatások.

97.12.04. 17:32 pm.: A korai (és megszokottan tápláló) vacsora végeztével legnagyobb meglepetésünkre az alsóbbévesek önként jelentkeztek arra, hogy a Mikulás érkezéséhez előkészítik a „terepet“.

97.12.04. 18.08. pardon 18.09. pm.: A Téliapó kicsit megkésve és a hatórás rénszarvasját késésére hivatkozva megérkezett körünkbe. Öröm volt végigtekinteni (legalábbis nekünk) a minket körülvevő arcokat. Néhányan fékezhetetlen jókedvvel viccelődtek, mások kissé kintlódva mosolyogtak (legalábbis próbáltak), és gyilkos pillantásokat küldtek az előbbieik felé. A legtöbben azonban helyet foglaltak, és csendesen pergették maguk előtt életük eseményeit.

97.12.04 18.12 pm.: Miután a mikulás befejezte köszöntő beszédét elkezdődött a műsor. A nevét hallva mindenki a Téliapó elé botladozott, és a két (nem tévedés KETTŐ!) Mikuláscsomagért teljesítette a neki kiszabott humoros, találó feladatát. Mindenkit nem akarok felsorolni, ezért csak néhány gyöngyszemet emelnék ki:

A Téliapó tavalyi ölebét lecserélte egy macskára, bár sokak szerint ez az ötlet nem igazán vált be, mert a cicus kissé szótlan volt. Persze lehet, hogy csak a lámpaláz miatt. Kíváncsi lennék, jövőre milyen háziállatot választ. Papagájt, tevét, esetleg egy papucsállatkát?

Az est fénypontja Friedmann Petya tánca lett, aki mesteri mozgása közben kivillantotta kidolgozott felsőtestét, a lányok nagy örömére. Hasonló izgalmat okozott a lányok testén elrejtett tú megkeresése. Erről bővebbet Illés Joci tudna mesélni.

A Mikulás természetesen megpróbálta lecsillapítani a páciensek izalmát, ezért kijelölt három lányt arra, hogy a feladatokat végzőket hangosan, szinte ordítva üdvözlőjkék. Ők természetesen a legjobb tudásuk szerint teljesítették ezt a kérést.

Nem maradhatott ki a zene sem a műsorból. Ganxta Kitty produkciója egyedülálló volt.

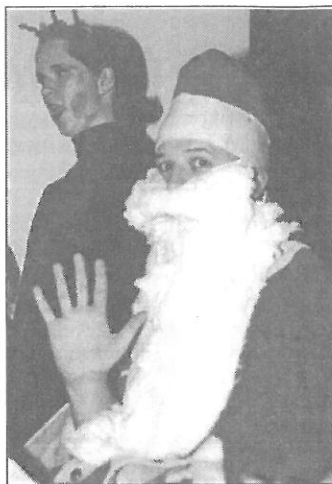
A műsor végén még azt is megnézhattük, hogyan is kell fát vágni.

97.12.04. 20.43 pm. Miután a Mikulás távozott körünkben, véget ért az ünnepség. Az alsóbbévesek a kései időpont ellenére „önként vállalkoztak“ az ebédülő romjainak helyrehozatalára, valamint az épület teljes restaurációjára.

97.12.04 22.00 pm. Takarodó. Egy év múlva ugyaniitt, ugyanekkor.

A negyedikesek ezúton cáfólják azon téves híreszteléseket, hogy a Mikulás nem létezik.

Leskó László 12.6





„... SOME FRIENDS SUGGESTED HUNGARY ... AND I SAID O.K. ...“

Interview with Bill

We are sure everyone in Gyöng knows who he is. (His other names are William Eichmann but it isn't important we just call him Bill, Billie-boy etc.). And also we have to be happy to get a new English teacher from a foreign country this year, too. We tried to help you to know him better. Ok! Let's start with it!

E.S.: Please tell us the most important events of your life before Gyöng!

Bill: I was born on 13th March 1975, and 22 years later I came to Hungary. In between these two events I attended Grinnell College Biology and Anthropology. I have two parents and one younger brother, Jamic, who is going to a university near Washington D.C.

E.S.: What were your biggest achievements, sadness, success and disappointment in your childhood?

Bill: My biggest sadness was losing two of my best friends from high school in a car accident. I try not to dwell on disappointment. Success? I think it was probably finishing up college, maybe.

E.S.: When were you first in love? Tell us the story, please!

Bill: I was young, it was spring. Everything seemed so new, so fresh. Life was beautiful. But I forgot the rest of the story. Sorry!

E.S.: How did you come to the idea of spending a year in Hungary in Gyöng? Was it a difficult decision?

Bill: It was somewhat difficult to say. Yes, „I'll leave behind everything familiar

for a year.“ I think it's good to throw yourself into unfamiliar situations sometimes. I've always wanted to see Eastern Europe and some friends suggested Hungary. The program director suggested Gyöng. And I said O.K.

E.S.: How had you imagined the Hungarian people and life before coming here? Were you disappointed in it?

Bill: I must say I didn't know too much about Hungary at first, but I talked to a lot of people and read a lot. I tried not to create any crazy expectations and just see what happens. No disappointments yet. Oh, I did look forward to seeing some trawlers.

E.S.: Did you know of any other Americans who had taught in Hungary?

Bill: I knew a friend of a friend who taught in Hungary, and I got a letter from Sally before I came.

E.S.: What do you think would make the Hungarian school system better? Does it need changing?

Bill: It would be easier for teachers and students if classes were more uniform in ability. I find it frustrating to see some students bored and others confused. It wouldn't hurt to pay teachers better either, but this isn't just a problem in Hungary.

E.S.: How do you spend your weekends?

Bill: Sometimes I travel, but most of the time I spend it in Gyöng relaxing or exploring things in and around Gyöng.

E.S.: Would you be happy if a McDonald's existed in Gyöng?



Bill: I really don't want to see a McDonalds in Gyönk because their hamburgers taste bad. However, I would like to find a grill so I could make some serious hamburgers, steaks, chicken, barbecue etc. But then I'd have to find charcoal.

E.S.: Do you live healthy? (smoking, alcohol, eating) The USA is the one of the most drug-using countries. Have you ever had „contact“ with these things?

Bill: I try to live a more-or-less healthy life. I have my vices but I also really enjoy sports and try to go hiking, biking, soccer or skiing as much as possible. Sometimes these things aren't so easy to do in Gyönk while I'm working. Many people have asked me about drug use in the USA. Perhaps there is a perception of the USA as a country of drug friends which is pretty far from the truth. I've had contact with it but I really don't think it's as huge problem as it's made out to be.

E.S.: Have you played sports? Do you like american football?

Bill: I played and coached some college soccer (British football). I'll watch american football in TV, but I've never played it.

E.S.: What about dancing?

Bill: Not to techno. I'd like to learn the tango or swing dancing some day, or maybe hungarian folk dances.

E.S.: Do you have a car at home? Which type of car is your?

Bill: I used to drive my parents old Volkswagen Rabbit until it broke. I'm going to try to avoid owning a car for as long as I possibly can.

E.S.: Do you like cats? Have you had animals?

Bill: I hate cats. When I was little I wanted to be a farmer. So as soon as I

was old enough to work I got a summer job in a farm. Whenever I'm around Wisconsin in the summer I try to work a few weeks on the farm. (There were animals at this farm.)

E.S.: Do you believe in UFO-s? Have you seen some?

Bill: Once. On my way home from Kemler's.

E.S.: Please, tell us a typical american funny joke/anecdote!

Bill: Why did the chicken cross the road? To get to the other side. (All the others aren't fit to print.)

E.S.: Your friend had been to visit you. What did he do and how did he feel like Gyönk?

Bill: He is a nuclear chemist and he liked Gyönk.

E.S.: What is your most beloved celebration in the USA? Please, describe it!

Bill: I like Thanksgiving. It happens at the end of November, and involves lots of turkey, pumkin pie and family and friends. I went to Pécs this year for Thanksgiving and had a good time.

E.S.: How do you make preparations for Christmas? Where will you spend it?

Bill: I'm going to München Gladbach and Lenep in Germany to visit relatives.

E.S.: Why are you always walking around barefoot?

Bill: I haven't found sandals in my size yet. Hopefully I find them before I leave Hungary.

E.S.: And after all: Which message do you send for the kids in the gymnasium?

Bill: Learn to learn from mistakes. Also... Don't be a fool, stay in school!

Thank you!

Brigi and Gyuri
haccé



Aranyköpések (nánbör tú)

Fekete Tanárnő a 10.a-ban: - Ki tudja, mi van a pokol kapujára írva?

Dávid: - Isten hozott!

Moroiu Tanárnő elvárásai a 10.a-ban:

- Van összefoglaló feladatgyűjteményetek? Vegyétek elő ha nincs!

Fekete Tanárnő a 10.a-ban: - Mit fejezek ki, ha azt mondom (kiabálva) Tamás!

Endre: - Lábhoz!!!

Fekete Tanárnő irodalomórán a fiaccében:
- Figyeljetez ide! Nekem Ady egy fillért sem fizet azért, hogy védjem!

Genszler Tanárnő a 9.b-ben:

- Balázskám, két lehetőséged van. Ja oder nein?

K. Balázs: - Da!

Schmidt Tanárnő a 9.b-ben:

- Az „eb“ szót szakkifejezésekhez használjuk, pl.: ebadó, eboltás.

B. Balázs: - Ebéd!

Garai Tanár Úr matekfakton az 5.c-ben:

- Van-e különbség a férfi és a női agy között?

Faktosok: - Van, nincs! Szerintünk nincs.

Tanár Úr: - Miért? Láttatok már női agyat?

Ikotics Anna tesióra előtt: - Amikor a zoknimat néztem ott kint, megbeszéltem velük, hogy nem lesz tesi.

Németóra a 8.a-ban Hum Tanárnővel:

- Mondjátok utánam: Marmelade!

Mindenki: - Marmelade!

Kivéve Zsolti: - Marhialáda!

Németóra Zsiga Tanárnővel a 8.a-ban:

- Ne haragudj Irénke, de ennek a történetnek se füle, se farka!

Vili: - Hát a Zsoltinak sincsen!

Róli bioszórán: - A hierék a magzati életben szállnak a kismedencéből a hierzacskóba, mert ott jobb a klíma.

Lukácsi Tanárnő: - Igen, a forró égövben más a dolog, mint a mérsékeltben.

Irodalomóra a 12.b-ben. Fekete Tanárnő:

- Pár évvel később Csehov is nagyot csinált.

Fekete Tanárnő a 12.b-ben:

- Böbe, beleférsz vagy belerázzalak?!

Irodalomóra a 12.b-ben. Fekete Tanárnő:

- Soroljátok fel Móricz műveit!

Sylvia: - Valami Rózsa Sándor a bajszát vakarja.

Tanárnő: - Nem jó! Egyébként sem a bajszát vakarta!

A szegény kicsi szórszál

Szervusztok gyerekek! Gyertek, üljetek le ide körém, mesélek nektek egy mesét. Szeretnétek?

De ez a mese nem királykisasszonyokról és hercegekről szól, akik mindig legyőzik a gonosz hétfejű sárkányt, de nem ám!

Ez a mese másfajta mese lesz. Ez az én mesém, amit még senki nem hallott, olyan félelmetes!

Még mindig szeretnétek hallani? Jól van gyerekek.

Ezt a mesét még az egyik kollégista ismerősöm mesélte, mert ő találkozott magával a Gonosszal. Bizony ám!

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy csúnya, gonosz néni, aki egy nagy, szép ebédlőben dolgozott itt a „Világ Közepén”. Ez a néni annyira gonosz volt, hogy még az ártatlan diákokat sem szerette, pedig ők mindig „szívesen”, látták őt. Ő uralkodott az ebédlő konyhája felett és mindenki félt tőle. Főleg a saját alattvalói, akik nap mint nap lesték minden szavát. A gonosz néni hónaljának kanászos üregében élt hősünk, a szegény kicsi szórszál. Persze nem egyedül (de szép lett volna !), hanem népes családjával együtt.

A szegény kicsi szórszál nagyon szeretett itt lakni. Amikor reggel felébredt, a szülei elküldték a ház körüli erdőbe gombát szedni, ami még télen is bőven akadt a mindig páras fenyvesben. Édesanyja retket termesztett a kertben (meg káposztát), apukája pedig a Hónalj Bozótos tiszteletbeli fővadászaként munkálkodott.

Gyerekek, el tudjátok képzelni, milyen szép élete lehetett?

De sajnos, a szegény kicsi szórszálnak hamar meg kellett tanulnia, hogy milyen a valódi félelem. Ugyanis volt egy örök, ádáz ellenségük a négyszögletű, harmatos erdő lakóinak. Három - négy évenként váratlanul tört rájuk szappanos víz formájában a Gonosz, és elpusztította gabonakészleteiket és gombatelepeiket. Ezt a gonoszt a rút konyhásnéni küldte rájuk, hogy megmutassa nekik: ő a világmindenség úrnője, ő rendelkezik mindenkinek felett.

De ez sem volt elég. Minden nap elvesztette valamelyik testvérkéjét, nagybácsiját, ismerősét. Ezek a szegény szórszálak minden ok nélkül hulltak az ismeretlen végtelenbe, és soha többé nem látták viszont szerencsétleneket. Nem tudták, hogy a „Világ Közepének”, lakói szép sorban megtalálták őket (itt - ott; leves, pörkölt).

A kegyetlen sors hősiünknek sem kegyelmezett. Egy nap, mikor éppen az édesanyja kertjében pirosló retkeket szemrevételezte, hirtelen elsötétült az ég. Ijedten nézett fel, de már csak a közeledő körömdarabot látta...

Mikor magához tért, nem tudta, hol van. Óvatosan körülnézett:

Két másik társával lapult a Gonosz körme alatt!!!

Ne, ne féljétek gyerekek!

Hősiünk élete veszélyben forgott, de mivel ő egy bátor kis szőrszál volt, azonnal megpróbált biztonságra kerülni. Abban a pillanatban, ahogy megmozdult, iszonyú forróságot érzett maga körül. Kinyitotta a szemét, de csak répa - és húsdarabkákat látott. Levegőért kapkodva lökte magát a felszínre, ahol egy óriási merőkanál lebegett tehetetlenül. A menekülésre gondolva úszott a kanál felé, amiért hirtelen egy pikkelyes kéz nyúlt a magasból. A merőkanál emelkedni kezdett, de a szegény kicsi szőrszál egy utolsó tempóval még el tudta kapni. Azt hitte, most már minden rendben, mikor zuhanni kezdett, és nagy csobbanással landolt egy enyhén zsíros tányérban. Ijedten próbált megkapaszkodni egy éppen arra úszó körömdarabban...

Tehetetlenül hánykolódott már vagy egy órája a levesben, mikor egy diák óvatlanul leemelte a tányért a pultról. A diák nagyon éhes volt, ráadásul a jegyét sem akarták elfogadni. A Gonosz széles vigyorral keresett két száraz kenyeret, és megdobta vele a diákot, aki ezek után már igazán ideges lett. Miután leült, egy szalvétával letörölte kanáláról a kétnapos maradékokat, és belemerítette a levesbe.

Hej, de ügyeskező srác ez a mi diákunk! Egyből sikerült magának három finomságot is kifognia: egy darab répát, egy darab káposztát, és egy kis húst, amiből egy sárga köröm vigyorgott vissza rá. Undorodva lötytyintette a tálca szélére, és bátorságot merítve újból próbálkozott...

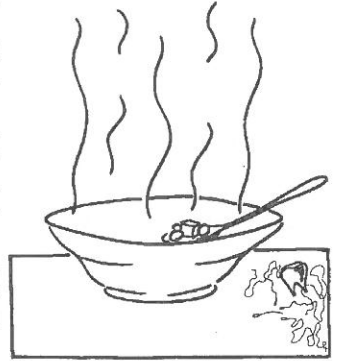
A szegény kicsi szőrszál már nagyon szomorú volt. Tudta, hogy soha többé nem láthatja a családját, nem játszhat a ház körüli bozótosban. Fel akarta adni a harcot az életben maradásért...

Elgyengülve merült a répák közé, de hirtelen beleütközött egy másik társába, aki élettelenül tapadt egy zsírdarabkához. Sírhatnéka volt, de abban a pillanatban mindhárman kiemelkedtek a levesből (ő, a társa, meg a zsírcsoka) A szegény kicsi szőrszál észrevette a diákot, aki egyenesen, „egyenesen ÓRÁ nézett”!

„- Hogy a jó ... - be, má' megint van egy rohadt szőr ebben a levesben! Kiadkadok má' megint, a jó életbe! Nyasgem má' !,„

Szegény kicsi szőrszál! Mindenféle csúnya dolgokat mondtak rá, és mindenkinek úgy mutogatták, mintha valami „hú de nagy” újdonság lenne. Ráadásul egyszerűen félrelötytyintették a tálca szélére.

Ott feküdt és elmélkedett (közben még találkozott egy letört foggal, három hajszállal és további finomságokkal...), mikor újra utazni kezdett, és megint elsötétült az ég...



Kinyitotta a szemét, és meglátta magát a Gonoszt! Ijedtében beugrott a mosogatólébe, onnan pedig egy pohárba bújt. Nem akarta, hogy a Gonosz hatalmába kerítse a lelkét. Az egész éjszakát a pohár belső falához tapadva töltötte.

Eljött a reggel.

Gyerekek, ne aludjatok! Hé! Még nincs vége!

Szóval eljött a reggel és hősünk még mindig ott ficegett a pohárban. Megpróbált kijönni, de úgy látszik, végleg odatapadt! (Szegény kicsi szőrszál!)

Igen, azt hiszem, a mai mesénk lassan véget ért. Ti sírtok? Hiszen nincs rá semmi okotok!

A szegény kicsi szőrszál nem volt ám egyedül (örültök?), minden éjszaka jókat beszélgetett a többi pohárban élő társaival, akik nap mint nap új szőrszálakra leltek az újonnan elmosogatott poharak mélyén.

Bizony ám, akár ti is beszélgethettek velük, ha akartok. Csak kukkantsatok bele a levesbe, főzelékbe, pörköltbe és természetesen a poharakba! (Lehet, hogy mást is találátok bennük!)

Úgy hallottam, hogy a szegény kicsi szőrszál már nem fél a Gonosztól. Ti se féljete! Higgyétek el, az ő hatalma is megdönthető! (De azért mindig mosolyogjatok rá, hátha hirtelen jó tündérré változik és elrepül, vagy több kenyeret ad!)

Ez volt az én kis mesém, remélem mindig emlékezni fogtok a szegény kicsi szőrszálra, aki nap mint nap lát titeket az egyik pohár aljáról. Itt, a „Világ Közepén„! Bizony!

Balassa (Speady) Gabica
háromb

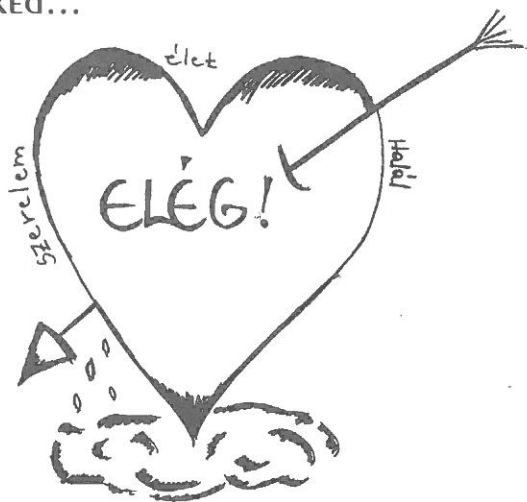
HOGYAN MONDJAM EL NEKED...

HOGYAN MONDJAM EL NEKED
HOGY SZAVADRA NEM MONDHATOK NEMET
HOGYAN MONDJAM EL NEKED
HOGY EGY SZÍV CSAK TÉGED SZERET

PORRÁ ÉG, HA A SZEM JÖNNI LÁT
A SZERELEM NYÍLA DÖFI ÁT
A KÉZ REMEG, RIADTAN NYÚL FELÉD
A SZÁJ SUTTOGVA MONDJA: ELÉG!

NEM TEHETED, HISZ ELVESZTED
MAJD A LEGROSSZABBAT SZENVEDED
A SZERELEM FÁJ, KÍNOZ

CSAK ELVEZET A SÍRHOZ
SZENVED A KÉZ, A SZÁJ, A SZEM
ELÉG A SÍR, SZENVED A SZERELEM



Dömötör Orsolya
10. B

Az őszinte szerelem beteljesülése

(háttérgondolatokkal)

Csak 16 éven felülieknek!!!

...gyorsan a fater arcszeszét, a francba, hogyan kell megkötni ezt a hülye nyakkendőtt???

Úristen, még a kutyát is meg kellene etetni. Na, ezzel megvolnánk. Ide még egy kis hajlakkot, és máris kész az álomhapsi. Már mehetünk is.

(félúton)

- Mit is felejtettem otthon?

Pénz - megvan.

Cigi - megvan.

Igazolvány - megvan.

Gumi - megvan.

A hétszázát, a virágcsokor, gyerünk vissza érte. (A végén még azt fogja hinni, hogy csak „azért“ kell nekem. He-he!)

Remélem azért legalább valami pia lesz nála, ha másképp nem megy, hát le kell itatni. Meg különben is, az elfogyasztott alkohol mennyiségével egyenes arányban szépülnek a nők (meg a férfiak is).

Ho-hó már itt is volnánk. Pssz pssz, egy kis szájspré (ha már a fogmosás sohány volt). Remélem, ő azért majd méltat engem annyira, hogy megmossa a fogát, vagy legalább rágózon! (Bár hol van még karácsony?)

Hé te dög, takarodj innen! Ne csináld már ezt velem! Na jó kis kutyus, maradj csak ott, ne közelíts, menj

innen! Ugye nem gondolod komolyan azt, hogy most a legelső bevetés előtt megfosztasz tőle. Légyszi' ne csináld!

Kutya el. (Na, végre hogy elkotródott innen.)

Kop kop kop.

- Szia drágám, hogy vagy? (Felkészültél?)

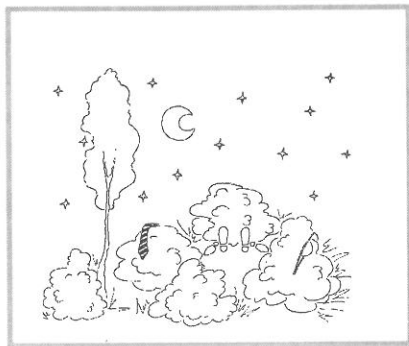
- Ó, már azt hittem, nem is jössz. (Meg hát.)

- Bejöhetek? (Vetkőzz!)

- Persze, gyere csak!

Milyen érdekes a nappalijuk megvilágítása. Hülye félhomály! Pedig én már azt hittem, hogy láthatom meztelenül. Én naiv! Bár a hájas testére gondolva, nem is csoda, hogy így lehomályosított.

- Kérsz valamit inni?



- Igen, megköszöném!(He-he, jó irányba haladunk.)

Klikk! (Úristen, most bekapcsolta a hi-fi-t is. Már csak ez hiányzott. Legalább lassú szám.)

- Hová mentek a szüleid?(Csináljuk már!!!)

- Színházba.

Csók, majd a lány:

- Olyan melegem van. (Fokozzuk a vágyakat!)

- Hát, tényleg elég vastagon vagy öltözve. (Ho-hó, ho-hó, itt az idő!)

- Asszem lejjebb veszem a fűtést. (He-he-he)

- Remek ötlet! (Hogy az a.....)

Na, végre hozzám búj. Próbáljuk meg levenni ezt a blúzt. (Yeah, Yippie, Yahoo!!!)

Kicsit később:

Akkor most jöhet a mell-tartó. Ó, hogy nem fojtják meg ennek a fránya ruhadarabnak a készítőjét a remek találmányával. Aha, szóval így működik.

- Segítsek? (Ennyire nem lehetsz balfácán.)

- Á, dehogy, megy anélkül is. (Micsoda beégés!?)

- Szeretlek, szeretlek! (Levennél te is rólam valamit, vagy én most így ruhában csináljam?)

- Nem tudom kibontani a nyakkendődet. (Inkább nem veszem le az ingedet, mert így is katasztrófálisan büdös testszagot árasz-

tasz. Ráadásul még az arcszeszed is iszonyú.)

A fiú:

- Na, most jöhet a nadrág. (Gyerünk már, gyerünk!)

- Vigyázz, néha beakad a zipzár. (Ugye nem akarod azt is levenni!)

- Ez tényleg beakadt, ... vagy mégse? (Van Isten.)

A lány, miután mindketten mezetlenül egymásba gabajodva fekszenek:

- Te vagy a legjobb, ...(Hadd örüljön! Remélem elhiszi.)

- Csak azért ilyen pici és puha, hogy ne fájjon. (Ismét egy beégés!)

- Mennyi az idő? (Figyelj, itt vagy már 3,5 órája és még nem csináltunk semmit.)

- 24:12 (Na, feküdj hanyatt!) Így ni. (Óvsze-relem, fő a biztonság.) Bent van?

- Nincs.

- Érdekes, kint sincs. Ó, de jó vagy! (Kezdem érteni, hogy miért írtják az Amazonas mentén az

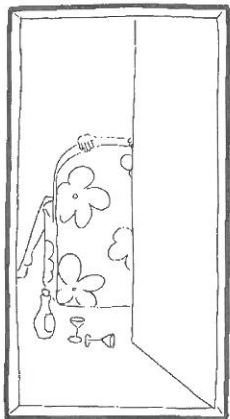
esőerdőket, valamint azt is, hogy miként érzi magát Tarzan hazafelé menet.)

- Ah ah ah! (Hadd higgye azt, hogy jól csinálja!)

- Aaaaah!

Érdekelne a folytatás mi? Hát, csak azért sem. Rábízom a te tiszta, kevésbé tiszta, kissé piszkos, piszkos, ne adj Isten mocskos fantáziádra!

EIN-STEIN

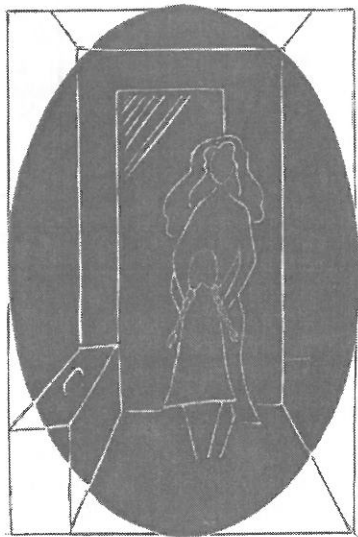


„Apa, ne! ... „

Gyönyörű, tavaszi nap volt. A délelőtti meleg napsütésben egy kislány játszadozott a vidéki kertés ház udvarán. Az Őt körülugráló németjuhász kutya éber szemekkel figyelte minden mozdulatát. Néha a játék hevében földre döntötte a picit, aki azonban édes nevetéssel nyugtázta, hogy ismét a blöki győzött. Nem csoda, hisz egyik alig volt magasabb a másiknál. A kutya azonban nagy szeretettel és aggódással halmozta el kis gazdáját. Még véletlenül sem okozott neki fájdalmat. Imádták egymást.

A házból kiabálás zaja szűrődött ki, majd hirtelen csend lett. A kislány önfeledten folytatta tovább a játékot, amikor sírást hallott odabentről. Az édesanyja volt. Már többször előfordult, hogy szüleit sírva találta az előszobai asztalnál vagy a nappaliban, de nem értette, mi történik. Még csak hat éves volt.

Hátrafutott a kertbe, leszakította a legszebb tulipánt, amit talált, és befutott vele az édesanyjához. Csillogó szemekkel tartotta a virágot az asszonynak, aki fejét remegő kezeibe temette. Könnytől fátyolos arccal a kicsire nézett, majd letérdelt hozzá és magához szorította. Ölelte, ölelte a gyermeket egészen addig, amíg Ő azt nem mondta, hogy elég. Az apa az ablaknál állt, két kezét ökölbe szorítva zsebébe tette. Távolbarévedő tekintettel bámult kifelé, mintha már nem is ebben a szobában lenne, hanem valami egészen más dimenzióban. „Apa, kimehetek még Rockyval játszani?“ - kérdezte a kislány. A férfi csak bölintott. A pici szaladt is az ajtóhoz, miközben az előtérben egy nagy bőröndöt vett észre. „Ki utazik?“ - kérdezte. „Anya.“ - hangzott apja felelete. Igen, már eszébe jutott. Egyszer régebben elalvás előtt, mikor éppen Hófehérke beleharapott az almába, az anyukája elmondta neki, hogy el fog menni egy hosszú útra. Messzire. Azt is mondta, hogy egy darabig most apával fog lakni. De nem kell félni, mert nemsokára visszajön Ő is, csak legyen türelmes. Búcsúzóul még annyit mondott, hogy ha a rossz bácsik nem engednék, hogy visszajöjjön hozzá, akkor is nagyon-nagyon szereti. Tényleg, már emlékszik. Újra odafutott anyjához, adott neki két pusztit, s csak ennyit mondott: „De gyere ám vissza!“ Azzal már fordult is, és pár pillanat alatt kinnt termett az udvaron. Itt szerencsére nem láthatta, s nem hallhatta az asszony



előtörő zokogását. Nagy útra készült, melynek végállomása a valódi véget jelentette. Rákos volt. Már régóta. Remegve törölte meg szemeit, megfogta a bőrröndöt, s a hátsó ajtón kiment a kocsihoz. A férfi még állt egy darabig szótlánul, mint aki soha többé nem akar megmozdulni. Majd nagy sóhajjal Ő is vette a kabátját. Indultak a kórházba. A kislányt addig átküldték a szomszéd nénihez játszani. Az idős hölgy mindig is nagymamaként gondoskodott a piciről, így elég bensőséges kapcsolat alakult ki már közöttük. Máskor mindig szívesen ment a „Nagyihoz“, de most inkább szüleiivel maradt volna. Az apa azonban megfogta csöpp kezét, és átvezette a szomszéd nénihez, aki már várta. Ő is tudott mindent. A két felnőtt csak egymásra nézett, az öreg hölgy tekintetében a biztatás és együttérzés is benne volt. A férfi szótlánul megfordult és elment. Nem nézett a kislányra, nem szólt hozzá, nem érintette meg. A pici csak állt, és egy utolsót integetett síró édesanyjának.

Aznap délután a játék sem volt az igazi. Valahogy minden unalmas és érdektelen volt, és minden perc olyan lassan telt, mintha örökre meg akarna állni az idő pihenni. Amikor este hazament, apja már otthon volt, csak egy kicsit még egyedül szeretett volna lenni. Rendezni akarta magában a felgyülemlett érzelmeket, s feltette magának a kérdést: Hogyan tovább? Ketten maradtak, egymásnak. Túl pici volt még a kislány, hogy fel tudja fogni a történeteket. Az évek múlásával azonban tudatosult benne, hogy anyját soha többé nem látja viszont.

Teltek, múltak a hetek, hónapok. Nehéz idő volt, mindkettejüknek. Nagyon ragaszkodtak egymáshoz, utolsó mentőövként éltek együtt életüket. De valami kezdett megváltozni. Valami, ami fenyegető jeleket mutatott. Először akkor érezte rosszul magát, amikor apja a fürdés után szárazra törölte, és elgondolkodva végigsimította a kislány puha testét. Majd ránézett, és szemében valami ijesztően különös fény csillogott. Ekkor már nyolc éves volt.

Mióta anyja meghalt, Ő vette át a főszerepet apja életében. Együtt keltek, együtt mentek dolgozni és iskolába, együtt ettek, együtt játszottak, és a gyermek odaköltözött a férfi mellé a franciaágyra is. Együtt aludtak. Milyen jó volt esténként odabújni az erős testhez, s a meleg apai kezek mindig álomba ringattak. Mígnem egy éjszaka a kislány arra ébredt, hogy apja a takaró alatt símogatja pici testét. A férfi azt mondta, hogy a kicsi nyugtalanul aludt, biztosan rosszat álmódott. Ő csak le akarta csitítani. Sajnálja, hogy emiatt felébredt. Majd újra elaludtak.

Így tel el pár év. Néha furcsán zavaró pillantások a fürdőszobában, az esti símogatások egyre durvábbak és ijesztőbbek. Apja néha bekente a kicsi egész testét egy furcsa krémmel, s olyankor mindig valami örült kifejezés jelent meg az arcán. Ijesztő volt. A lány tíz éves lett, s apja egyre féltékenyebb volt barátaira, nem engedte velük játszani, beszélgetni. Csak ketten voltak... ketten. A lány nem tudta, mi történik. Csak azt látta, hogy apja egyre örültebben viselkedik és kisajátítja magának. Néha, mikor a kicsi a tükör előtt állt és fésülködött, a férfi odament hozzá, az édesanyja nevéen szólította Őt, és olyankor mindig kapott valami furcsa pusztit. Mindig máshogy. Majd újra jöttek az esték... együtt.

Mikor a lány már 12 éves is elmúlt, apja egyik este nem jött időben haza. Várta a férfit, tévézett, de éjfél felé már aggódni kezdett. Az apa végül úgy 1 óra körül

betántorgott az ajtón. Részeg volt. Találkozott a régi barátaival, s beugrottak a közeli kocsmába egy kicsit nosztalgiazni. A lány félve nézett apjára, torkát szorította a sírás. A férfi közben levetkőzött, s a fürdőszobába ment. Ő azonban úgy gondolta, hogy jobb, ha lefekszik aludni. Megijedt, még soha nem látta apját ilyennek, még soha nem félt tőle. Magára húzta a paplant és összegömbölyödött. Próbált elaludni, de nem ment. Hallotta a zuhanyból folyó víz ütemes csobogását és apja szavait. Őt hívta. Sokáig gondolkozott, mire kiszállt az ágyból és az ajtóhoz ment. Egy picit megtorpant, majd határozott mozdulattal benyitott. A férfi ott állt előtte teljes életnagyságban, de teste felett teljesen elvesztette az irányítást. A lány reszketve segített neki öltözni, majd az ágyhoz kísérte. Ez a hatalmas test fadarabként esett a paplanok közé, miközben szinte önkívületi állapotban a lányt újra és újra az anyja nevéen szólította. Majd megfogta a kis kezét s odahúzta magához. A lány ki akart szabadulni a szorításból, de ez nem sikerült. A lámpa halványan világította meg a férfi arcát, de a lány így is látta szemeit. A szemeit, melyekben eddig sohasem látott vágy és indulat, fájdalom és örület, vad elszántság és valami MÁS tükröződött. Hirtelen kiáltani szeretett volna, menekülni ettől a lidércálmától, de nem jött ki hang a torkán, nem szólt semmit, apja pedig eközben vadul símogatta testét. Majd egy mozdulattal magához szorította a lányt, letépte róla édesanyja hálóingét. Hiába kiabált, könyörgött, kérte apját. Sírva próbálta magát kiszabadítani az örült kezek közül. A férfi elméje teljesen megbomlott, esztelenül viaskodott a gyenge kislánnyal és végül ... megtette ... megtette ...

Azóta eltelt jópár év, sok levél lehullott már a fákról, de annak az éjszakának az emléke azóta is kísért szakadatlanul. Nem hagyja nyugodni egyiküket sem, de nem beszélnek róla. Egyáltalán alig beszélnek azóta egymással. De éjszakánként a lány még ma is arra ébred, hogy remegve kiáltja: „Apa, ne!”

Tóth Hajni

12.b

P.S: FONTOS! A mű nem igaz történet, csak írói fantázia szüleménye.



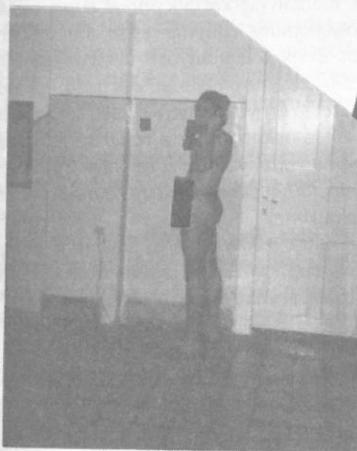


Életképek '97

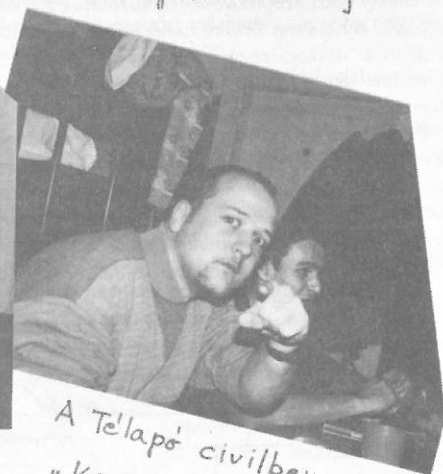
Visszatérő lelkek



"What the f...?!"



A szexvonal másik végén



A Téliapó civilben:
"Köztetek vagyok...!"

A gyönki kolepsz

Gyönk utcáin sétálva megpillantunk egy hatalmas barna épületet rácsos ablakkal. Az első pillanatban nem is gondolna a szemlélődő arra, hogy ennek a kopottas külsejű nagy háznak mi mindent kell kibírnia.

Amikor a nagykapuhoz ér, felfedezi a látogató a rozsdásodó táblát, máló betűkkel a feliratot: Tolnai Lajos Gimnázium és Kollégium. Az udvarba belépni gyalogszerrel nem gond, de az autóval érkezőknek már nehezebb a parkolás. A vízvezető árokra helyezett rács, ami az átkelést könnyítené, valahova vándorútra indult. A kollégium udvarán szépre festett, de amúgy enyészetnek indult padok állnak a megpihenni vágyók számára, ha még állnak. Balra indulva rögtön a szemünkbe ötlük a földszinti szobák rácsozata (csak nem ide kerültek az előbb hiányolt rácsok?). Derék dolog védeni a diákok és felszerelésük biztonságát, de a ki- vagy bemenni akaróknak nem okoz gondot a négy kicsi facsavar és a könnyen eltörhető rácsozat.

Célszerűbb lenne, ha a „nem az enyém, nem bántom” szemlélet uralkodna.

A bejárathoz közeledve mindenki rögtön megbizonyosodhat arról, hogy ez egy igazi kollégium, hiszen az épület diákszivajtól harsog. Néha a zsi bongásból kieresődnek velőtrázó sikolyok, amelyek csak a vidámságnak egy sajátos megnyilvánulásai, főleg a lányok körében. Természetesen csak a kora délutáni órákban hallhatók eme hangzavarok, mert a tanórák kezdete után síri csend borul az épületre, hiszen a diákok tanulásvágytól felajzva hajolnak a könyveik fölé. Ezután elérkezünk ahhoz a lakosztályhoz, amely igazi szépművészeti múzeum. Ez a kollégiumunk legújabb része, ami a fiúkhöz tartozik. Nyugalma óriási, higiéniája példás. Itt élnek a legnagyobb tisztaságban és rendben a diákok, csak valahogy az értékelésnél, a maximálisan elérhető 10 pont elérésénél akadnak problémák. A másik két épületszárny a lányok lakosztálya. Nagy békességben élnek, soha sincs harag közöttük. Ők is sokat adnak a rendre, tisztaságra. Esténként csoportos támadásokat indítanak a zuhanyzók felé, de csak kettesével sikerül bejutniuk, mivel a tusolók fele nem működik. E nehézségek ellenére másnap frissen, üdén, illatosan jelennek meg szeretett iskolánkban.

A kollégiumi ebédlőről se feledkezzünk meg, ahol első osztályú étterem étlapja szerint készítik - kiváló minőségben és mennyiségben -, a diákok életbenmaradásához szükséges táplálékot. (Különbösen is, nem valami szép látvány egy túlsúlyos tizenéves, és nem is túl egészséges.)

Az iskola jó felszereltségének köszönhetően most rákapcsolódunk az internetre, elhagyjuk szeretetreméltó kollégiumunkat, majd tovaszárgulunk a telefonzsinóron a következő cikkhez...



Valkó Gergely
8.a

A számítógép-használó férfiak a 90-es évek szex-szimbólumai

(Részletek Scott Adams karikatúrarajzoló munkái alapján)

Scott Adams amerikai karikatúrarajzoló naponta vagy 100 E-mailt kap Dilbert című karikatúrasorozatának olvasóitól. Többségük zsémbes irodai dolgozó, diák, pszichopata, követős gyilkos, ilyesfajta figurák. De egyre több üzenetet kap a női olvasóktól, akik azért írnak, hogy elárulják: szerintük Dilbertet szexi.

Ha nem ismernéd Dilbertet: ő egy villamosmérnök, aki ideje nagy részét a számítógépe előtt tölti.

Rendes fickó, de nem egy kiköpött Kevin Costner. Jól van na! Dilbert udvarias, őszinte, van állása és iskolázott. Ezek jó tulajdonságok, de nem teljesen indokolják ezt a hihetetlen szexepilt. Miben rejlik hát Dilbert vonzereje? Azt hiszem, ez egy darwini dolog. Mindenki olyan emberhez vonzódik, aki a legjobb túlélési és szaporodási képességekkel bír. A régi időkben fontos volt, hogy valaki utol tudjon érni egy antilopot, és le tudja teríteni egyetlen homlokklövéssel. De ez a képesség évről évre veszít a fontosságából. Manapság kizárólag az számít, hogy tudod-e installálni a saját Ethernet-kártyádat anélkül, hogy fel kéne tárcsáznod a technikai segítségyszolgálatot, és be kellene vullanod teljes bénaságodat valakinek, aki soha nem vitte többre, minthogy egy segítségyszolgálat telefonja mellett csücsüljön.

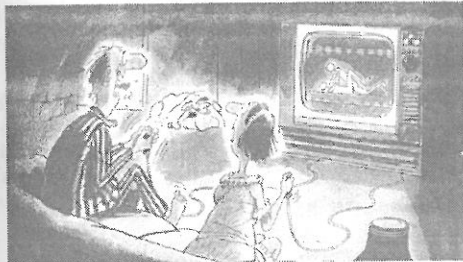
Egyértelmű, hogy a világ három különböző embercsoportból áll, mind saját evolúciós végállomással:

1: Értelmes számítógép felhasználók, akik istenszerű test nélküli lényekké evolválódnak uralkodván a világegyetem fölött. (kivéve persze azokat, akik a segítségyszolgálatnál dolgoznak.)

2: Számítógép tulajdonosok, akik szeretnének az értelmesek közé tartozni, de titokban zsebszámológép segítségével töltik ki az összeg-mezőket ahelyett hogy hivatkozásokat használnának az Excell programban. Őket az olyan állások szívják be, mint például gimnáziumi tanár vagy kisállatkrematórium kezelő. Végül kihalnak.

3: Számítógép-nemfelhasználók, akik az állatkertben csücsülnek, és ganajt hajigálnak a látogatókra. Természetesen, ha történetesen nő vagy és el szeretnéd dönteni, hogy melyik evolúciós pályán szánkázson végig leszármazottad, nem akarsz, hogy a ganajhajító olimpián kössön ki. Te igazi embert akarsz. Evolúciós potenciállal rendelkező, eszes számítógép felhasználót.

Az is közismert (legalábbis a jobb körökben), hogy a számítástechnikusok jobb szeretők. Tudom persze, hogy ez statisztikailag megalapozatlan,



de be kell vallanunk, ez a legcsábítóbb tény, amit eddig leírtam. Kevésbé felvilágosult korokban egy dögös kocsi volt az, amivel a legjobban el lehetett kápráztatni a nőket. De időközben a nők rájöttek, jobb, ha megveszik a saját dögös kocsijukat, így nem kell többé bunkókkal kocsiháznuk. A technológia lett a dögös kocsi helyett a kemény férfisság új jelképe. Hamarosan mindenki, aki nincs jelen az interneten, jogosult lesz a honlaptalonak járó állami támogatásra. Márpedig senki sem szereti az olyan férfit, aki az államtól kap pénzt, kivéve talán Marilyn Monroe-t, ezért is nyírta ki őt a CIA.

Végezetül álljon itt a hangulatvilágítás kérdése. Mi sem szexisebb, mint egy klottgatyás hapsi, akit csak egy 15 colos SVGA-monitor világít meg? Ha abban egyetértünk, hogy ez minden nő álma, azon sem veszünk össze, hogy jó, ha az illető tudja is használni a computert.

Összefoglalva, itt nem arról van szó, hogy szerintem a PC-t nem használók kevésbé vonzóak, hanem arról, hogy ők sohasem fogják ezt a cikket végigolvasni.

Leskó László
12.b

(<http://www.geocities.com/pentagon/6482/lesko.htm>)

Ebéd előtt - újságíró hétvégén

Enni akarok !

Hogy miért? - mert éhes vagyok !

És ha enni nem kapok

Hisztizek, majd zokogok

- jóakarattúl!llag !

Most miért nem megyünk már?

Asszem most má' betelt a pohár.

Éheznek, szenvedek, mindjárt meggebedek,

És ebédelni még mindig nem mehetek.

- jóakarattúl!llag !

Most meg itt van ez a süti

Ilyet ebéd előtt nem szabad enni

Anyukám is megmondta, ám

És ha Ő mondta, akkor úgy is van igazán !

- jóakarattúl!llag !

Érzem, reflexeim lassulnak

Hallom, a gymrok is megkordulnak

Látom, szegény diákok sápadnak

- pedig csak enni akarnak !

- jóakarattúl!llag !

Na végre, a Hajni szólt !

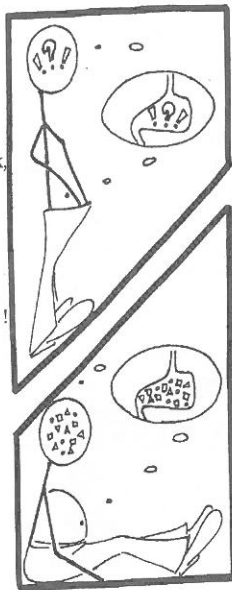
A Kemlerbe ENNI hívott !

Egy valami tartja bennem a hitet

Hogy végre mindjárt egy jót ehetek

- jóakarattúl!llag !

Csővi (volt TLG-s)



Ebéd után

Visszajöttünk a Kemlerből

Nem hiányzik már semmi a bendőből

Mindenki gondja tovaszállt,

Hisz végre teletömte a gymrát.

Már csak az a kis süti hiányzott,

Persze még az ebéd előtt elfogyott

Mert ugye intelmeim ellenére

Mindenki ebéd előtt vett belőle

Na de ilyesmi gondot nem okozhat

Mikor a bendőm vidáman „kluttyoghat“

Mert ugye nem korog már kicsit sem

Vali néni virslije rendbe hozta teljesen

Tehát bendőm tele, kedvem happy

Itt kéne akkor most abbafejezni

Hawaii, beach, dizsi, napszemüveg,

amerikásan...

Hogy az olcsóbb helyen ülők is értsenek!

Torma Béla
(volt TLG-s)

Riport Markó Ágival

Ein-Stein: Mesélne valamit a gyerekkoráról?

Markó Á.: Hát...anyu szerint jó gyerek voltam, de ahogy visszaemlékszem és magamat megítélem, szerintem rossz. Voltak dolgok, amit a tesóimmal együtt követtünk el. Egyszer kaptunk háromkerékű biciklit. Én utáltam a piros színt (már akkor is és még most is). Enyéem volt a zöld üléses bicikli, a két húgomé a piros. A nagymamáéktól jöttünk haza egy nagyon meredek utcán. A három-



kerékű biciklin se fék, se semmi, Ágika meg beindult. Úgy belementem a kisebbik húgomba, hogy első és utolsó útja volt a piros üléses járgányon. Persze nekem kellett hazavinni a piros biciklit. Hát én vittem egy darabig, de amikor már nem tetszett a dolog, fogtam és bevágtam az árokba. Aztán egy idegen férfi jött és segített. Boldog gyerekkorom volt, szerettem gyerek lenni, de persze mindennapos volt a verekedés a húgomékkal. Mindent együtt csináltunk, Pakson csak úgy hívtak minket, hogy a Markó-lányok.

E.S.: Azt már mindenki tudja, hogy ön is itt tanult a gyönki gimiben. Milyen volt diáknak lenni akkor?

Markó Á.: Hát nagyon jó volt diáknak lenni, de azóta nagyon sok minden megváltozott. Akkor nem volt ilyen szabad élet.

E.S.: Ön szerint itt most szabad élet van?

Markó Á.: Szerintem nagyon. Nem

tudom, most ki mit panaszkodik. Ha az én koromban lett volna itt, akkor azt mondaná, hogy ami most van, az a mennyország. Hát itt akkor még nagy szigor volt. Akkor komolytalan kapcsolatok nem is voltak, ha valaki összejött valakivel, az legalább egy évig tartott. És ilyen kapcsolat is sok volt.

E.S.: A diákok között is lát különbséget?

Markó Á.: Azt veszem észre, hogy mindent sokkal korábban csinálnak (idő

előtt). Nem is ez a gond, hogy nem szabad, hanem, ha nekem kellett volna, én nem éreztem volna szükségét. Azért mi sem voltunk ám szentek. A mi osztályunk a - 4.b - akkor még elég zűrös osztálynak számított. Szerintem már nincs az a közösség, ami akkor volt.

E.S.: Mindig tanár szeretett volna lenni?

Markó Á.: Nem! Hetedikig pilóta, sőt vadászrepülő. Hamarosan rájöttem, hogy nő leszek, és akkor majd jön a család. Végül letettem róla. Aztán magyar - német szakos tanár akartam lenni, gimnáziumi tanár. Akkor még azt sem tudtam, mi az a gimnázium. Azért mentem gimmi után egyetemre, hogy diplomával majd lehet tanítani. Nem mondom, hogy megbántam, mert nagyon jó volt a társaság, a város, az egyetem. Csak szerintem sok időt elvesz az életből.

E.S.: Mesélne az egyetemi éveiről? Mennyiben más vagy jobb, mint a gimmi?

Markó Á.: Teljesen más, mint a gimnázium. Nekem ott is nagy közösségem volt. Több közösséghez is tartoztam. Persze meg volt a közvetlen 3 - 4 barátom, és nekem annál több nincs is. A többi barátom csak jó barát. Nagyon sokat buliztam, főleg elsőben. Akkor még nem volt tandíj. Másodiktól már inkább házibulikat csináltunk. Nagyon jó volt Szegedben, hogy gyönyörű a város. Jó az élet. Más volt. Ha akartam, elmehettem színházba, múzeumba, moziba. Imádom a mozi, hangulata van. Ott több a lehetőség, meg lehetett csinálni olyan bulikat, mint a tandíj ellenes tüntetés, ahol jómagam is szerepeltem, még a szócsoportba is beszéltem.

E.S.: Akkor lehet, hogy láttuk a TV-ben, mikor ezekről a tüntetésekről tudósítottak?

Markó Á.: Lehet, mert csinálták velem a Népszabadságban egy hosszú riportot. Én eléggé élharcos voltam. Fűrödtünk a szökőkútban, pedig nem (szabadott) lehetett. Persze szabadabb volt minden. Akármir csináltál, nem tűnt fel.

E.S.: Jó volt visszajönni Gyönkre?

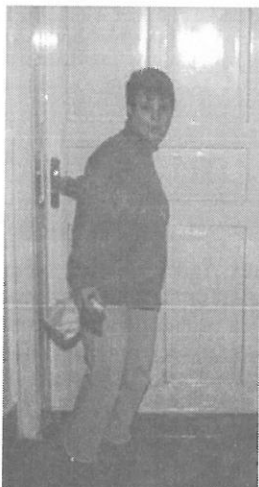
Markó Á.: Jó volt, de teljesen más. Előny volt, hogy ismertem a tanárok egy részét, és ismertem őket már diákszemmel is. Most egy kicsit másabb!

E.S.: Hogy tetszik az osztálya?

Markó Á.: Imádom őket. Szerintem nagyon szuper osztály. Szokták mondani, hogy a legelső osztály az mindig a legelső marad... Én annyira szeretem őket, komolyan... Tudom vannak népszerű elemek az osztályomból. Teljesen

úgy érzem, mintha én is benne lennék az osztályban. Szerintem ők is szeretnek. Remélem nem lesznek olyan nagy problémák, amiben élesedne a helyzet, hogy én vagyok az oszti, ők meg a diákok. Az a baj, hogy sok dolgom van, és összességében keveset tudok lenni az osztályal. Én még többet szeretnék velük lenni.

E.S.: Milyen volt, amikor ön volt szecska?



Markó Á.: Mi szerettük a negyedikeseket. A fiúk miniket is szívattak, főleg a lányokat. Jöttek és ahol lehetett leégették minket letérdeltek elénk és szerelmet vallottak egy kakusszal, amit a kollégiumi asztalról loptak el. Voltak égések, de ez csak hülyeségből csinálták. Örülök, hogy megmaradt egy-két dolog (pl.: szülinapozás), ami a mi időnkben is volt, vagy mi találtuk ki, tradíció maradt.

E.S.: Milyen szecska-jelvényük volt?

Markó Á.: Elég egyszerű. Egy jelvény, amin egy kisfiú volt és alá volt írva, hogy szecska vagyok.

E.S.: Mit szól a mostanihoz?

Markó Á.: Szerintem olyan aranyos! Egyáltalán nem sértő. A jóízű határán belül van. Szoktam is viselni, hiszen én is az osztályhoz tartozom.

E.S.: Milyen szórakozási lehetőséget tudna elképzelni itt Gyönkön?

Markó Á.: Nem lenne egy utolsó dolog, ha csinálnék egy diákklubot. Egy olyan hely, ahol a diákság találkozhat. Lenne alkoholmentes büfé. Lehetne zenét hallgatni, kártyázni, beszélgetni, ki mit akar. Amit én nagyon szeretnék

(csak nincs felszerelés) és szívesen csinálnék, az egy filmklub. Jó filmeket megnéznék, bárki jöhetne. Utána csinálnék erről egy vitát, beszélgetést. Szerintem ez nagyon jó dolog. Egy csomó minden kiderül a másikról. Esetleg lehetne bővíteni a sportolási lehetőségeket. Fel kellene mérni, hogy mire van igény, keret és lehetőség. Esetleg lehetne még kollégiumi kirándulásokat szervezni. Pl.: Hétfvégén, vagy egy délután elmenni bográcsozni valamelyik kis faluba, ami feldobná itt az életet. A mi időnkben volt, hogy itt maradtunk hétfvégére, és olyan jól elvultunk! Szerintem ezt vissza kellene hozni. Szerintem ez jó ötlet lenne. Ekkor van arra lehetőség, hogy kialakuljon a közösség. Ha ebből egykettő megvalósul, akkor már nyert ügyünk van. Nem akarok felbújtó lenni, de lehetne csinálni ilyeneket.

E.S.: Hogy áll a káros szenvedélyekkel?

Markó Á.: Háát...dohányzom. Érettségi után kezdtem dohányozni. Ezt mindenki megkérdezi: Már Gyöngkőn is dohányzott? Nem. Ez nagyon érdekes dolog volt. Nekem a legjobb barátom dohányzott. Minden szünetben és mentem ki vele dohányozni, és soha nem csábított, hogy dohányozzam. Meg én utáltam is. Ilyen antinikotinista voltam, aki hangoztatta, hogy én soha. Amikor érettségiről kijöttünk, mondtam a Jorisnak (a legjobb barátom), hogy: „Te Joris, Vegyünk már egy piros Marlborot a boltban!” Bűntudata volt, hogy biztos ő rontott meg. Erre azt mondtam: „Hülye vagy, ha négy évig kibírtam melletted, és nem próbáltam ki, akkor nyilván nem Te!” Hát akkor még azt sem tudtam, mi az a piros Marlboro, csak úgy jött. Nekem akkor piros Marlborot kellett szívni, azt a

kemény dobozút. Szeretek elmenni egy hangulatos kocsmába, jó társasággal. Imádom az Egri Bikavért, gin-tonikot, Bianco Martinit, a sört nem annyira, barackpálinkát almalével és Johnny Walkert.

E.S.: De azért nem rendszeresen iszik?

Markó Á.: Nem, nem vagyok alkoholist. Azt mondjuk szeretem, most spicces vagyok, azt, hogy berúgni, azt nem. Szerintem egy nőtől eleve nem is szép. Én szociális ivó vagyok, szeretem, ha minél több szüli - és névnap van. A drog az elveim ellen van, és ezzel nem leszek úgy, mint a cigivel.

E.S.: Milyen a férfiideálja?

Markó Á.: Egy férfi legyen férfias. Megfelelő legyen a párcapcsolatban. Ne legyen okosabb, de én se legyek okosabb. Mindketten kölcsönösen tudjuk egymást tisztelni, egymásra felnézni, kiegészíteni egymást. Szerintem az egészben ez a legnehezebb, de én most



már megtaláltam, és nem is akarom elengedni.

E.S.: Régióta tart a kapcsolatot?

Markó Á.: 4-5 éve.

E.S.: Gondoltak már házasságra?

Markó Á.: Hát a házasság az nem. Ő amúgy is az a típus, aki azt mondja, hogy elvből nem nőülök, de ha igen, akkor Téged veszek el, de Téged se, mert... Neki az a nézőpontja, hogy 80 éves korunkig együtt élünk, és ha működik, akkor majd beszélünk házasságról.

E.S.: Gyerekek?

Markó Á.: Én szeretnék gyereket, sokat. De hát ez már csak olyan utópia, mert szerintem ez manapság már kilátástalan dolog. Az, hogy legyen egy lakásom, fizetésem, amire vállalhatok gyereket. Meg hát ő nem akar gyereket. Szerintem ő az a típus, aki hogyha ott van a gyerek, frankó apa lesz.

E.S.: Mik a tervei a tanításon kívül? Álmod?

Markó Á.: Álmod? Először vannak az álmod, és utána rájön az ember, hogy amit tervez az életben, és nem az álmodkategóriába tartozik, ami normális velejárója az életnek pl.: lakás, betevő falat. Innentől ez az álmod. Végül is leépülnek az álmodaim, mert végül az válik álmodmá, ami akkor realitásnak tűnik. Álmodaim: lakás, hogy feleségül vegyen a barátom, gyerekek, és tanítani szeretnék.

E.S.: Milyen a stílusa?

Markó Á.: A stílusom az, hogy fekete száj, fekete köröm. Ami itt nem előnyös tanárként. A fekete körmöt már mondtam a kollégáknak, hogy be fogom vetni. Azt mondták, hogy egész nyugodtan, a diákoknak is van, úgyhogy nekem is lehet. Öltözködésben szeretem a szürkét, feketét, fehérét, sötétkéket. Utálom a pirosat és a narancssá-

gát. Általában nem is megy egyik ruhához sem. Gondolom ezért is lett ilyen színe.

E.S.: Zene, mozi?

Markó Á.: Szeretem a Beatlest, Cure-t, a magyar alternatív zenét. Amit még sokat hallgatok, az az Aerosmith, az Edda első 5 lemezét, Helloween, Republic, Omega, Piramis. Nagyon szeretem még a Nirvanát. A filmzenét is szeretem. Az amerikai vígjátékokat utálom, olyan poénok vannak benne, amin épeszű nem nevet.

E.S.: És Mr. Bean?

Markó Á.: Mr. Beant szeretem, de őt még az angolok is letagadják. Szeretem a Holló Színházat, Galla Miklóst. Utálom a horrort, félek. Bírom a magyar filmeket is. Kedvenceim: Elemi ösztön, Összeomlás, Hair, Holt költők társasága, Ponyvaregény. Szeretem Eric Roberts filmjeit. Ő a nagy kedvencem. Kedvenc íróim: Stephen King, James Jones. Kedvenc könyvem: Cramer kontra Cramer. Szeretem Jókait és Agatha Christie-t.

E.S.: Hová utazna el szívesen?

Markó Á.: Japánba. A küzdőművészetek miatt, meg úgy egyáltalán. Teljesen más a kultúra, mint a mienk, ez érdekelne. Elmennék Svájcba síelni, meg mert szép. Ausztráliába.

E.S.: Mi a legörültebb dolog, amit megtenne életében?

Markó Á.: Kopaszra vágatnám a hajam.

E.S.: Az tök buli!

Markó Á.: Hát igen, de amúgy sem vagyok egy matyóhímzés, hát még kopasz fejjel!

Bankós Zsuzsi
9.a

Kálóczi Nóri
8.a

Vala(hol)

... és csak mentünk-mentünk vala, a nap pediglen melegen süttött vala kicserzett bőrünkre. Körülöttünk virágok százait láttuk az örök vadászmezőkön, hol a nagy Ő patás szarvasokat szok' vadászni. Pillangók szálltak szájrul-szájra, mialatt méhek és dongók poroltak virágoknak porával. Az út előttünk kicsi-girbe, gurbanagy hosszúságú vala, mialatt buszunk gyorsan szállt tova. Szép tájnak láttunk elibe: láttuk például hegyét az Olümposznak, amelynek jó nagy vízese citrongylébül vala. Aztán meg csikorogtak volt a fékek... és egy nagy szakadéban találtuk magunkat. Mindenhol sikoltás halla, és csordult a vér, mint a víz fakadott azon sziklából Mózesnek idején.

Az ablakok helyén pedig leszakadt fejek lógtak vala és a nyakából gerincek csonkjai meredtek, mint az Tien-Sannak hegyei. Ki halt meg vala nem láttuk volt, mert az roncsoknak égésébül senki sem tudott kijönni vala. Melletünk aszott hüvelykujj - mint jófajta fácánhús azon pác levében - tocsogott a vérben. Aztán pediglen nagy üvöltés, sírás rívás támadtanak. Feküdtünk mi az roncsban és ott termett a nagy farkas, kinek valának sok kis farkasai. Voltak vala ők éhesek és azon anyafarkas pediglen nem volt vala olyan, mint ki Romulust és Remust táplálta vala önnön tejével, volt azonban embernek farkasa (hiszen van úgy is, hogy ember embernek farkasa!). Még láttuk volt, és hallottuk volt, hogy egy fehér mentő jött és látott, ... aztán pedig győzött... a sötétség.

Most mi vagyunk isa és pur, és most a mennyből küldjük ezt a faxot néktek földi halandóink.

...béke isa fejünkre:

Speedy és Hógolyó

(vala az harmadik bé osztályban - Balassa and Nyúmen)



Szemfüles - apróhirdetések

A NIKOTInról leszokott sportember kanálnyi vagy VILLÁNYI aranyat adna egy nagy teljesítményű motorbicikliért. Használt tRIC(Z)IKlit beszámítunk.

Mások által is tökéletes bestiának tartott lány reménykedWE IS(Z)merkedne meg szintén nagy önbizalommal rendelkező, maGÁt BORzasztóan jóképűnek tartó sráccal. A jelentkezőket a KOLESZ vÁRótermében fogadom. Jelszó: wILD Ideas.

Egy tavaly óta BÁNKódó lány vigasztalódásul óriási partyt szervez a weekENDRE. A büfében ropogós oSTYA, SZeN(Y)dvics, sütemény és pia kapható, csak a crEDIT kártyád hozzd magaddal. Cím: Gyönk-Leánykollégium.

Házibulit szervezünk! Cím: Gyönk, Ifjúsági LTP. Hozzatok üvegnyiTÓT(H) és MARTINit, mert a BOR(I)t már unjuk.

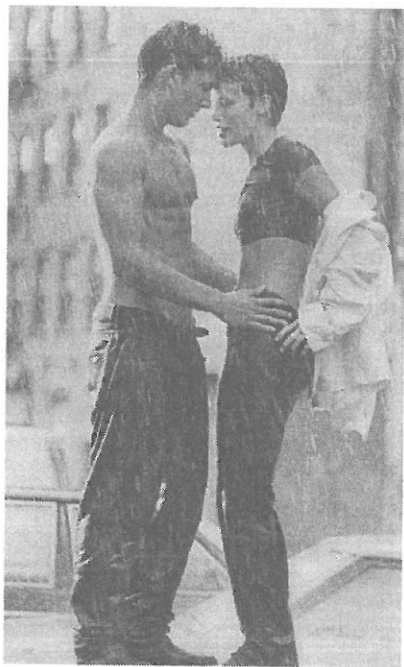
Igazi OLASZ étterem nyílt Györkönyben. Aki botrányos viselkedésével FelveRI a vendéglő meghitt csendjét, az felkötheTI MInden ruhadarabját, mert a könnyen felBŐSZíthető főszakács egykor kidobóemberként dolgozott. Jó étvágyat!

Olyan SZABÓt keresek, aki SZI(L)Vesen Igazítaná méretre öltönyeimet, hogy felesleges kilóimat PALÁST(I)olja. Jelige: Szeretem a HARSÁNY(I) színeket.

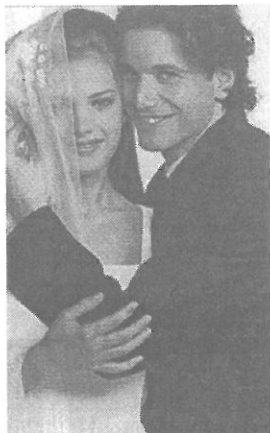
Árva birKÁk, LÓ, C(Z)Ica, kutyasok keresnek új, szerető gazdl(R)t, MERT korábbi gondozójuk kegyetlenül utcára rakta őket. A jelentkezők egy cSOMAg kutyatápszert is kapnak ajándékba. Érdeklődni: 9 - 17 (N)ÓRA között a fiúkollégiumban.

Már régóta keresek egy GÖNDÖ(CS)r hajú, kék szemű, vagy legalábbis ilyesMI LÁNYt, aki a cukor S A Cítrom lenne a teámban. Jelige: Kell egy KISS szenvedély!

Egy jó ST(R)AUBÉrt még a kedvenc szerencsePATKÓ(S)mat is odaadnám. Ha van számomra egy fölösleges csikked, akkor SZOLj Ide a mobilomon: 06-60-531-462. Kösz: egy barna haJU Cigi-őrült.



VÖRÖS, enyhén hullámos hajú, sokat viGyORgó lány vagyok. Sörha(Z)SU, ZSlrpárnás paLit(C) KER(T)esek, aki a naGy Ám(B)OR lenne az életemben. HElyl D(T)on Juan-ok előnyben. Jelige: A külső nem minden!



Szemfüles-felhívások

A kollégium a jövő héten kirándulást szervez Gyöng-SIMONtornya-Kukutyin-PiliPÓcs(A) útvonalon. Lesz nas(Z)S, UZSI, gyümi a kóter számlájára. Mindenkit szeretettel várunk! Nincs LAC(I)afaca!

A B/10-es Triumvirátus tudatja, hogy egyik császáruk súlyos betegségben szenved. A fenséges uralkodó mel-lén, karján, arcán és fülÉN ÁRTatlan kiütések leledzenek, melyeket valószínűleg a maGÁT BORNak nevező ital okozott. A POG(R)ÁNY(I) nedű, hála ANNA s MÁRIA védőszentek segítségének, nem döntötte le lábáról a hön szerett császárt, így hamarosan újra rajongói rendelkezésére áll majd.

Sportolni vágyók figyelmébe! A Tamási Sportegyesület mezei futóversenyt hirdet „Fel a fejjel S A Cipővel” címmel a mozgássérült gyermekekért. RAjt(K): MIKLÓSVár. Időpont: MÁJ. Kilenc, de. 10 óra. Egy nem nehéz HElyeN KE(I)l az útvonalat megtenni, de a sportembereknek egy kicsit rászóbb pályát is készítették a szervezők. Mindent bele!

Vigyázat! Valaki kiengedett egy KONDORKeselyűt egy kalitkából. Nem veszélyes, csak az áFONY(Ó)ra bukik.

Hívatlan látogaTÓT(H) kaptak el tegnap HAJNALban a lánykollégiumban. Az eltévedt úriember végülis egy kis segítséggel megtalálta a kifelé vezető utat. A nevelőtanároknak már a HOClpőjük is tele van az ilyen esetekkel, dehát messze még a nyár!

Jótekonysági est lesz PÉnTE(R)ken a Művelődési Ház nagytermében. Svédasztal és büfé vár minden kedves érdeklődőt. Sztárvendég: Antonio BAND(R)ErAs. A belépésKOr VÁ(C)Sárolt tombolával még MA nYERhet, ha siet. Jegyek elővételben a Delta-áruházban válthatók.

Közérdekű! Srácok, lányok! A Tocsi konkurenciájaként új pub nyílik Gyöng főterén (a Vénusz-szobornál), a TROLI-bar. Nyitóbuli: 1998. jan. 28. Belépő: 200 Ft.

Szexi lányok és BADI(C)S srácok gondoskodnak az este hangulatáról. Gyere el és dobd BE A legjobb formád! Várunk!

Szemfüles-hírek

Egész Tolna megyét végigSZÁNTOttá az a ZIvaTARhullám, ami két héten keresztül tombolt hazánkban. Súlyos károkat szenvedett pl. egy APPEL-SHOp(F) FERde tetőzete is, amit a víz hatalmas zuhatagJA Nyillegyenesre simított ki. A szakértők még a kárfelméréseken dolgoznak.

Külföldi tudósítónktól: egy pásztorlány épp egy nyáj baRIT TERelgetett a schwarz-WALDi mezőkön, amikor is megtámadta Őt két rabló, s az áltaLUK ÁCSolt fabódéba zárták a FEIRIadt állatokat. A lányt pedig I(L)Delglenesen saját szállásukon tartják fogva.



Égig ZENGŐ sikert aratott a mADRIIdi autókiállítás egyik, a MOL(N) Á(R)lalt szponzorált darabja, egy TURBo(S) meghajtású, új generációs, 300 lóerős, 280 km/h-s végsebességű, ABS-szel és kipörgésgátlóval felszerelt metállék Porsche Carrera 911. A tulajdonosa azzal HEN(I)cegett, hogy a meseautót a világcég sikkasztási peREIN INgyen kapta, mint jóvátételt. A Mol ugyanis naGyjÁBO(R)l 17 millió Ft-tal tartozott a férfinak. Az ügyet végül lezárták.

A minaP ÉTTERmi látogatást tett tudósítónk elmondta, hogy a karácsonyi vacsorán azért maradt el a desszert, mert két ismeretlen tettes éjjel megtámadta a menzát S(CH) MInDeT megették. Azóta ROM SInCS a süteményekből, de az éhenkórászokat másnapra virrad(N)ÓRA el is kapták. Majd jövőre!

Sajnálattal közöljük, hogy 1997. nov. 16-án hajnali 5-KOR NyÉLbeütöttek egy brutális gyilkosságot. A tettes a strANDRA S(CH)EttenKedett, és lekaSZABOlta a portásnéit. A férfi nyom nélkül eltűnt, a rendőrség folytatja a körözést.

Értesítjük Gyönek lakosságát, hogy egy GENgSZ(L)tER garázdálkodik Gyönek utcáin. Az áldozatokról egyelőre nincs hír, a rendőrség nem ad bővebb felvilágosítást.

X-akták: Emberevő FARKASról kapott hírt tegnap a gyöнки Rendőrfőkapitányság. A bárányBÖrBE bűjt gyilkos már két férfit és egy fiatal nőt is megtámadott. A rendőrök az FBI-tól kértek segítséget, de Mulder és Scully nem (Z)AKAR m(I)ÁSik nyomozásba kezdeni. Az akta ezzel lezárult, az igazság odaát van és marad is.

Ámor Gyöнки Helytartója

Salat a'la Griechenland

-Man nehme zwei Sklaven (Wenn es geht Persische)

Tip des Chefkochs: Es kann auch ein starker männlicher Spartiate sein, daß gibt dem Gericht mehr Würze.

-3 vollberechtigte Bürger von Athen (2 Arme und einen Reichen)

-Eine Prise Sold

-Ein Bein von einem Tyrannen

-2 EL Demos

-Einen von dem Rat der 500

-Ein kleineres Stück von dem Scherbengericht

-Für Feinschmecker empfehle ich noch den Deelischen Bund

-Nach Geschmack die Staatsform wählen. Hier ein Paar Beispiele:

-Demokratie (für Feinschmecker)

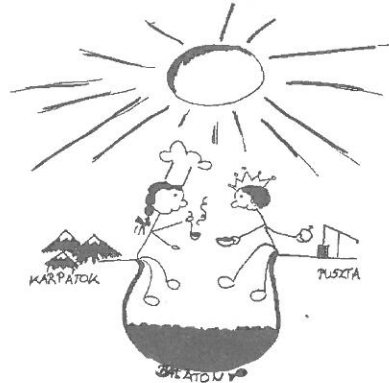
-Tyrannis (für die, die es scharf mögen)

-Gotteskönigtum (für die, deren Magen nicht empfindlich ist)

Zubereitung: Die Sklaven enthäuten und in kleinere Würfel zerstückeln. (Bitte Augen entfernen!). Von den vollberechtigten Bürgern die Körperhaare entfernen und anschließend in lange Streifen schneiden, dann mit den Sklaven vermischen. Öl heiß erhitzen und die Bürger und die Sklaven darin goldbraun braten. Das Bein des Tyrannen in Salzwasser legen und mit dem Sold bestreuen. Dann eine halbe Stunde stehenlassen. Den Mann vom Rat der 500 mit dem Demos begießen, in Wasser legen und aufkochen lassen. Das alles mit der gewählten Staatsform zusammenmischen. 1 Stunde stehenlassen und mit dem Scherbengericht und dem Deelischen Bund garnieren.

Guten Appetit!

Wir danken Kleisthenes für das tolle Rezept!!



Ungarische Fischsuppe

Zutaten: Sissi, die Köchin; Heiliger Stefan I.; der Fischer; Fische aus dem Balaton; 10 l Donauwasser; 3 kg Zwiebeln aus Makó; 1 kg Paprika von Kalocsa und das Karpatenbecken.

Sissi nimmt das Karpatental, tut darin die von den Türken aufgeschnittenen Zwiebeln hinein, dazu tut sie Paprika und die ganze Suppe überkocht sie mit Donauwasser.

Inzwischen reitet der Heilige Stefan I. zum Plattensee, um Fische zu fangen. Petőfi putzt und schneidet die Fische. Danach kochen sich die Fische in der Suppe.

1848: Die Suppe ist fertig. Sissi und Stefan essen sie in der Puszta, trinken dazu Palinka und inzwischen hören sie Zigeunermusik.

Tóth Martin

1.b.

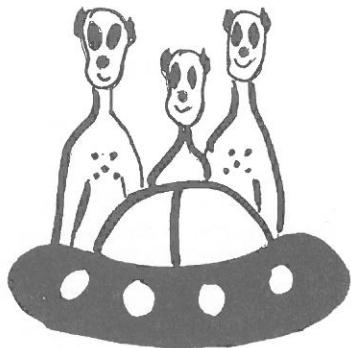
Készült Genszler tanárnő német nyelvű történelemórájára.

Negyedik típusú találkozások

Két szobafestő 1973 október 11-én, csütörtökön este horgászni indult egy két csendes órát remélve a Mississipp partján. De végül ők kerültek egy UFO horgára.

Az ott élő seriff és emberei alig akartak hinni a fülüknek, amikor a két ember betámolygott a rendőrségre és előadták fura meséjüket. Száz méternyire tőlük egy különös, kék fényt kibocsátó, kb. száz méter átmérőjű ezüstös űrhajó ereszkedett le az égből. Nem sokkal a föld fölött lebegett. Aztán kinyílt egy ajtó, és három szürkés színű idegen bukkant elő. Bőrük ráncos volt, kezük karomban végződött és szemek óriásiak voltak.

A 19 éves Parker elájult amikor meglátta őket, társa pedig azt állította, hogy először megbénították, majd az űrhajó fedélzetére vitték a „levegőben úszva”, és ott hanyatt fektették egy asztalon. Húsz percel később az űrhajó mellett találta magát. Ezután a két ember beszámolója szerint folyamatosan látogatták őket ezek a lények.



Ufókkal való kapcsolatunk

Vannak rajtunk kívül más értelmes lények is az univerzumban? Ezen a kérdésen régóta gondolkoznak az emberek, de eddig még eredménytelenül. Lehet, hogy e kérdésre már megszületett a válasz? Nem tudni, de az biztos, hogy az emberek rengeteg fényképpel és más bizonyítékokkal próbálják igazolni az úgynevezett UFO-k létezését. Ezeket a tárgyakat több száz tudós megvizsgálta már, és arra a döntésre jutottak, hogy ezek eredetiek. Azok az emberek akik találkoztak földönkívüli lényekkel így jellemezték őket: Kb 150 cm magasak lehetnek; szürke színű, érdes felületű bőrük, óriási fekete szemük volt melyen nem volt szempilla.

Vajon hogy keletkeznek azok az óriási gabonakörök? Még erre a kérdésre sem adatott válasz. Még arra sem kaptunk feleletet, hogy emberek készítik-e őket, de erre is volt már példa.

Hogy mivel is közlekednek a földönkívüli lények? Ezeket a repülő csészealjknak hívott tárgyakat ismeretlen repülő tárgyaknak, másnéven UFO-knak nevezzük. Ezek a Járművek óriási szemmel nem követhető sebességgel haladnak. Nagy erősségű fényt bocsátanak ki. Általában kör alakúak, átmérőjük lehet 5 vagy akár 100 méter is.

Az első UFO katasztrófa, amit a nyilvánosság elé hoztak, Roswellben történt. Ebben a balesetben több ufonauta veszítette életét. Ezt a katasztrófát a repülőszerkezet valamiféle meghibásodása idézhette elő. Az elhunyt ufonautákat felboncolták, mert meg szeretnék volna tudni milyen az idegenek belső felépítése. A boncolást filmen rögzítették. Az emberek elgondolása szerint ők is meg akarják ismerni a belső szerveinket, ezért vannak az eltérítések.

Szabó Balázs 7.a.

(R)evolúció?

Gyakran elgondolkozom azon, hogy a huszadik század embere mennyire hasonlít az évezredekkel előtét élt elődjekre. Nem csak fizikai formájukban, hanem szokásaik terén is. Persze azzal, amit mi csinálunk nem azt szándékozzuk kifejezni, mint őseink, de a mozdulatsorok megmaradtak olyannak, amilyenek pár ezer évvel előtét voltak. Hogy nektek is világossá váljon mire gondolok, hadd írjak le néhány konkrét mozzanatot.

Vegyük példaként a XX. századi „trendek” egyikét: a kerti grillezést. A tevékenységet magam is kedvelem, de amikor legutóljára részt vettem egy efféle családi rendezvényen, eszembe jutott az, hogy ez gyakorlatilag tökéletes rekonstrukciója annak, amikor jókora vihar után a Homo Erectusok rohantak zsákmányukkal a fához, amibe belecsapott a villám, hogy megsüssék, és utána a finom sült husikát behamikkázzák. A megfigyeléseimnek egyike ez lett volna

A következő felfedzéseimet pedig a zenék terén tettem. A '90-es évek divatja a house-zene, az újra éledt punk-zene és az egyre durvuló Heavy Metal. Mindhárom stílusirányzathoz vannak megfigyeléseim. „Pölö” : House. Ennek a stílusnak a titka egyértelműen a ritmus (zenei része véleményem szerint az elviselhetetlenség határát súrolja). Erre táncol sok fiatal a discoban manapság. Amikor az ősemberek szertartásaik közben „zenéltek”, annak ugyancsak a ritmus része volt fontos, amire extázisba tudtak esni az „ősök”. Harmadik megfigyelésem a punk-rock zenéhez fűződik. Az emberek, akik ezt a muzsikát játsszák, valamint azok, akik ezért az irányzatért rajonganak gyakran hordják a hajukat feltupírozva, taréjba zselézve. Ezzel a szokással gyakran találkozhatunk western-filmekben is. Igaz ott nem punkok, hanem indiánok hordják így a frizurájukat. Újabb szokás az ősoktól. Negyedik felfedzésem a tam-tam dobokhoz kapcsolódik. Néhány zenekar előszeretettel használja ezt az eszközt slágerszámai elkészítéséhez. Ezzel tehát itt volna még egy olyan dolog, amit azoktól a bizonyos ősoktól lestünk el. De hogy nehogy megálljak a felsorolásban, nézzük csak tovább. Heavy Metal. Gondoljunk itt olyan zenekarokra, mint Sepultura, Replika, Machine Head, Marilyn Manson. Hogyan is hangzik az énekhang ezekben a zenékben. Az énekesek úgy üvöltönek, mint akinek fáj valami. Élénken el tudom képzelni magamnak amint Homo Erectusék megijedtek egy arra járó vadállattól, és azt hangos üvöltözésükkel hasonlóképpen próbálták elzavarni.

Talán ennyit a zenéről, de azért a művészetektől még ne távolodjunk el túlzottan. Absztrakt festészet. Hallatára rögtön eszébe jut mindannyiunknak az a pár színes vonal, amit egy „művész” a vásznrára mázolt. A festmények lényege az, hogy mindenki annak láthatja őket, aminek akarja. Elkészítésük szerintem sokban hasonlít ahhoz, ahogy az ősemberek festegették fel a barlangjaik falára a bikáikat, szarvasaikat, stb.

Több észrevételem nincs, azt hiszem. Remélem senkit sem sértettem meg ezzel a kis írománnyal. Nem ez volt a célom. Már csak azért sem, mert az általam felsorolt dolgok legtöbbszörének én is híve vagyok. Többek között a kerti grillezésnek, a punkzenének, a Marilyn Mansonnak és a Replikának, sőt bizonyos esetekben még az absztrakt festészetnek is. Szóval ennyi lett volna. Sziasztok!

Lénárt Gábor

10.a





Az úton

Sok embert megkérdeztem, hogy miről írjak, hisz a főiskoláról nem tudok írni, mert nem járok főiskolára; a zenei cikkek stafétabotját pedig átadtam a Szokinak, úgyhogy abba sem kontárkodok bele. Akkor miről!? Azt mondták, írjak magamról, a gondolataimról, a tapasztalataimról. Jól megkaptam. Elég régóta írogatok magamnak egy naplóba. Ez a napló nem csak egy emlékező füzet, hanem egy gyűjteménye azoknak a gondolataimnak, amiket nem volt kinek elmondanom, így magányosabb pillanataimban leírtam. Ennél őszintébb képet nem tud adni semmi - asszem - a gondolataimról. Szóval én nem tudok tanácsokat adni, hogy hogyan, miként érdemes csinálni a főiskolán, de azért én is élek, és megélek különböző dolgokat. Most éppen Jack Kerouac-tól az „Úton” című könyvet olvasom, és ez nem véletlen. Azt hiszem, ezt a kimaradt évet arra fogom használni, hogy keressem az „utat”. A magam útját, helyemet a világban, és önmagamat is egyben. Mindezt összekötöm a gyakorlattal, és - asszem - nyakamba veszem az országot (bár itt nincs „a 66-os út”) és az utazásaimra és a barátaimra fogom szentelni az időm és a pénzem. Mert hát az utóbbi nélkül sajnos nem megy. Szomorú, de ez van. Na, de azért elindulok, kell már a változás:

„Ott álltam az úton
nem tudom hová, merre menjek
kell, hogy valami jöjjön,
történjen velem, az volt a kezdet...”

- ugyebár. Ez is már egy jó 25 éves szám. Változik a világ. Erről jut eszembe! Mostanában elég sokat gondolkodtam, hogyha így haladunk, hová fog ez az egész világ fejlődni?! Egy igen furcsa megállapításra jutottam.

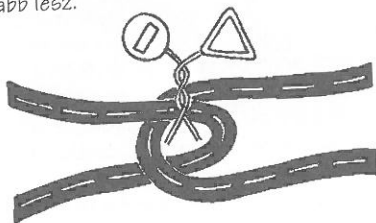
Szerintem, még egyszer hangsúlyozom, SZERINTEM (!!!), az a folyamat, amely egy emberben játszódik le születésétől fogva a haláláig, nyomon követhető a világ fejlődésén. Magyarul: megszületünk, és a fizikai fejlődés során kifinomulnak a mozgólataink, a beszédünk, meg minden - ahogy régen az előemberből „gondolkodó” ember lett, és így tovább. Aztán jön a felhőtlen középkor, azaz a gyermekkor, amikor játszunk, aztán a felvilágosodás, amikor először kerülünk szembe a mesében látott szörnyek tulajdonságaival az emberek közt. Azután a szerelem, romantika. Utána a szembekerülés önmagunkkal, és egy rövid békeidőszak, ami elvezet az első világ-háborúhoz - önmagunkkal. Ezt követi az útkeresés, az „elveszett generáció”, majd egyre inkább a saját utunkon akarunk járni, elérkezünk az értelmetlen második világháborúhoz - a szülőkkel. Ezt ismét békeidők követik, közben pedig a cél elérése és a megnyugvás, belenyugvás. Ezek szerint a világ már felnőtt!?!? Innentől kezdve már csak öregedni fog? Meglehet! Ehhez a jó öreg „mozdonynak” is volt egy-két szava:

„Bízni kell az embereken,
a világ jót akar
tudod, felnőtt már
s rosszat nem csinál...”

Sajnos (vagy nem sajnos?) azt, amiben most élek, nem tudom beskatulyázni, mert szerencsére még nincs vége, és nem tudom, hová vezet. Vagy továbbfejlődés, vagy vissza. Vagy mindkettő? Technikailag, fizikailag tovább, lelkileg, erkölcsileg vissza. Mi lesz ebből... Saját magát fogja az emberiség elpusztítani. De ez már nem is meglepő, hiszen a fő jellemző-

je az embereknek az önpusztítás. Az, aki nem csinálja (tehát pl.: csak akkor eszik, amikor éhes, akkor iszik, amikor szomjas, nem kábítja magát feleslegesen, stb.), minden közösségből kilóg.

Manapság az a külön, aki nem különködik! Jó, mi? Szép kis helyen „élünk”. Itt minden korlátok, szokások, törvények közé van szorítva. Kinek jó ez? A korlátok letörlik a „szárnyakat”, a szokások megölik az igazi érzelmeket, törvényekre meg csak olyan helyeken van szükség, ahol már baj van. Mert nem az lenne az ideális jövő, ha olyan törvényt, vagy biztonsági berendezéseket hoznánk létre, amik (akkor, szerintünk) tökéletesek, hanem ha olyanok lennének az emberek, hogy nem lenne szükség törvényekre, biztonsági berendezésekre, mert az emberek védenék és tisztelnék egymást. De erről ugye ne is álmodjak! Mert biztos vagyok benne, hogy a világon nem sok ember gondolkodott el ezen, de az is biztos, hogy sokan nem is gondoltak arra, hogy létezhet a világ, az élet fegyver, erőszak nélkül. Sőt! Sokan azt mondják, hogy jól érzik magukat így, ebben a helyzetben. Mondjuk igaz, ami igaz, ez csak álom marad, hisz „ilyen a világ, és kell a fegyver”. Nagyon elkeserítő. Lehet, hogy egy pár év múlva azt fogom mondani erre a pár sorra, hogy egy nagy szemét (most sem vagyok igazán meggyőződve az ellenkezőjéről), de most így gondolom, ez jár a fejemben, és azt mondom, hogy az ember minél több utat jár be, annál jobban tud majd döntenie, hogy magának melyik a legjobb, és annál bolderabb lesz.



Higgy a barátokban, az álmaidban, a szerelemben, esetleg a zenében, járd a saját utad, ne hagyd, hogy más belekontárkodjon. („Habe Mutl Dich deines eigenen Verstandes ohne Leitung eines Anderes zu bedienen!“/Immanuel Kant/), és még egy utolsó „bölcesség” Révész „Úrtól”:

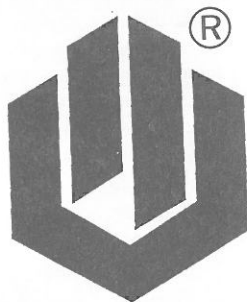
„Szívedből szeretet árad, tanul, amíg forog a föld, talál meg az igazi vágyad és tedd azt, amit akarsz...”

Na ennyi volt a móka mára, zárul Béci mókátára. Eléggé lefáradhattatok, úgyhogy: Jóccakát!

- vagy csinibabásan: Szasz!

Torma Béla
(volt TLG-s)

**„Ahonnan az
áram fele
származik”**



PAKSI ATOMERŐMŰ RT.



Tévedni emberi dolog, letagadni még emberibb

Hát ez a mörfi (ejtsd: murphy) csak nem hagy nyugodni minket. Ebben a számban sem. Ha már egyszer nyakig benne vagyunk a ... suliban, úgy véltük nem bűn egy kicsit elfilózni ezeken a dolgokon. Olyan mörfisen. A 13 gondolat aktualitása továbbá még számmisztikai alapokon is nyugszik. (Csak sejtem, hova fogják utódaink kívánni a számmisztikát a 100-as jubileumi szám készítésekor.) Ezenkívül nem hisszük, hogy több kommentárra szorulnának az alábbiak.

1. Érettségi: - Ne próbálj tökéletest alkotni, mi maradna akkor másnak?

2. Ha túl vagy a sulin: - Legyél hű az elveidhez! (Feltéve, ha nem akarsz inkább gazdag és sikeres lenni.)

3. Csütörtök délután: - A szegénységnek is van előnye: nincsenek irigyeid.

4. Készül fel az életre: - Az, hogy munkád van, még nem azt jelenti, hogy pénzed is lesz.

5. Csak semmi pánik: - Az életben minden nagyon egyszerű, csak a megfelelő időben a megfelelő helyen kell lenned.

6. A sors: - Az elszegényedés gyorsabban megy, mint a meggazdagodás.

7. Ha joga méz: - Nincs törvénybe ütköző cselekedet, csak rossz ügyvéd.

8. Példakép: - Csak a hülye akar munkával meggazdagodni.

9. „Tudom én ezt!": - Szerencsés időszakaid sokkal rövidebbek a szerencsétlennéknél.

10. Tanulmányaid befejeztével: - Én hiszem, hogy tisztességesen is lehet sikeres valaki. Csak véletlen, hogy egy ilyet sem ismerek.

11. Készülj az érettségire: - Amibe ma érdemes belefogni, abba tegnap sokkal inkább az volt.

12. Igazolatlan órák birtokosainak: - A legnagyobb lógósokból lesznek a legkérelhetetlenebb hajcsárok.

13. Kedves puskázó!: - Csak akkor vállalj kockázatot, ha nincs mit kockáztatnod.

Összezsipegette: **Farkas Böbi** 4.b
Elrendezgette: **Gyalásti Pörgy** haccé

Tériszonyos telefon

In medias res: 1992. valamelyik szürkének induló hétköznap, Gyöng (hát persze), C épület a kollégiumban, földszinti folyosó. Itt rögtön helyesbítenem kell: az akkoriban a „B” címet viselte. Rég volt. Tanóra vége, kezdődik a két és fél óras felszabadult kikapcsolódás. Mert ugyebár abban az „ókor” világban 18:30-tól 21:00-ig volt esti kimenő. Megindult egy kis sereg a 12-es hálóból, majd megcélozva az ülőgarnitúrát, szokásos módon „telefonra” várt. Mindegy volt kinek csegett... Aztán „óramű” pontossággal megjelent a „mi kedvencünk” Bede András, akit először komoly tekintete és termete miatt tanárnak néztünk. Mint kiderült nem tanár, hanem harmadikos gimis, és ráadásul nem is komoly. Ellenkezőleg. Minden este - ha velünk volt - kezdetét vette a víg kacajszorzat, amitől rengett az épület. Ő lett az ügyeletes „portásbácsi” és nem egyszer szülőket bosszantva hasonlóképpen jelentkezett be a telefonba: „Halló, tűzoltóság!” Vagy természetesen bariton hangján „Halló, Gyöng Lánykollégium!”

Második számú produkciónk a pénzragasztgatás volt: A folyosó csempepadlójára a lépcső elé egy tűzforintos került, persze elmozdíthatatlan állapotban. Mi pedig vártuk az áldozatokat, akikből nem volt kevés: ők persze duzzogtak, mi hahotáztunk. Egyszer-kétszer András a padlóra tette a telefont, mondván: „Szegénynek tériszonya van.” Mindezt utánozhatatlan pókerarccal.

Sok minden megváltozott azóta Gyöng és a kollégium arculatában. Akkor nem volt új kollégium, mi még ültünk azok alatt a fenyők alatt, amiket kivágtak miatta. Ha már itt tartok: mi még a tornaterem helyén egy fákkal, virágokkal, paddokkal teli parkban töltöttük az óráközi szüneteket, tesziúrákon pedig a mai kultúrteremben rőtünk a kis köröket szédülésig. Nem volt Tócsi, és a Kemler is csak „szabadteri” volt.

A B/12-es szoba, ma a tanuló a C-ben, akkor 9 „stópszlinek” adott második otthon. A legnagyobb örömünk - be kell vallani, hogy később bosszúságunk is - az volt, hogy odaköltözött hozzánk az akkor negyedikes Baba is (László Tímea), akinek - utólag visszagondolva - nem lehetett könnyű az élete mellettünk, de szerintem rendkívül sokat segített nekünk, és törődött velünk. Ha nem is igazán érdekelt minket, de legalább érzékeltük a nagyok világát. Amikor az első fantasztikus kajáért álltunk kígyózó sorba, megjelent egy pár úgy a fejmagasságunkig érő láb, és nyaktekerve kerestük a birtokosát. Te jó ég! Három méter, két méter? - minimum. Ő volt Taróczy Tamás. Begyóék pedig kezelésbe vették a fiúkat ... Persze volt egy pár kellemes és kellemetlen élmény is.

- Egyik éjjel az utcai „térzene-szolgáltatók”, akik éjszakába nyúlóan bömböltették a kollégium elé állított autókból a „jobb nál-jobb” slágereket. (Mára már ők is más utakat járnak - talán jobb is), bedobtak a szobánkba egy autólakkspray-t, és Rita pusztán szeretetből befújta vele Mónikát. Ejnye-bejnye!

- Adri - ha hiszitek, ha nem - akkor rendkívül veszekedős volt. Probléma? Unszimpátia? Durr egy pofon, vagy hajtépés! Ciki.

- Már nem emlékszem honnan, de pár napig volt egy aranyhörcsögünk, de aztán jött egy hévvege nyílt nappal és a kollégium megtekintése alatt valahová eltűnt szegényke és mi teljes letargiába estünk, amikor vasárnap este visszaérkezve üres akváriumot találunk. Aztán jött az egérsorszak. Cidri.

- Vasárnaponként az ágyak végén sorozatosan egériürülék-maradványokat találunk, szépen csíkba

rendezve. A nagy sikoltozásban persze senkinek nem tűnt fel, hogy 2 emberke ágyában soha nem volt. Én pl. a napokban tudtam meg a nagy nosztalgiazás közepette, hogy az a kedves nyomsorozat tulajdonképpen csokidara volt és a „viccelődők“, azaz a tettesek: Judit és Rita. Köszí!

Volt egy TV-nk is. Tanórán felváltva felügelytünk, nehogy rajtakapjon minket egy nevelő azon, hogy majdnem Dallas-hosszúságú sorozatot nézünk. Bocsi.

- Ha már a nevelőknél tartok. Az első napokban sikeresen és sorozatosan letegeztük az akkor „újonc“ fiatal nevelő néniket (Joli, Andrea és Anikó nénit.) Az egyik benézett hozzánk, mi meg nagy nyugodtan szíát köszöntünk és tiszta vörösek lettünk, amikor észrevettük ügyes, ötletes „tekin-télynövelő“ jelvényét, rajta a jól látható „Anikó néni“ felirattal. Hoppá!

Egyszer a negyedikesek egy kiló banánnal kecsgették minket azért, ha megtaláljuk nekik a Langerhans-szigeteket. Lázasan kerestük, előkerült mindenféle atlasz, sőt, a nagyító is... Mindhiába. Bízta a tudatlanságunkban és elvesztettük a betevő pluszt. Majd legközelebb.

- Egyik délután - már nem tudom miért - végigtrappoltam az asztalok tetején, és a nagy hévben az utolsó lépésnél hatalmasat zakóztam. Mindent - beleértve egy széket is - magammal rántottam. A fiúkhoz akkor hozták meg a vaságyakat, és a matracokat a „C“ földszintjére pakolták. Noémiék Heszli vezényletével jókat ugráltak a tetején. Puff!

- Ja, volt szecskaavató-bulink is, ami éjjel kettőig tartott, és nekünk 22:00 kíméletlenül csörgött a pizsama. Elgondolkodtató.

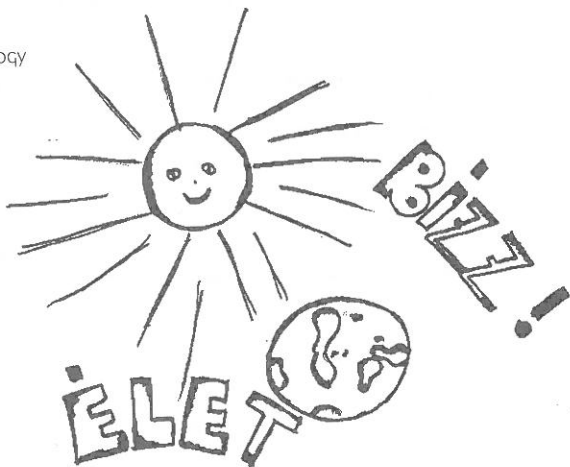
- Bulik? Hetente volt az ebédlőben disco kb. 23:00-ig. Volt rá igény, és volt tömeg. Ugye, érdekes?

Horváth Brigitta 12.a

ÉLET...

VAN NAP, MIKOR ARRÁ ÉBREDSZ, HOGY
MINDEN ELLENED FORDULT.
NINCS KIBEN BÍZnod,
NINCS KINEK HINned.
DE AKKOR SE ADD FEL, KÉRlek.
NE ADD FEL, MERT
A LEGNAGYOBb VIHAR UTÁN IS
KISŰT A NAP.

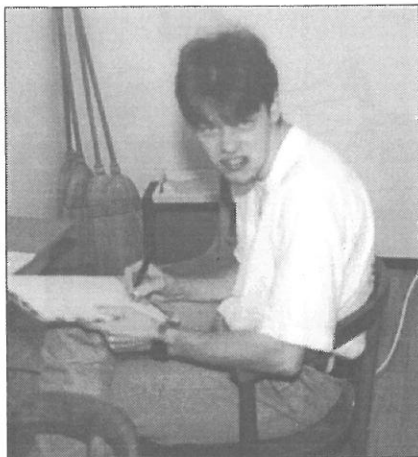
NE A VILÁGOT OKOLD MINDENÉRT,
NE NEKI TÉGY SZEMREHÁNYÁST.
MERT LESZ MÉG KIBEN BÍZnod
LESZ MÉG KIBEN HINned,
MERT HÍSZ A BOLDOSGÁG
TÉGED IS VÁR.
DE ADDIG SE ADD FEL, KÉRlek.
NE ADD FEL, MERT
A LEGNAGYOBb VIHAR UTÁN IS
KISŰT A NAP!



VATÁNY ERIKA 12.b

Pistike

Igen, igen, jól látjátok, megint. Vagy még mindig? Szóval nem kell örülni, hogy megsza-
badultatok Tőle. Nem eszik olyan forrón a
gumibotot. Szóval emberek, Pistike volt, van és
lesz. (Pistike forever - a Szerk.). Ha meg nem
hal, bár ez kétséges, mert egy ilyen jó ember
még a halálnak sem kell. Sőt még a szülőknek
sem. Vagyis neki nem kellene a szülők. Már a
17. születésnapján elvesztette az édesanyját,
aki véletlenül beleszaladt a Pistike kezében lévő
tortavágó késbe. Pistike erre csak ennyit tudott
mondani: „Nem megmondtam, hogy a tortában
legyen mazsola, mutter! Hát kellett ez neked?!“



Majd kihúzta a kést és mivel mégiscsak az éde-
sanyjáról volt szó, belevágta homlokán keresztül az agyába, nehogy sokáig szenvedjen a szegény
pára. Am a mutter szívós egy élőlény volt, és fejében a késsel egyenesen az utcára szaladt. Pistikénk
pedig utána. Nem engedhette meg, hogy szülője valami gonoszszágot hajtson végre ilyen meghasadt
elmével. A bejárati ajtótól pár méterre azonban utolérte őket. Nem volt nehéz, mert az anya
nehézkösen futott, mióta Pistike hokán rúgta, mert a szalámis szendvicsebe nem tett ketchupot.
(Hát hiába, Pistike már csak ilyen tnyenc volt.) Rávetette magát a nőre, mire az rángatózni kezdett
és homlokán a kés mellől vékony sugárban fröcsögött agyveleje, száján pedig ömlött a vér, melynek
egy része kezdett megalvadni.

Pistike körbenézett, de nem látott senkit, aki szemtanúja lehetett volna eme családi nézeteltérés-
nek. Így hát megfogta a tetemet és bevitte a házba. Anyja elég vékony asszony volt, így hát csak a
dórét és a csontjait lehet igazán felhasználni. Miután végzett az újrafelhasználással, és a kutyák is
jóllaktak, betoppant szorgos édesapja, aki a megfeszített munka után (melyről Pistike is csak any-
nyit tudott, hogy nehéz és veszélyes meló, és hogy lányokkal van kapcsolatban, akik százalékat
fizetnek az édesapjának / gyengébbek kedvéért: strici volt az öreg) fáradtan dobta le a táskát, és
valami finom étel reményében a konyha felé vette útját. A konyhában Pistike éppen a húsvágó bár-
dot mosta, mikor belépett az apa. Mikor látta, hogy nincs semmi harapnivaló, csak a torta, na-
gyon felbőszült és elordította magát: „Iréni! (Merthogy így hívták az akkor már megboldogultat)
Mi az istennyila ez!? Hát már normális kaját nem is kap az ember?!“ Na, Pistikének több se kel-
lett, hisz rögtön rájött, hogy apja megint elfelejtette a születésnapját (mint ahogyan az előző 16-
ot). Eldobta a bárdot, és puszta kézzel rontott apjára, aki viszont erősebb volt Pistikénknél.
Hatalmas küzdelem volt, de megint az igazság és a szépség győzött (a jószágról nem is beszélve).
Pistike lenyúlt az apja torkán, és ameddig a karját le tudta nyomni, lenyúlt az apa bélésebe, és a
medencecsontjánál fogva kifordította a férfit. Ekkor elgondolkozott: „Hát ez így nem jó. Mégiscsak
az apám!“ És ugyanezzel a mozdulattal visszafordította. Az apa igen csapzottan nézett ki, és a



szájából még lógott egy pár szerv. Főleg az aranyere tűnt ki, amely időközben erős vérzésnek indult. Ám a test még mindig mozgott. Pistikénk ezt csak az idegek összerándulásának tulajdonította. Apjának méltó temetést szánt, ám felmerült egy-két probléma. A gödör, melyet az udvaron ásott, túl kicsinek bizonyult. Bár elég nyugodt természete volt, ezen nagyon mérges lett, mert így is sokat küszködött vele. Így a fater is a kutyáknál végezte. „Így jártál!” - morogta Pistike, és visszament a házba. Bekapcsolta a tévét, és megnézte a napi híreket. Megkóstolta a tortáját. Furcsán érezte magát, mert a torta mazsola nélkül is finom volt. Apja táskájában pedig megtalálta a már régóta áhított G.I. Joe figurát, rajta „Boldog

Szülinapot!” címkével. Pistike elgondolkodott: „Na mindegy. Ha megtörtént, hát megtörtént. Több is veszett Mofiácsnál.” És lement a sráccokkal focizni, de ez már egy másik történet.

Nagy Dávid

(lásd a fényképen)

.....

„Kakukkfiókák” Szegeden

Gondolom mindenki hallotta már hírét, hogy a hajdani, de szép emlékű 2.b ismét kirándulni volt. (Az pedig szinte biztosra vehető, hogy a még szebb emlékű 1.b kirándulásának is híre ment...) Most csak annyival volt másabb a ceremónia, hogy néhány ideiglenes tag is jelentkezett kicsinyke osztályunkba arra a három napra. Ezt viszont mindenki tudja, tehát beszéljünk most arról, amit csak a bennfentesek ismernek.

Az akácvirágzás havának harmincadik napján újabb Ikarusz-csoda gördült be Gyönkre, majd miután minket felszedett, ki is gördült onnan. Mint egy száz pihenőt tartottunk csak, amíg Szegedet elértük. Megálltunk Simontornyán és Nagydorogon, Baján és sok más ismeretlen helyen. Némelyek annyira belefáradtak a sok pihenőbe, hogy közszemlére bocsájtották még a cipőjüket is. Vagy inkább közszaglásra? Így érkeztünk meg Szegedre, ahol díszes fogadtatásban volt részünk: három vagy négy lengén öltözött lányka fogadott minket, hevesen integetve az út széléről.

A szállásról csak annyit, hogy a statisztikák szerint az ember igen sokáig kibírja víz, élelem és alvás nélkül, tehát ez a három nap meg sem kottyant nekünk. Más egye-

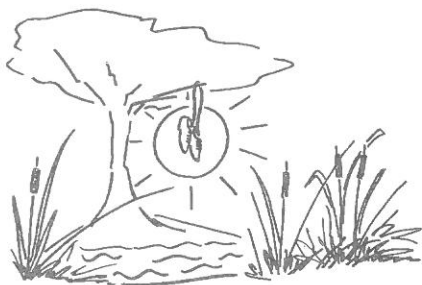
bek nélkül azonban nem bírja ki a közönséges halandó, de ezekről a dolgokról gondoskodtunk. Még csak annyit mondanék erről, hogy egy fiúkollégiumban szállásoltak el 32 lányt. Csak az illemhellyel és a fürdővel akadtak problémák, de volt, aki ezen is túl tudta tenni magát.

Szóval amint megbarátkoztunk a szálláshellyel, elindultunk megnézni, mi fán terem a JATE klub és a Disco-hajó (ha nem jó- a Szerk). Ámbátor az utóbbit csak kívülről szemléltük, mert állítólag ott az a bevett szokás, hogy az újonnan érkezettek fülét megtartják emlékebe. De ki tudja,

lehet, hogy valaki mégis meg akart szabadulni a fülkagylójától. A többség azonban arra volt kíváncsi, hol múlatják az időt az egyetemisták... Mindezek után valahogy mégis ránkivirradt a reggel. Figyelembe vettük a statisztikát (az alváásra vonatkozót), és elindultunk, hogy valami fogalmunk legyen a város többi nevezetességéről is. Persze az eső is esett, enélkül nem lett volna teljes a mulatság. Ennek köszönhetően tudjuk már azt, hogy milyen is a Móra Ferenc Múzeum, amit „A közművelődésnek” ajánlottak építtői, meg azt is, hogy hogy néz ki az egyetem. A Csillag börtön hasonlított drága kollégiumunkra, egy különséggel: a börtönnek csak az ajtaján volt rács. Belülről sajnos nem volt alkalmunk megnézni, talán majd legközelebb... Persze a Dómot hagytuk legutóljára, hiszen talán ez a leghíresebb Szegeden. Móra szerint „a magyar ember ott árulja a sült tököt a Dóm tövében, a két kúszent lábánál, akiknek nagy örömük telhet ebben a déligyümölcsben, lévén az egyik Homérosz, a másik Arisztotelész”. A kőszenteket ugyan nem láttam, de annyi bizonyos, hogy szeretik a sült tököt. Magában a katedrálisban is sok újat tapasztalhattunk, például csekély ötven forintért mindenki gyertyát gyűjthetett halottaiért. Hiába: az üzlet, az üzlet! A „Vallási híradó” ingyen volt, ezen sokan el is csodálkoztak.

Aztán pedig lement a nap. Tehát megint elindultunk megnézni, mi fán terem a JATE klub (pedig már tudtuk). Most már itt is volt diszkó, aki pedig többet is akart (némi UV- és ibolyán túli sugarakat), a végével szemben azt is megkaphatta. Egyébként eszményien világított a nénike fehér topánja.

Másnap a hazautazás előtt még volt időnk megnézni a zsinagógát, ahová persze csak fedett fővel lehetett belépni. Egyesek szerint, ha kalap vagy kendő nincs, megteszi a kapucni is. De bérelni is lehetett kis fekete tányérsapkákat. Ezek után pedig az a hely következett, ahol jó enni és ahol jó lenni. Vagy inkább fordítva? Mindenesetre a háromfogásos sültkurumpli után el kellett indulni hazafelé. Azért a Fűvészkertnél még megálltunk. Volt ott minden, ami jó, rács mögé zárt kaktuszok, kókadozó anyósnyelvirágok, meg piros halak. Sőt, volt nagylevelű kakaófa, nagylevelű vanília, nagylevelű ananászbokor és nem éppen királyi körülmények között tengődő ékszerteknősök (de róluk legalább nem mondhatta el a fűvésznéni, hogy nagy a levelük). Mégis akadtak olyanok, akiket mindez



ragadott meg, annál inkább az a kis sziget nagy fával a tó közepén. Egyébként a fa ágai sokak szerint megfeleltek cipőfogasnak... Ugye Máté? De mivel békát még a Cián cipőjével sem tudtunk fogni (milyen érdekes), ezért kénytelenek voltunk elindulni hazafelé. Sokmindenkit házhozszállítottunk, míg újra elérkeztünk egy kies vidékre, ahol már tárt karokkal várt ránk a történelem kísérettségi. Ráadásul itt még a statisztikát sem ismerik (az alvásra vonatkozót). Így végezetül pedig csak annyit mondhatunk: Köszönjük Kati néni (kakukk!!!)!

Neumann Kriszti
3.b.



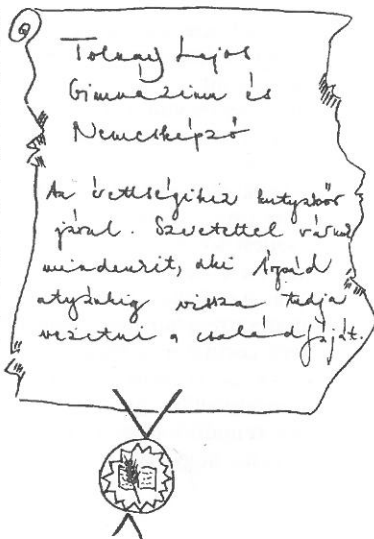
TI és MI

Amikor szeptember 1-jén visszajöttünk, már akkor tudtuk, hogy idén Ti vagytok azok a negyedikesek, akiknek mi, mint harmadikosok fogjuk tűzni a szalagot. Az első dolog, amitől úgy igazán negyedikesek lettetek, a szecskaavató volt. Először a kollégiumi, majd az iskolai, ahol tiszteletbeli kollégiumi polgárrá ill. papucsállatkává avattatok „szecskaítokat“. A változatosság kedvéért nem a kezetek, hanem a lábatok nyomát hagyátok rajtuk.

Már január van és Ti is kaptatok egy „jelvényt“, amit ugyanúgy mindig hordanotok kell majd. Feltéve, ha nem hagyátok el már a szalagtűző estéjén. Becsüljétek meg őket, mert csak hosszú vajúdás után születtek meg. Csak a második sorozat lett genetikailag tökéletes. Lehet, hogy Tolnai Lajos is jónéven vette volna a nemesi „y“-t a neve végén, meg a hozzájáró kutyabőr. Legalábbis a nyomda így gondolta. De ő szerény volt, mint Ti, mint mi, és „i“-vel írta a nevét. Úgy látszik mégsem annyira híres még az iskola ...

De Ti még híressé tehetitek. Ha majd atomfizikusok, űrhajósok vagy nagykövetek lesztek, és akkor esetleg nem írják félre a szalagokat! Most elmondhatnánk, hogy milyen szép volt ez a 4 vagy 6 év, milyen szép baráti kapcsolatok, szerelmek születtek, és mennyire felkészültetek az életre. De nem tehetjük meg, mert legfeljebb egy év múlva érezhetünk majd ugyanúgy, ahogy most Ti. Annyit azonban már mi is tapasztaltunk, hogy volt itt minden: „Háború és béke“, „Ármány és szerelem“, „Bűn és bűnhődés“. Nem akarjuk az eredményeitek és erényeitek sorolni, nem úgy tekintünk a szalagra, mint a búcsúzás jelképére, reméljük Ti sem! Hiszen még csak most jön a java! Csak rajtatok múlik, hogy hogyan tölthet el a hátralévő időt. És hogy végezetül valami igazán meghiúsító is mondjunk: „Nem én vagyok a nagymamád, de ha gondolkod rád, megállok.“ (Kispál és a Borz)

A 11.b nevében:
Viki, Annamari, Bea és Kriszti



Aranyköpések (nummer dráj)

10.a, irodalomóra, Fekete Tanárnök:
 - Villon megéneklí az élet örömeit, az italt és a nőket!
 Endre: - Villon a példaképem!

Fekete Tanárnök a 10.a-ban:
 - *Tamás, erélyesebben mondjad, mert erre nem megy el senki!*

Fekete Tanárnök idegesen a 10.a-ban:
 - Endre, hova ültesselek, villamos székbe?!

Schmidt Tanárnök a 9.b-ben:
 - Ennek a szónak az a jelentése, ... fím ..., hát nem tudom.

Kémiaóra a 9.b-ben. Benis Tanárnök:
 - Mi történik akkor, ha azonos töltésű atomok kapcsolódnak össze?
 T. Martin: - Buzik!

Moroiu Tanárnök a 7.a-ban:
 - Szegény Jocónak ez már a második menete!

Fekete Tanárnök Zsuzsinak (12.b):
 - Úgy van, még a ceruzát is kapd be!

Irodalomóra a 11.b-ben. Fekete Tanárnök:
 - *Te megint más szemszögből nézed a dolgokat, nem úgy, mint Kölcsey!*
 T. Heni: - *De Kölcsey félszemű volt ...*

Benis Tanárnök kémiaórán a 8.a-ban:
 - Dávid, mit csinálsz ott hátul?
 Dávid: - Kémiai gázok terjengenek!
 Tanárnök: - Azí érzem!

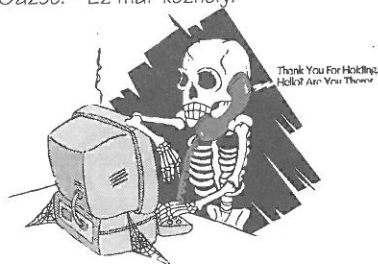
Bioszóra a 8.a-ban:
 Benis Tanárnök: - Mi van akkor, ha egy növényt agyonöntözünk?
 Zsolti: - Nincs is agya!

Lukácsi Tanárnök főciórán (12.b):
 - Böbe, rosszul vagy?
 Böbe: - Igen Tanárnök, egész napra van igazolásom.
 Tanárnök: - Ha beteg vagy, akkor miért vagy itt?
 Böbe: - Mert szeretek itt lenni!
 Tanárnök: - Te tényleg beteg vagy!

Fekete Tanárnök (Sylvinek):
- Érettségim is így kell majd Belőled kihúzni? Hát én nem fogom húzogatni!

Lukácsi Tanárnök a 12.b-ben:
 - Misikém, fogd a cuccokádát és gyere ide az első padba, mert mindjárt bekaplak!

Nyelvtanóra a 12.b-ben.
 Fekete Tanárnök: - A társalgási stílus hibatípusai a divatszavak, közhelyek használata.
 Poszi: - A Tanárnök divatszava:
 „Ti fogtok érettségizni, nem én!”
 Gázsé: - Ez már közhely!

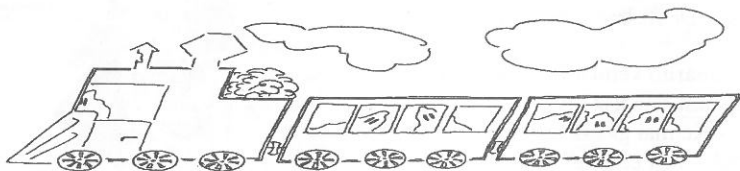


Hiszem, ha látom

A „kísértet“ a Révai-lexikon szerint a nép babonás, test nélküli, árnyképekül megjelenő alakja. A hazajáró lélek vagy bolygó lélek általában 12-1 óra között kísért egészen addig, míg búnei ki nem engesztelődnek. Ide tartoznak a vámpírok, lidércek s talán még az UFO-kat is ide sorolják a tudatlan, babonás népek.

Már a történelem hajnalán is terjedtek el hiedelmek pl. a gyönyörű Neuschwanstein kastély uralkodójáról, II. Lajos bajor királyról. A mendemonda szerint ugyanis a megbomlott elméjű uralkodó rejtélyes körülmények között belefulladás orvosával együtt a Starnberg-tóba, s azóta kísértétként járja kastélya szobáit. Szellemeik mindig is voltak, lesznek, körülvesznek minket. Egyesek félnek tőlük, mások határozottan kapcsolatot szeretnének teremteni a boszorkányos jelenségekkel. Vannak köztük bosszúszumjas szellemeik és rémítő lidércek is. Ezek közé tartozik pl. a fáraók átkaként ismert legenda. Louis Hamon gróf híres lélekgyógyász volt. Páciensei obykor egzotikus ajándékokkal halmozták el. Egy luxori útja során meggyógyított egy híres sejket is, aki egy régen elhunyt egyiptomi hercegnő kezét adta neki fizetségül. Az ereklye Ehnaton fáraó (Tutanhamon apósa) lányának keze volt, aki vallási vitába keveredett apjával, s emiatt a fáraó papjaival megerőszkoltatta és megölette, majd levágatta jobb kezét, és eltemettette a Királyok völgyében. Hamon felajánlotta az ajándékot több múzeumnak is, de nem fogadták el. Feleségét egyre inkább nyomasztotta a dolog, így szertartásos temetést rendeztek a kéznek. A kandallóban találtak neki nyughelyet, és Hamon felolvasott egy részletet a Halottak Könyvéből. Hirtelen mennydörgés és nagy szél támadt. A földre esett házaspár egy női alakot pillantott meg, aki a régi egyiptomiak ruháját viselte, és jobb keze véres csonkban végződött. A nő a tűz fölé hajolt, majd titokzatos módon eltűnt a kézfejjel együtt. Hamon a kórházból megírta történetét barátjának, Lord Carnavonnak, aki pár nappal azelőtt lelte meg Tutanhamon temetkezési helyét. Hamon kérte barátját, hogy ne hagyja figyelmen kívül az ősi egyiptomiak intelmeit. A férfi azonban ezt megtagadta, s nem sokkal később egy moszkítócsípés következtében meghalt. A fáraók átka beteljesült.

Egyes tudósok ezzel magyarázzák a Titanic katasztrófáját is, ugyanis a luxushajó egy thébai hercegnő koporsóját szállította első útján, aki halált ígért nyughelye megszenteléslenítőinek. A kapitány a koporsó feletti parancsnoki hídon állt, amikor a végzetes parancsot kiadta.



Ugyanígy a kísérteteknek tudják be a Bermuda-háromszög rejtélyes eltűnéseit is. Az igazság azonban soha sem derül ki.

Léteznek barátságos szellemek is. Egy ilyen látomással találkozott pl. a Kojakként ismert Telly Savalas. A színész hazafelé tartott egy barátja házából. Hajnali 3 volt, és az üzemanyag kifogyott az autóból. Szerencsére egy non-stop áruházban meg tudta érdeklődni, hogy hol a legközelebbi benzinkút. Már éppen indult volna, mikor egy férfi fekete Cadíllacban megkérdezte, hogy elvigye-e. Telly elfogadta az ajánlatot. A benzinkútnál jött rá, hogy nincs nála pénz. A férfi adott neki kölcsön, de a színész ragaszkodott hozzá, hogy visszafizethesse a pénzt, ezért felírta a nevét és címét. Harry Agannisnek hívták. Másnap Telly kikereszte a jó samaritánus telefonszámát. Egy nő vette fel a kagylót, és elmondta, hogy Harry a férje, de már három éve meghalt. Telly meglátogatta nőt, hogy tisztázza a félreértést. Amikor az asszony meglátta a papírt, ledöbbsent. A férje írása volt. A színész abban a ruhában találkozott a szellemmel, amelyikben eltemették. Ezt a rejtélyt még Kojak sem tudta megfejteni.

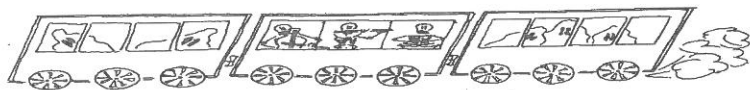
A történelem sok furcsa esetet produkál. Ki hinné, hogy az első világháborút kirobbantó szarajevói merényletet is megnagyarázhatatlan szerencsétlenségek sorozata követte. Az autó ugyanis, amelyben Ferenc Ferdinánd főherceg és felesége azon az 1914 június 28-i napon utazott, Jugoszlávia kormányzója, annak egy barátja, egy orvos, egy autóversenyző és egy szerelő halálát okozta. Az elátkozott autót a bécsi múzeumba szállították, amit a második világháború alatt a bombák porig romboltak.

Kísértetvonatként vonult be a történelembe az a gyászvasút, ami Abraham Lincoln elnök koporsóját szállította 1865-ben. A vonat útközben minden állomáson 8 percre megállt, így az emberek elbúcsúzhattak az elhunyt elnöktől. Nem sokkal a temetés után egy fantomvonatról érkeztek jelentések, melyet fekete drapéria borított. Az egyik kocsin egy csontvázából álló zenekar utazott. Ahogy a kísértetvonat végighaladt a temetési útvonalon, az órák megálltak pontosan 8 percre. A történethez az is hozzátartozik, hogy Lincoln szelleme azóta is visszajár a Fehér Házba.

Tehát léteznek. A gyermekeit meglátogató anya, az átkot hozó koponya, a meghalt kisfiú lidérce régi iskolájában, a fejetlen bicikliversenyző, a visszatérő királyok jelenségei mind-mind megnagyarázhatatlan dolgok. Mint ahogy az az eset is, ami egy olaszországi egyetemen esett meg. Egy spiritizmusról szóló előadás alkalmával egy női hang kért figyelmet a hallgatóktól. A furcsa démon elmondta, hogy két évvel ezelőtt élve eltemették. Az egyetem professzorát orvosok és tudósok kíséretében exhumáltatta a holttestet, mely összezsugorodott pozban, lábait a koporsó fedelének támasztva feküdt, ami tele volt körmének kaparásnyomaival. A halotti anyakönyvi kivonat kiállítását követően mély kómában fekvő asszony tehát a koporsóban tért magához, ahol már senki nem tudott rajta segíteni.

Sokan nem hisznek bennük, sőt egyenesen elképzelhetetlennek tartják létezésüket és azt mondják: „Hiszem, ha látom.“ Oké, csak meg ne ijedj!

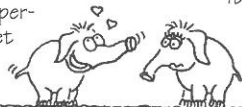
Tóth Hajni 12.B



Szerelem, szex, gyengédség

(Kizárólag 16 éven felülieknek!)

Hát akkor hajrá! A téma ugyan elég kényes, de egyetlen főKati néninknek nem mondhattam ellent. Ugyanis az egész műnek Ő a szellemi anyja. Fő okok az alkotásra azok voltak, hogy mint köztudott, hétfőnként újságírók stábunk összeröf-fenéseket szervez, ahol cikkeket olvasunk fel, valamint Hajni és Gyuri vezényletével a jövő-beli teendőinket beszéljük meg. Ennek ellenére két ember hangját sokkal gyakrab-ban lehet hallani egy-egy összejövetelen, mint a két főszerkesztőjét. Az egyik T.R., a másik jómagam volnék. Mi ketten folyam-atosan kommentáljuk a felolvasott cikket néha humoros, néha per-verz módon. A benyögéseinket harsány vidulás követi. Ez drága egyetlen Kati néninket néha egészen az idegrohám



szélére tudja kergetni. Egyszer, amikor már jócskán túllőttünk a célon, kiadta nekünk parancsba, hogyha ekkora szánk van, miért nem inkább cikket írunk róla, miért csak a szánkat tépjük állandóan. Mire végiggondol-hatta valójában, mit is mondott, már késő volt. Hát akkor lássuk csak, hogy is néz ki ez az egész. Gondolom, ti drága kollégiumi hon-fitársaim, vagytok annyira aberráltak és perverzek, hogy a cím láttán eljutottatok ehhez a ponthoz. Remélem nem okoz majd a hátralevő rész csalódást. Vegyünk például az első alkalmat. Különböző romantikus szituációkban kerülhet rá sor.

Például történhet mindez extasy tabletták hatása alatt egy disco toalett-jében, esetleg egy bokor-



ban a város legnagyobb parkjában, ezer más bokor és próbálkozó társaságában, házibulin a már sokadik kókuszlikőr után, estleg osztálykiránduláson átszökve a másik nem képviselői által ideiglenesen birtokolt hálóba

X kagylózó fültanúval, vagy ritkán egy romantikusan megrendezett randin az egyik fél lakásán a szülők távollétében (ami per-sze kockázatokat von maga után). De hát nincs is jobb, mint a már amúgy is meglévő feszültség mellé még egy kis plussz drukk, hogy hátha nem kaptak a szülők helyet a színházban, esetleg törölték a járatukat, vagy egyéb más feszültségfokozó tényezőt is közbeszámíthatunk.

Vegyük sorra: Disco végcéljében: Lehet-séges, sőt 99,9% - ban felmerülő problémák közé tartozik, pl. az, hogy ha valaki ráknkny-it. Esetleg a csaj meglép a pénztár-cánkkal, rosszabb esetben a ruháinkkal is. Ugyancsak komoly esélyünk van egy két guszta betegségét összeszedni is.

Parkban: Az aktus közepén vala-mi együttérző sorstárs megérdeklődí, hogy nem tudsz-e neki egy gumióvszerral szolgál-ni. Egy arra járó rendőr, merő véletlenségből bekukkant a bokorba. Tevékeny-ségeitek lát-tán némi pénzbírsággal honorálja majd az érzéki cselekvéssorozatot.(Ne adj lsten, beszáll harmadiknak)

Osztálykiránduláson: Egy kíváncsi szo-batárs villanyt gyújt a legintimebb (leg-élvezetesebb) pillanatban. Ha ezt megteszi, szinte garantált, hogy másnap az egész osztály naprakészen értesülve várja majd

az első találkozást veled és a pároddal.

Továbbá megeshet, hogy egy kívánc-siskodó nevelő bekuk-



kant, hogy vajon mik ezek a furcsa hangok, amik még az ultrahangszigetelt falon keresztül is sükketté teszik. Na, ez ám a beégés (szabadon Rozi után). Képzeljétek csak, hogy az az ember, aki mondjuk készítt

egy fotót a megfelelő pillanatban, milyen köztisztelőnek fog örvendeni osztályon, sulin, falun belül.

Házibulin: A fentiek nagy része érvényes erre a szituációra is. Persze itt még lehet-
éges a házigazda szüleinek megjelenése is, ami roppant kínos szituációkat eredményezhet. A hazaérkező szülők szinte biztos, hogy a saját szüleinek legjobb barátai, ezért az általuk szerzett információk titkosítása kizárt. Fennáll még annak a veszélye, hogy az egyik mámoros állapotú ivócimboránk nem pontosan koordinálva magát betántorog a helyszínre, és ránk telepít egy szolid kis rókakomát. Hát ez azért már nem semmi módja a aktus megszakításának, mi?

Otthon romantikus környezetben: Na végre, itt az alkalom! De!!! Kiderülhet, hogy valójában mégsem azt akarja, hanem

pusztán csak a bélyeggyűjteményedre vagy a CD - idre kíváncsi. Vagy!!! Megjön a vil-lanyszámlás. A szülők hazatelefonálhatnak, hogy gyorsan pattanj biciklire és vidd el a jegyeiket az operához. Esetleg hazajönnek érte. Ez az alternatíva a cikisebb. A kíváncsi kistestvér is egy lehetséges veszélyforrást jelenthet. A kölök csak ilyenkor tud rosszat álmodni és hisztériás rohamban kitörve beront hozzátok, hogy vigasztaljátok meg, vagy hadd aludjon köztetek. Hehel

Asszem, hogy nem sikerült olyan szaftosra, mint amit a cím ígért, de hát ez mégiscsak egy diákújság és nem az ÖKM, sőt nem is a POPÓ magazin, de nem is a Cica...Na de hagyjuk, remélem azért néhányotok igényeit (ugye, Kati néni!) kielégíttem vele. Hát ennyi..., de majd jön a második alkalom.

EIN-STEIN



Kémia

Megvan neked a „Kémia a gimnázium II. osztálya számára” c. tankönyv? Netán becsomagoltad? Vagy esetleg ki is nyitottad? (Ne vigyük túlzásba...)

Ennek az impozáns tankönyvnek a 3 - 4. oldalán van a „Szerzők levele az olvasóhoz”, ami más „értelmes” tankönyvekben „Bevezető” néven fut. Ha már a szerzők voltak olyan aranyosak, hogy levelet írjanak a diákoknak, ők viszonzották azt. Olvassátok mély áhitattal a szerzők levélét (gondoltunk azokra, akiknek nincs könyvük), majd néhány gyöngyszemet a válaszok közül:

A szerzők levele az olvasóhoz

Kedves Barátunk!

Azzal a szándékkal írtuk ezt a könyvet, hogy Téged egy korszerű, a mindennapi élet jelenségeihez sok szóval kötődő és - amennyire csak lehet - érdekes tankönyv birtokába juttassunk. Elképzelésünket csak úgy tudtuk megvalósítani, hogy néhány esetben kissé részletesebben fejtettük ki mondanivalónkat annál, mint amennyit megtanulásra szántunk.

Úgy váltuk, hogy ha szűkszavú közléssel „intézzünk el” egy - egy fontos témakört, akkor száraz ismerethalmazt „tálalunk fel”. Pedig mi azt szeretnénk, hogy a szerves kémiai tanulmányok ne az unalmas és nehéz munkát jelentsék számodra. A hangsúlyt a megértésre szeretnénk helyezni.

Nem akarjuk azonban, hogy félreérts bennünket. Nem azt állítjuk, hogy a korszerű

szemlélet elérése érdekében az embernek ne kellene tanulnia, s bizonyos dolgokat az emlékezetében rögzítenie.

Felhívjuk a figyelmedet a rendszeres munka fontosságára. Azt ajánljuk, hogy tanulás közben írd le magadnak minél többször a képleteket, reakcióegyenleteket. Csak így lehet a kémiát megtanulni. Meglátod, hogy a többször leírogatott képletek mennyivel könnyebben eszedbe jutnak majd feleléskor vagy dolgozatírás közben.

Őszintén kívánjuk, hogy munkád eredményes legyen és a kémia tanulásban sok örömet találj.

Baráti köszöntéssel:

a szerzők

„Kedves” szerző „barátaim”!

Először is fel szeretném hívni a figyelmezteteket arra, hogy tegezni Engem nem illómos; tudhatnátok, hogy a látszat néha csal, ugyanis én már túlléptem a felnőttkor határát. Az már más kérdés, hogy csak a 3. osztályig jutottam a gimiben. Hogy miért, azt ti tudjátok a legjobbban.

Mit ártottam én nektek, hogy megírtátok ezt a könyvet? Igazán nem kellett volna fáradnotok.

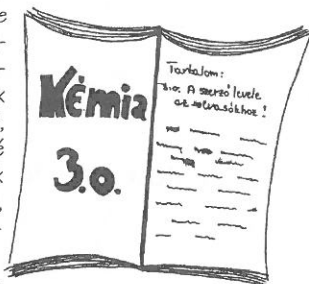
Egyébként jó lenne, ha leszálnátok a magas lóról, mert az orrotokba esik az első idézem: „hogy téged

egy korszerű (...) és érdekes tankönyv birtokába juttassunk”.

1. Ha korszerű lenne, akkor lennének benne képek (de ez a probléma még áthidalható).

2. A szarvas hiba az, hogy érdekes-e, vagy tankönyv. (mert ha sci-fi-nek szántátok, akkor elolvasom...)

Egy valamiben viszont igazatok van,



valóban érdemes többször leírogatni a képleteket, hogy dolgozatírás közben eszembe jussanak. De az is látszik, hogy nem vagytok igazán jártasak a dologban, hiszen nem csak a képleteket kell leírogatni...

Baráti köszöntéssel, esküdt ellenségeitek
id. Varga József
(3/b osztályos tanuló)

u.i.: Egyébként nem kérdeztétek meg, hogy hogy vagyok (ami a legnagyobb primitívségnek számít)

Mélyen tisztelt szerzők!

Már régóta meg akartam írni ezt a levelet, csak féltem, hogy Önöket pótolhatatlan munkájukban zavarom meg. Nem akarok senkit megfosztani attól a mennyeyi örömtől, amit az Önök könyve okozott a számomra. De nem, rosszul fogalmaztam, mert nem is könyv ez, hanem

BIBLIA! A könyvek könyve! Ezennel szeretném megköszönni, hogy tanulhattam kémiát. Megírtam a végrende-letemet, és azért is ragadtam tollat, hogy megkérdezzem: Magammal vihetem-e a könyvüket?

Tanulva mind a vérpadig:
Vanish Erika

u.i.: Megtisztelve érzem magam hogy barátjukkak szólítottak! Epedezve várom a következő 10 kötetet!

Hi STOP

Koesz, nem keerek beloole STOP Utaalom a keemiaat STOP Meeg megbosszulom STOP egy aatlagos diaak

Karszt Zsuzsi
Neumann Kriszti 11.b

(Ha nem tetszik, igyál még egyet és fogd rá a Zsuszira)

Halálvágó

Néha ülök egymagam a semmi közepén, és csak ARRA gondolok
Néha nézem a messzeség határán a tovatűnő holnapot, és csak ARRA gondolok.
Néha álmodom egy gyönyörű jövőbeni képről, és csak ARRA gondolok.
Néha hallgatom a természet lágy neszeit, és csak ARRA gondolok.
Néha rohanok egy tündöklő fénysugar után, és csak ARRA gondolok.
Néha mereven szegezem a tekintetem az ismeretlenbe, és csak ARRA gondolok.
Néha keresem a végtelent egy idegen szemben, és csak ARRA gondolok.
Néha szeretném érezni a lebegést, és csak ARRA gondoltok.
Néha szenvedek a gondolattól, hogy én csak ARRA gondolok.
Néha elkomolyodom hirtelen, mert én csak ARRA gondolok.
hogy hogyan tudsz egyáltalán ARRA gondolni?!...

Horváth Brigitta
12.a

URIAH HEEP



A Béla által elindított hagyomány folytatásaként íme, egy újabb zenei cikk az Ein-Steinben. Mégpedig nem is akármilyen bandáról olvashatok ezúttal, hanem magáról az Uriah Heep-ről.

De nézzük, mit is takar maga a név? Dickens Copperfield Dávidjának egyik alakját, egy öregurat hívtak így, s ez a név újból reflektorfénybe került a 70-es években.

Az 1945. április 24-én Londonban született Ken Hensley billentyűs 1969-ben alakította meg együttesét. Maga mellé vonzotta Mick Box gitárost, Gary Thain basszusgitárost, David Byron énekest és Lee Kerslake dobost. A Uriah Heep hosszú ideig megbújt a Led Zeppelin-Deep Purple-Black Sabbath triumvirátus mögött, s a háttérben ért el óriási sikereket dallamos, hangszeres zenéje által. S míg a három „nagy” főleg a tengerentúlon és Angliában volt népszerű, addig a Heep tagjai Európában és Ázsiában építették karrierjüket. 1970-ben megjelent Salisbury című albumuk, melynek nagyzenekari kísérettel játszott, majd 16 perces címadó dala nem illett a banda kemény profiljához. Ekkoriban, a korai időkben turnéztak az NSZK-ban az Omegával, s zenéjük így szűkebb hazánkba is eljutott.

1971-ben kijött a Look at yourself, mely elismerten minden idők legjobb hard rock teljesítményei közé tartozik. Még ebben az évben megjelentetik a Very 'eavy, very 'umble című korongot, melyen hallhatók többek között a Gipsy, és a Real turned on című klasszikus darabok is. Az 1972-es év termései: Demons and wizzards és a The magician's birthday, mely tele volt misztikus utalásokkal. A következő év vége felé kerültek felvételre élő koncertjeik legjobban sikerült számai. Ez volt az eleinte erősen alábecsült Uriah Heep Live, amely kemény hangzásánál fogva megelőlegezte a heavy metalt. További, említésre méltó alkotásaik: Sweet freedom, Wonderworld. Ez utóbbi album lemezbemutató koncertjén, egy texasi kisvárosban Gary Thain-t áramütés éri, s súlyosan megsérül, ennek következtében ki is szállt az együttesből. A következő évben Thain-t holtan találják lakásán. A halál oka: kábítószer-túladagolás. Másfél évi kihagyás után John Wetton lépett a megüresedett helyre, aki mindössze 18 hónapig játszott a Uriah Heep - ben, majd továbbállt. Vele készítették a High and mighty-t és a Return to fantasy-t.

Az 1976-77-es években a zenekar veszített korábbi jelentőségéből, ez belső személyi ellentétekhez vezetett. Wetton és Byron távoztak, helyükre Trevor Bolder bőgős és John Lawton énekes lépett.

Kiadták a Firefly, az Indocent Victim és a Fallen Angel című lemezeket, de jelentős hanyatlásukat így sem tudták megfékezni. Ezt még a borzasztóan gyengére sikerült Conquest is megerősítette, melyet egy új énekessel, John Slomannel vettek fel 1980-ban. Szintén egy új énekessel, Pete Goably-vel rögzítettek a kitűnő Abominog-ot, amikor a rajongók már azt hitték, hogy a zenekarnak immáron örökre vége.

1982-ben Mick Box újraszervezte az együttest, majd egy kiadócsera után megjelentették az Equator-t. 1987-ben egy történelmi jelentőségű moszkvai koncerten újra bebizonyították, hogy még mindig képesek élőben is lenyűgözni a hallgatóságot. Ebből a koncertből egy válogatáslemez is készítették, melynek címe: Live in Moscow. Külön érdekesség, hogy a turné szervezői magyarok voltak.

A Uriah Heep máig is működik, és még mindig tudnak, újat és maradandót alkotni. Ennek legfőbb bizonyítéka az 1996-os Spellbinder című albumuk, melyen megmutatják, hogyan is szól a brit heavy metal a '90-es években!

Szkodi József 11.b

Hogyan tájékozódnak a kukacok az almában?

Mindenek előtt kijelenthetjük, hogy ez egy érdekes és nehéz kérdés. Talán ezzel is magyarázhatjuk, hogy az elmúlt évezredek okos tudósai nem feszegették a témát.

Nos ez a feladat is, mint sok másik, ránk vár.

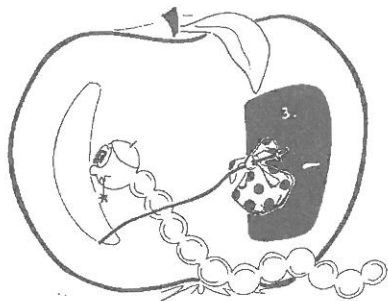
Kutatásaim eredményeként egyértelműen leszögezhetem, hogy a kukac okos „állat”, mert tudja, hogy az alma héja is egészséges, ezért azt is megeszi. A kukac természetesen meg tudja különböztetni az almát más gyümölcsöktől. Ki látott már kukacot dinnyében, banánban, konzervanánuszban, kókuszdióban (ez talán kemény számukra, de lehet, hogy a jövő évezredek alatt talán kifejlődik egy VIDIA fűrófejes kukacfaj, amely megbirkózik ezzel a problémával, ki tudja)?

A kukacokat három almaevő típusba lehet besorolni: kezdő, haladó és veterán. Kezdőknek még ott van a hátsó végén a tojáshej, aminek éles széle mély karcolatot húz az alma makulátlan felszínére, ezért őket avatatlan szem is hamar felismeri. Legnagyobb ellenségük a kétlábú, kétkezű és egyre sűrűbben kétféjű, gonosz emberek almaóvó, jó ízű, de mérgező vegyületei. Szegény árva kis kukacok gyakran bedőlnek a trükknek, és esznek a mérgezett almából, mint Hófehérke, ezért az így pórul járt kukacokat „Hófehérkekukac”-nak nevezi a szakirodalom. A mérgezett kukac kábultan kóricál az alma felszínén, megcsúszik és leesik. Koppan egy nagyot, majd két kisebbet, és lelke kitör teste fogságából, hogy új életet kezdjen. Kezdő

kukacocskák egyetlen reménysége, hogy találkoznak egy veterán, almaöves mesterrel, aki megtanítja őket arra, hogyan kell életben maradni ebben a bioalmátlan világban. Így válik belőlük haladó kukac, akik lassan haladnak az élet rögzös almáin. A haladó kukacok tanítás után nekilágnak a világnak, hogy tapasztalattal szerezzenek. Őket már nem lehet egyszerű mérgező trükkkel becsapni, mert már az első falat után érzik, hogy valami nem kóser, és tovább állnak. Persze a mai világban nehéz bioalmát találni, ám ha mégis sikerül neki, akkor a kiegészített, almálé-szomjas kukac ezerrel eszi, ill. fúrja át magát az almán, és előfordul, hogy összeütközik egy szembejövő, szintén szuper-szónikus fúró kukaccal, ez mindkettőjüket - plussz az almát is - megrázza. Az alma persze leesik, de nem messze a fától. A két lüke kukac erre kitolat az almából és újra felmászik a fára. Ezzel magyarázható, hogy a földön heverő alma gyakran két helyen is lukas. Amikor a haladó kukac bejárta a fél világot, bejárja a másik felét is, majd visszatér a mesteréhez, aki veterán kukaccá avatja azzal, hogy átadja neki az almaövet. Ezután újra nekilágnak a világnak, hogy „almát” törjenek ádáz ellenségeik, az emberek orra alá. Ők már a fa alatt érzik a mérgező szagát, és ebből megállapítják összetételét is. Ha nem tetszik nekik, hát tovább kúsznak, maguk után húzva vándorbotjukat. Egyszer azért ők is megéheznek, ekkor felmennek egy fára (lehet mérgezett, vagy bio), majd speciális fűrófejet felszerelve átfúrják a mérgezett réteget, ha van, és jól belakmároznak. Gyakran megfigyelhető az almákban, hogy a kukac leír egy félkört a magház körül - ezzel megtévesztve az ellenséges almamagot -, és hátulról támad, olyan átütő erővel, ahogy csak a fűrófeje bírja.

Szóval ezek a kukacok rafinált kis teremtmények, de hogy hogyan tájékozódnak az almában, azt nem sikerült kiderítenem. Így ezt a feladatot meghagyom a jövő évezredek tudósainak.

Prof. Pacal Matyi haccé



Riport Berger Tanárnővel

Ha azt mondom Berger valószínűleg mindenkinek (kivétel 1. évfolyam) egy másik név jut majd eszébe: Zoltán. Egyike a híres B/10-es császároknak. Ez a cikk nem róla fog szólni, hanem nővéréről, Berger Tímeáról. Hát igen, ez már csak így van: egy Berger megy, egy pedig jön. Igaz, az újonc nem diákjaink, hanem tanáraink körét bővíti. Az Ein-Stein hagyományörzők módjára meglátogatták Berger Tanárnőt diktafonjukkal. Lássuk mit tudtak meg Róla (Tőle):

Ein-Stein: Hová járt iskolába?

Berger T.: Paksra jártam a 2. számú általános iskolába, ezután az ESZI-be jártam, ahol menedzserasszisztensnek képeztek, majd a Kosztolányi János főiskolán Székesfehérváron végeztem el az angolnyelvtanári szakot.

E.S.: Mesélne valamit a családjáról?

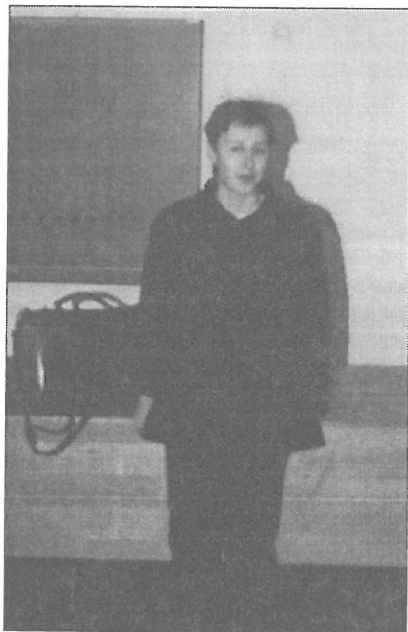
B.T.: Van egy öcsém, aki 3 évvel fiatalabb nálam, és tavaly végzett itt. Édesanyám gyógyszerészi szakasszisztens, édesapám a Gemec-volánnál rakárvezető.

E.S.: Van-e valami hobbjja?

B.T.: Természetesen van, szeretek fotózni, van egy kamerám is. Szeretek olvasni (fantáziaregényeket), Tv-t nézni: A Váratlan utazás és a természetfilmek a kedvenceim.

E.S.: Mi a véleménye a gyönki diákságról?

B.T.: Semmi problémám nincs velük, csak egy kicsit lusták, de ez diáktulaj-



donság, én is ilyen voltam.

E.S.: Mikor volt először szerelmes?

B.T.: Húúúha! Azt hiszem még oviban, volt is egy barátom ott. Komolyabban 16 éves koromban, a barátom 2 évvel idősebb volt nálam. 2 évig tartott a kapcsolat, sajnos be kellett vonulnia katonának....

E.S.: Hogy ízlik a gyönki „koszt”?

B.T.: Nem vagyok válogatós, szerintem jó, nem 3 fogásos, de meg lehet enni.

E.S.: Tud-e főzni?

B.T.: Nem, attól függ mit... teát, esetleg pudingot, nem vagyok otthon a konyhaművészetekben, ez az igazság.

E.S.: Kedvenc étele?

B.T.: Pogácsa és csokoládépuding.

E.S.: Milyen volt a gyermekkor?

B.T.: 6 éves koromig a nagyiéknál laktunk, volt egy hatalmas kertünk, úgy-hogy elég szabadon voltunk. Aztán felköltöztünk az Árnyas utcába. Ott egy banda tagja lettem, sokat szórakoztunk. Tehát vidám volt a gyermekkorom.

E.S.: Mindig tanár szeretett volna lenni, vagy esetleg más is?

B.T.: Amikor kiskoromban iskolást játszottunk, én voltam a tanár. De mindig nagyon szerettem volna régész lenni, csak sajnos elég lusta voltam, inkább a nyelvet választottam.

E.S.: A tanárság egy állomása a pályájának, vagy végleg ebben a szakmában marad?

B.T.: Úgy mondanám, ez egy időszak ebben a tanári állásban, mert szerintem még fejlesztenem kéne a nyelvtudásomat. Azt tervezem, hogy kimegyek Angliába.

E.S.: Milyen a tanárnő férfiideálja?

B.T.: Legyen jó humora, legyen intelligens. Jobban szeretem a magasabb férfiakat, sötét hajú, sötét szemű, nem muszáj body-buildernek lennie, volt rá példa, hogy egy kis csenevész barátom volt.

E.S.: Mi volt eddigi legnagyobb égése?

B.T.: Amire vissza tudok emlékezni: Középiszkola. Legelső tanítási nap. Az elsős Timike bemegy az iskolába. Ez volt az első manageraszisztensképző osztály, ahol csupa lány volt az osztályban. A fiúk a folyosón álltak, és várták az új jövevényeket. Hát bejön a kis Timike, mendegél-mendegél, mire

leszakad a táskája a rengeteg fiú előtt. Az a két perc - amíg összeszedtem a táskám kiömlött tartamát - volt a legkínosabb pillanatom az életemben.

E.S.: Élete legnagyobb sikere?

B.T.: Amikor kisebb voltam RSG-ztem, és az első érmem egy bronzérem volt, holtversenyben nyertem.

E.S.: Mik a tervei a jövőben?

B.T.: Kimenni Angliába, szeretnék valamit kezdeni a fotózással, mert sík hülye vagyok ahhoz képest, hogy ilyen jó kamerám van. Valami fotóiskolat el kéne végezni. A házasság ráér 9 év múlva, gyerek pedig 14 év múlva, valahogy így terveztem.

E.S.: Mikor és hol született?

B.T.: 1976. augusztus 28. Paks.

E.S.: Hogyan tölti a szabadidejét otthon és itt?

B.T.: Pakson: Relaxálok, tv-t nézek. Elmegyek a Bulldog-ba, eszem, alszom.

Gyöngön: Tv-t nézek, eszem, relaxálok, készülök másnapra.

E.S.: És a Kemlerrel mi a helyzet?

B.T.: Szerdán szoktunk menni, ez a női tanárok körében a Kemlerbe-járás ideje, kedden még járok kosármeccsre, meg hát az aerobic.

E.S.: Kedvenc tantárgyai?

B.T.: A tesit szerettem és a történelmet, mivel nagyon jó tanárom volt. Meg persze az angolt.

E.S.: Milyen zenét hallgat?

B.T.: Hát elég széles a skála, szeretem a komolyzenét, szeretem a rock-zenét: U2-t, Faith no more-t. Bírom még a Jazz-t és a Country-t. Majdnem mindent szeretek, a Rave-en és a House-on kívül.

E.S.: Ki az az ember, akivel a legszívesebben találkozna?

B.T.: Meg Ryan és Mel Gibson. Mel Gibsonnal azért, mert... szóval érthető a lányok körében. Meg Ryan pedig szerintem a legjobb színésznő.

E.S.: Mi a csillagképe?

B.T.: Szűz.

E.S.: Kedvenc művészei?

B.T.: Van Gogh, Monet, az impresszionisták. Talkin és József Attila.

E.S.: Leghumorosabb élménye?

B.T.: Gyakorlótanár voltam az ötödikeseknél. Az egyik kisgyerek az óra végén meg akarta mutatni a füzetét, de persze csak a rajzok voltak fontosak amiket meg akart nekem mutatni. Lapozgatok, lapozgatok, és látom, hogy az egyik lapon egy rajz van, amin két nő beszélget:

Hé, és hol a barátod?

Nem tudom, de elhoztam a micsodáját.

E.S.: Mit üzen a diákoknak?

B.T.: Ne álljatok fel óra elején! Ti mit üzentek a tanároknak?

E.S.: Egy kicsit lássák diák szemmel a világot. Kikkel van különösen jó viszonyban a tanárok közül?

B.T.: A fiatalabbakkal, Andival, Erikával, Ágival, Billel, Gerald Hühnerrel, Gerald Langgal, Lukácsi tanárnővel.

E.S.: Hogy érzi a tanárnő, szeretik a diákok az angolt?

B.T.: Igen, szerintem érdekli őket, de múlik a tanáron is.

E.S.: Szereti a sört?

B.T.: Nem, de ha a Kemlerben vagyok, mindig azt iszom! Szeretem a likőröket és a Martinit, de sajna túl drágák.



E.S.: A kollégium hogy tetszik?

B.T.: Kicsit öreg épület, de egy idő után nem az számít, hogy hol laksz, milyen modern szobában, hanem a közösség lesz a legfontosabb.

E.S.: Hol szeretne szívesen nyaralni és meddig?

B.T.: Ázsiában, kb. fél évig, ennyi idő alatt körbeutaznám, a kultúra érdekel a legjobban. Még elmennék Dél-Amerikába, Spanyolországba, Japánba.

E.S.: Köszönjük a riportot!

Hát ennyi. Nem különb más interjúknál, de remélem segítségével jobban megismerhettük, a mindig mosolygó Berger Tanárnőt.

Faggatták:
Barta Tamás
Lénárt Gábor
10.a

Ozzfehérke és a hét rocker

Rolinak a szerzőktől sok szeretettel!

(Röhög rajta sokat!!!)

Egyszer volt, hol nem volt, még a rock-perenciás tengeren is túl, még a Marshall erősítő hegyeken is túl, ott, ahol a kurta farkú kismalac tour, ott élt a király, Elvis. Történt egyszer, hogy a király turnézott, és közben összemelekedett az egyik rajongójával, a kis virágáruslány Marylin Monroeval. Sok évi boldog házasság és folyamatos próbálkozások után sikerült összehozniuk a leendő trónörököszt: Ozzyliát.

Ozzyliának gyönyörű, Jacques Ville-neuve féle hidrogénezett haja, ébenfekete szemei, gyönyörű hátrafrésülhető fogai és rendkívül kisméretű keblei voltak. A 18. Szülinapján Elvis befizette egy mellnagyobbító műtétre. Ám a műtét költségei olyan magasak voltak, hogy szegény anyja a számla láttán szívrohamot kapott, és elpatkolt. A királyt adósságai miatt börtönbe zárták, ami erősen inspirálta a Jailhouse Rock c. szám elkészítését.

Szabadulása után új préda után nézett, mert nő nélkül élni nem lehet. Így hát érdekházasságot kötött a multimilliomos Marylin Manşonnal, az érzékire sminkelt szűzlánnyal. Ám a mostoha nem kedvelte Ozzyliát, mert sokkal keményebb volt nála, s ezért a lánynak meg kellett hálnia. Manson királyné felkérte az udvari vadászt, az efféle ügyekben már gyakorlott O.J. Simpsonsont, hogy végezzen a vele. O.J. elvitte a közeli erdőbe Ozzyliát, ahol feltette neki a költői kérdést: Halál vagy „Unga-bunga”? A lány az utóbbi variációt választotta, ezért fájó végtagokkal ugyan, de élve elmehetett.

Nekivágva az erdőnek, hamar egy kis faházra bukkant, melyen a következő felirat állt: „HOTEL CALIFORNIA“.

Belépvén a komplexumba, mindjárt felzabált egy barackot, rágyújtott egy Marlborora, megpengette a sarokban álló lantot, majd kiment az udvarra egy kis céllövészetet rendezni, majd az ott talált ejtőernyővel ugrott egy-kettőt a háztetőről. Betolt egy talicskában néhány tuskót, majd a kályhában néhány BRAVO (ez itt a reklám helye) segítségével be is gyújtott. Mivel pizsamát nem talált, felkapott egy iskolai egyenruhát, és MHH-kat olvasva nyugovóra tért.

Mikor éjszaka a ház főbérelői „enyhén” mámoros állapotban hazatértek, az őket fogadó látványon marhára kiakadtak. Ugyanis a kis lak feldúlva várta őket.

A hét bérelő sorra adott hangot sérelmeinek. Elsőként Jimmy Page (Led Zeppelin) szólalt meg:

- Ki zabálta fel a barackomat?

Másodikként Johnny Rotten (Sex Pistols) fröcsögött emígyen:

- Ki lövöldözött a pisztolyaimmal?

Harmadikként Slash (Guns n' Roses) borult ki:



- Ki szívta el az utolsó szál Marlborómat?

Negyediknek Tinódi Lantos Sebestyén (Tinó Blues Band) tette fel a költői kérdést:

- Ki szaggatta el a lantom húrjait?

A sorban az ötödik Lukács László (Tankcsapda) volt:

- Ki ejtette le az ejtőernyőmet?

Persze Angus Young (AC/DC) sem akart kimaradni, így hát ő is felemelte a hangját:

- Ki fújta meg az egyenruhámat?

Utolsóként pedig James Hetfield (Metallica) érdeklődött:

- Ki a fuck tologatta a metalicskámat?

Amint hálózobájukba léptek, a szag alapján megállapították, hogy itt bizony valaki hál. A békésen szunyókáló Ozzyliát néhány cuki Fender erősítő dobhártyaszaggató hanghullámaival bírták ébredésre. Ezután a megszeppent lány megígérte, hogy a cigarettázás örömeinek feltevéleit ő hajlandó biztosítani nekik az elkövetkező időkből bérletidíjként. A hét rocker nagyon megörült az ajánlatnak és rögtön kinevezték fő-szekérlőcstologatóknak.

A gonosz Manson-mama még mindig nem nyugodott meg. Még mindig izgatta az agytekervényeit, hogy vajon ő-e a legkeményebb a Galaxisban. Ezért varázstükrre elé állott és eképp szólítá vala (ugye milyen szépen hangzik):

- Tükröm, tükröm, üvöltsd nékem, ki a legkeményebb a földkerekségen?

- Kemény vagy, kemény vagy Manson gazdám, de soha nem lehetsz keményebb Ozzyliánál!

Manson-mama erre igencsak összegegyedte a mikrofonjával, tombolni kezdett, törött sörösüveggel hasogatta mellkasát, pökött egy jó hegyeset, igazított a kalapján, megpödörte a bajszát, felgyújtotta a dobosát szerkóstól, majd roppant

választékos szókincséből merítve eképp nyilatkozott:

- Anyád!!!

Aztán agytekervényei kapacitását vég-sőkig kihasználva azon kezdett el filózni:

- Hogyan tehetném el végképp láb alól?

Eszébe jutott, hogy Ozzylia rendkívül szereti harapdálni a gitárosait. Ezért rögtön főzött egy Tommy Iommit akit rögtön meg is mérgezett. Beszállt a Luxusmoszkvicsába, és elhajtott egyenesen a vadászházig („HOTEL CALIFORNIA“). Az őzetetőhöz kikötötte moszkvicsát, majd kopogás nélkül (illetlen sohány), hóna alatt Tommyval berontott a konyhába. A profi gityós láttán Ozzylia nyáleválasztása azonnal megindult, és citromsárga fogai közbenjárásával mély sebet ejtett a mérgezett húrvarázslón. A mérge hatni kezdett, a lány eszméletét veszítette. Manson a siker biztos tudatában, sátáni kacajt hallatva hazapogózott.

A rockerek hazaérve megpillantották a saját nyálában és hányásában fetrengő Ozzyliát, aki még ilyen állapotban is megfelelt volna egy profi fa-szállítóknak. „Elmúlt a cigiszolgálat“- jegyezték meg az árván maradt rockerek. Gondolták, eltemetik, de aztán mégiscsak a szemétdombra hajították, mint egy csikket.

Az odajáró, ideiglenesen guberálóként működő Peter Steele (Type O Negative) herceg megtalálta, és rögtön megtönte tőró-ruival. Ez a tuti elsősegély módszer azonnal életre keltette a szende kislányt. Megérdeklődte, nem akarna-e darált húst játszani a Big Mac című számában. A csaj beleegyezett, és azóta is együtt készítik a szendvicseket, ha még ki nem murdeltek végkimerülésben. Itt a vége, fuss el végre!!!

Dzsó 11 A.
Leonard 10 A.

T L G

1988 - 1998

G B S

Austausch mit Gyönk/Ungarn

Seit 1987 bestehen Kontakte zu der kleinen Kreistadt Gyönk (50 km. südl. das Plattensees) und dem dortigen Tolnai Lajos Gymnasium. Die Region um Gyönk ist/war ein Zentrum der Ungarndeutschen (auch Donauschwaben), die ihren Ursprung häufig unheßischen Gebieten hatten, und deren Nachkommen durch die Vertreibung nach zweiten Weltkrieg z.T. wieder nach Deutschland kamen und auch in Darmstadt (Heimstättensiedlung) und Griesheim (St. Stephan) eine neue Heimat fanden. Da das Tolnai Lajos Gymnasium eines des drei ersten deutschsprachigen Gymnasien in Ungarn war, bot sich ein Austausch an. Hinzu kam dann 1990 die Verschwisterung zwischen Gyönk, Darmstadt und Griesheim, so da (auch die Kontakte ausgeweitet wurde. Im Rahmen dieses Austausches kommen Klassen der Jgst. 10 oder 11 nach den Osterferien an die GBS, während der Gegenbesuch in der Regel vor den Sommerferien stattfindet. Hier sind wir dann zunächst im schuleigenen Internat untergebracht und führen gemeinsame Veranstaltungen durch. Im zweiten Teil wohnten dann die Schülerinnen bei den Familien, die allerdings nicht nur in Gyönk, sondern z.T. auch weiter entfernt (Budapest, Pécs...) ihre Heimat haben.

Obwohl wir uns vorwiegend in ländischen Regionen aufhalten, besteht von Schülerseite aus immer wieder großes Interesse - falls noch Plätze frei sind - ein zweites Mal nach Ungarn zu fahren, und dort nicht nur das andere Klima und die Bademöglichkeiten, sondern auch die herzliche Gastfreundschaft der Ungarn erneut zu genießen.

Ungarischkenntnisse sind für diesen Austausch nicht notwendig, da die Schüler und auch die Familien Deutsch sprechen. Ansprechpartner für diesen Austausch, der 1998 das „10jährige“ feiert, sind Frau Reutter und Herr Roßberg.

GBS - Jahrbuch 1997



Die Fahrt nach Darmstadt

Wir sind Schülerinnen des Tolnai Lajos Gymnasiums in Gyöng. Unser Gymnasium ist ein bilinguales (Deutsch - Ungarisch) Gymnasium und hat eine Partnerschule in Darmstadt, die Georg Büchner Schule.

Unsere Klasse bekam sie Möglichkeit nach Darmstadt zu fahren.

Darmstadt ist eine mittelgroße Stadt. Es gab also einen Unterschied für uns, im Vergleich mit Gyöng. Wir wohnten bei Gastfamilien, die sehr freundlich waren. Einige deutsche Schüler waren schon früher in Gyöng, als Austauschschüler. Es gefiel ihnen Gyöng, so meldeten sie sich, um das Austauschprogramm auch dieses Jahr mitzunehmen.

Unsere Klasse kam an einem Freitag in Darmstadt an. Wir wurden verteilt und von den Gastfamilien nach Hause mitgenommen. Am Abend hatten wir gleich die Möglichkeit die Familie kennenzulernen. Alle waren erstaunt, wie gut die meisten von uns deutsch können!

Am Wochenende sind die meistens die deutschen Jugendlichen, wie auch die Ungarn zusammen, so nahmen sie uns einfach ihr Stammlokal mit. Wir spielten Billiard, oder schwätzten, oder gingen in eine Pizzeria. Am Montag gingen wir in die Schule, wo wir von dem Direktor begrüßt wurden. Wir lernten auch Frau Reuter und Herrn Roßberg kennen. Sie organisierten das Programm für uns (SCHÖNEN DANK!) und begleiteten uns die ganze Zeit lang.

Am Nachmittag hatten wir sogar einen Empfang bei dem Bürgermeister der Stadt Darmstadt! Die Stadt-Rally danach fanden wir interessant, wir konnten auf dieser Weise die bekanntesten Gebäuden der Stadt erkunden.

Am nächsten Tag hatten wir einen

Ganztagesausflug nach Heidelberg. Die Altstadt fanden wir richtig romantisch, und vom Schloß hatten wir einen herrlichen Blick auf den Neckar.

An den kommenden Tagen hatten wir wieder Schulbesuch, wobei wir die Erfahrung machten, daß die deutschen Schüler nicht so viel lernen sollen, wie die den ungarischen Schüler. Das fanden wir sehr gut, so hatten unsere Freunde viel mehr Zeit für ihre Freunde oder sonst was.

Einen ganzen Tag verbrachten wir in Hollyday Park in Hassloch, wo wir uns richtig ausgetobt haben. Es ist aber noch nicht alles! Im Programm stand noch der Frankfurter Flughafen (der größte in Europa!), eine Fahrt zum Rhein und wir kletterten sogar dem Felsenmeer hinauf.

Was aber für uns vielleicht doch interessantesten war: das alltägliche Leben inn einer deutschen Familie zu erleben, die Sitten, die Gewohnheiten kennenzulernen, einen Einblick in das deutsche Schuleystem zu bekommen, und den unkomplizierten Kontakt zwischen den Schülern und den Lehrern zu beobachten. Als touristen erlebt man sowas nämlich nie.

Die zwölf Tage waren schnell vorbei, und nach einer tollen Abschlusparty machten wir uns auf den Weg. Wir hofften bald zu Hause anzukommen. Es kam aber anders: unser Bus ging kaputt, so waren wir erst nach 32 Stunden wieder zu Hause.

An dieser Stelle bedenken wir uns auch in Namen meiner Mitschüler bei unseren Gastfamilien, und bei Frau Reuter und Herrn Roßberg, die uns Darmstadt betreut haben, und bei Frau Daubner und Frau Sikur für die Begleitung und für das Programm in Ungarn.

Eszter Lakos, Linda Dobstadt
10.a (1997)

Die 2. b in Darmstadt

Nachdem wir von den anwesenden Mitgliedern des Lehrkörpers einen träüevollen (von ihrer Seite eher freudvollen) Abschied genommen hatten, fuhren wir in der Begleitung unserer Klassenleiterin, Frau Kovács und Herrn Lang nach Deutschland ab.

Je weiter wir uns unserem Reiseziel näherten, umso mehr wuchs in uns die sowieso schon große Angst. Als wir nach 18 Stunden Fahrt in Darmstadt am Parkplatz der Georg-Büchner-Schule ankamen, und die auf uns schon seit Stunden wartenden Austauschpartner/innen mit ihren Eltern erblickten, brach Panik aus: wir wollten nicht aus dem Bus aussteigen. Nachdem wir es trotzdem getan hatten, fanden wir uns also nach den gegenseitigen Vorstellungen auf dem hinteren Sitz je eines Autos, auf der Fahrt Richtung unserer vorläufigen Heime. Die Stimmung war anfangs eisig, diese Käte löste sich aber mit der Zeit auf. Die Familien waren sehr nett, so fühlten wir uns nicht als Eindringlinge. Wir fanden es aber komisch, was für ein Bild in den Deutschen über die Ungarn lebt. Abgesehen davon, daß es im Lebensniveau zwischen den beiden Ländern Unterschiede gibt, war es komisch, solche Fragen zu beantworten, wie: Gibt es in Ungarn Satellitensender und MTV, ob wir den CD-Player einschalten können und Joghurt kennen usw.

Wir freundeten uns sehr schnell mit den Deutschen an, die - wie es sich später heraus stellte - auch Angst hatten, und zwar davor, daß sie alles mit Händen und Füßen zeigen müßten, aber sie waren von unseren Sprachkenntnissen angenehm überrascht. Obwohl wir an den verschiedenen Punkten der Stadt wohnten, hielten wir Ungarn den Kontakt miteinander, meistens per Telefon: wir verabredeten uns für das abendliche Programm, und fuhren in Richtung unseres Treffpunktes (Luisenplatz) mit dem Hausschlüssel, dem Stadtplan (sicher ist sicher) und der Straßenbahnzeitkarte in unseren Taschen ab, mal mit unseren deutschen Partnern/innen, mal ohne sie. Am Ende kannten wir uns in der Stadt besser aus, als sie. Eines der beliebtesten abendlichen Programme war die Besichtigung der Darmstädter Messe, an die einige als das (im engsten Sinne des Wortes) erschütterndste Erlebnis ihres Lebens zurückdenken (siehe: breakdancer, „das Schiff“ und andere Unterhaltungsmöglichkeiten), die wir nie mit unserer ursprünglichen Gesichtsfarbe verließen. Daneben erinnern wir uns sehr gern an die stimmungsvollen Abende im Biergarten. Es gab auch gemeinsame Programme. So eins war die Griesheimer „Jugenddisco“ am ersten Abend, dann einige Tage später der Empfang durch die Leitung der Stadt mit einem Mittagessen verbunden, und der Empfang des Griesheimer Bürgermeisters mit Abendessen und Disco. Außerdem dürfen wir die gemeinsamen Ausflüge auch nicht vergessen. Wir können sie ja auch nicht vergessen: denken wir nun an die Höhe des Heidelberger Schlosses über dem Meeresspiegel oder an den „faszinierenden“ Vortrag der Fremdenführerin. Wir waren auch in Mannheim, wo wir unsere künstlerischen Neigungen ausleben konnten. Im Planetarium wiegten wir uns in der Illusion des nächtlichen Sternenhimmels. (Schade, daß der Vortrag so kurz war!) An einem „angenehmen“ warmen Nachmittag lernten wir die Sehenswürdigkeiten Darmstadts kennen. Wir fuhren auch zum Felsenmeer, wo die sportlichen Personen die Felsen erkletterten. Die weniger Sportlichen genossen die Frühlingssonnenstrahlen auf dem flachen Boden, einige bevorzugten den Spielplatz.

Nach der vielen Unterhaltung ist es Zeit, auch die Schule zu erwähnen. Wir, ungarische Schüler, nahmen am Unterricht nur als Gäste in kleineren (3-4 Personen) Gruppen teil. Trotzdem erfuhren wir viele Dinge über die Beziehung der deutschen Jugendlichen zur Schule. Die Deutschen nehmen die Sache ganz locker, das Lernen interessiert sie nicht so sehr, und sie gehen fast gern in die Schule. Die Anforderungen sind auch nicht so hoch, deshalb lernen sie nicht, abgesehen von einigen in der Straßenbahn gemachten Physik-Hausaufgaben. Wir waren auf alles vorbereitet, so wunderten wir uns nicht mehr, wenn ein Schüler während der Stunde, ohne ein Wort zu sagen, den Klassenraum verließ, oder er ging zur Tafel, um zu zeichnen, oder er begann zu essen und zu trinken. Während wir das erfuhren, lernten wir selbst viel über die deutsche und japanische Wirtschaft, die Energie, den menschlichen Körper. Am interessantesten fan-

den wir die Französischstunde, das ist nämlich die einzige Sprache, die wir sehr gut kennen.

In den letzten Tagen besuchten wir die Darmstädter Polizei, wo einige die Gefängniszellen (freiwillig) ausprobierten, und es gab eine, die von einem Polizeihund zu Tode erschrocken wurde. Wir nahmen auch an einer Vorstellung über die Drogen teil. Nach dem Abschiedsabend besichtigten wir am nächsten Tag den Frankfurter Flughafen, dann am Nachmittag fuhren wir nach Hause ab. Auf der Heimfahrt lockerten sich schon die bei Schulveranstaltungen gültigen Regeln auf ...

Während dieser 11 Tage fühlten wir uns so gut, hatten so viele Erlebnisse, daß wir uns an diese Reise sehr gern erinnern, und wir sehnen uns nach Darmstadt zurück. Und der Abschied war diesmal wirklich tränenvoll...

Pál Orsolya 10.b (1994)

„Fremde“ in Darmstadt...

Die ganze Geschichte hat am 24. April 1995 begonnen. Wir haben uns über unsere Klassenreise besonders deswegen gefreut, weil wir nach den Ferien noch zwei Wochen lang nicht in die Schule mußten. Unser „hochmoderner“ Neoplan sollte eigentlich um 6 Uhr in Richtung Deutschland abfahren: daraus wurde natürlich (wie bei den Ungarn immer) 6.30 Uhr. Das war noch nicht so schlimm, aber als wir nach einer Stunde Fahrt eine Panne hatte, stellten wir uns schon die Frage, ob wir überhaupt in Deutschland ankommen werden. Trotz unserer Befürchtungen waren wir schon (statt wie geplant um 18 Uhr) um 24 da. Das Gefühl als wir aussteigen mußten, kann man gar nicht so leicht beschreiben: Neugier, Verzweiflung und vielleicht auch ein bißchen Heimweh. „Was soll ich jetzt sagen? Wie wird mein/e Partner/in sein? Werden sie mich verstehen? Werde ich genug Essen bekommen?“ Solche Fragen rasten durch unsere Köpfe. Wie fanden uns in wenigen Minuten in den Autos, und plötzlich waren wir schon „zu Hause“. Die erste Nacht war für viele schwierig, manche sind vor Müdigkeit gleich eingeschlafen. Der erste Tag in der Schule war sehr überraschend. „Die lockeren Stunden sollten wir gleich vergessen“ - meinten unsere Lehrerinnen. In der Pause tauschten wir gleich unsere Erlebnisse aus. Das Mittagessen hatten wir im Luisenzenter, wo der Bürgermeister uns begrüßte (komisch war nur, daß er gar nicht da war). Gleich am Mittwoch fuhren wir zusammen nach Heidelberg. Das Schloß war interessant und der Fremdenführer war zufälligerweise aus Budapest. Man hat von uns ein Foto gemacht, das wir nach der Führung kaufen konnten.

Wir hatten gut organisierte Exkursionen nach Mainz und nach Rüdesheim. Besonders gut waren die Wanderung und die Schifffahrt am Rhein. So konnten wir die himmlische, warme Misonne an Bord eines Ausflugschiffs genießen. Das Wochenende verbrachte dann jeder mit der Familie. Am Dienstag Nachmittag fuhren wir zum Felsenmeer. Manche sind hochgeklettert, manche nahmen auf den großen Felsen ein Sonnenbad, und manche blieben einfach unten. Abends schließlich guckten wir ein Theaterstück über die Liebe, das die Schüler der GBS vorführten. Am vorletzten Tag besichtigten wir noch den Frankfurter Flughafen. Für manche war das ein „riesiges“ Erlebnis. Jeden Abend, wenn wir zusammen im Biergarten saßen, lernten wir nicht nur das deutsche Bier kennen, sondern einander auch. In diesen Augenblicken lachten wir viel, plauderten und erfuhren voneinander mehr, als sonst. Wir fanden neue Freunde, und gerade als wir einander näher gekommen waren, mußten wir uns verabschieden. Ich glaube, wir können ruhig sagen, daß unsere Klassenreise etwas BESONDERES war, und so gute Erlebnisse wünschen wir den anderen auch.

Horváth Anita 10.b (1995)

Die 4.c erobert Deutschland

Wir hatten eine kleine Verspätung, aber wir freuten uns sehr, die deutschen Schüler kennenzulernen. Wir stellten uns einander vor und es gab noch eine kleine Besprechung mit den Lehrern, erst danach fuhren wir alle mit den Austauschschülern zu ihren Wohnorten.

Am Wochenende hatten wir freies Programm, und wir konnten die Zeit mit den Schülern verbringen. Es war sehr gut, weil wir uns besser kennengelernt haben. Am Montag haben wir uns wieder in der Schule gesehen. Es war toll, daß wir auch ungarisch sprechen konnten. Wir haben einander alles über unsere Erhahrungen erzählt. Dann hatten wir zwei Stunden, wo wir über Deutschland und Deutschlands Politik ein bißchen tiefer aufgeklärt wurden. Dann konnten wir mit den Partnerschülern am Unterricht teilnehmen. Die Lehrer haben sehr viele Sachen über Ungarn und über unsere Schule gefragt. Wir haben uns sehr wohl gefühlt und alles hat uns in der Schule gefallen. Am Nachmittag sind wir alle in die Stadt gefahren und wir haben uns die berühmten Sehenswürdigkeiten angeschaut. Wir mußten auch einen Test ausfüllen. Die Stadt hat uns sehr gut gefallen ...

Am Mittwoch hatten wir wieder Schule: zwei Stunden Kunst und zwei Stunden mit den Schülern. In der Kunststunde haben wir irgendwelche feine Gesteine bearbeitet und wir haben davon Halsketten gemacht. (Einige sahen sehr gut aus.) Am Abend wurde eine Party für uns in Griesheim organisiert. Der Bürgermeister hat uns begrüßt, wir haben Abendbrot und T-Shirts bekommen. Das Essen war fein, aber die Disco danach hat nur einigen Leuten gefallen. Die anderen spielten lieber Tischfußball oder Billiard. Die Jungen wählten lieber diese Unterhaltung. Der kleine Lóránt hat auch von seinen Billiardkenntnissen einen Beweis gegeben. Die Jungen waren echt bewundert! Der Donnerstag verlief ähnlich, wie der Mittwoch. Wir hatten auch Stunden mit den Schülern und wir hatten auch zwei Stunden Musikunterricht. Um 12 wurden wir beim Darmstädter Bürgermeister erwartet. Da gab's auch ein feines Mittagessen mit Obst. Der Bürgermeister war sehr nett und hat uns auch ein kleines Erinnerungsgeschenk von Darmstadt gegeben. Am Abend haben wir uns im Berggarten wieder getroffen.

Ich glaube, daß es für den meisten Schülern am Freitag im Holiday-Park gefallen hat. Das war super! Wir haben die Achterbahn, den Donnerfluß und den Teufels- Fässer probiert. Es gaben noch interessante Sachen, wie die Bounty Tower, das Frankenstein Schloß oder die Beach-Party und die Wasserski-Show, wir haben auch ein ganz ungewöhnliches Kino gesehen und das war sehr gut! Wir haben uns sehr wohl gefühlt aber wir waren am Ende des Tages schon ganz müde. Am Freitag begann in Darmstadt die Darmstädter Messe. Das ist ein ganz großes Fest mit Bassare, tollen Spiele und noch anderen interessanten Sachen.

Am Wochenende hatten wir wieder freie Programme mit den Familien. Wir konnten uns dann ausruhen und einkaufen. Wir waren schon mit der deutschen Schülern sehr gut befreundet und verbrachten die Zeit sehr lustig. Das war richtig gut.

Den letzten Abend haben wir bei den Gastgebern verbracht und es hat uns sehr schlecht gefallen, am nächsten Tag wieder nach Hause zu fahren.

Die Klassenfahrt war schön und erfolgreich, es ist schön, anderen Ländern kennenzulernen. Wir haben interessante Sachen und Leute kennengelernt, und es war eine schöne Klassenfahrt.

Teréz Bankós 10.a (1996)

WIEDERSEHEN

die darmstädter Schüler bei uns

Sie kamen am 15. Juli in Budapest an. Es war ein heißer Tag, besonders, weil wir die ganze Zeit im Bus und in der Stadt und nicht am Strand verbrachten. Wir besichtigten die Sehenswürdigkeiten von Budapest an (zB.: Parlament) und freuten uns aufeinander.

Als wir schon in Gyönk, im Internat waren, das zweitwichtigste Programm war die Besichtigung der für die einfache Schüler des Gymnasiums verbotenen Orten... wir gingen ins Tócsi, in die Kemler-Hausbauerei und hatten riesengroßen Spaß.

Am Samstag fuhren wir total müde nach Ópusztaszer, um unter anderen das Feszty-Kreisbild anzusehen. Vielleicht muß ich jetzt gar nicht schreiben, daß wir uns wieder über das schönen Wetters ärgerten. Das Gemälde war aber sehr schön, ich empfehle Euch den Ort zu besuchen!

Die folgenden 4 Tage gingen wie ein Blick weg, wir waren in Tihany, badeten in Balaton in Siófok (aber nur die tapferen, die vor dem kalten Wind keinen Angst hatten...) . In Tamási war die Zeit uns zur freien Verfügung gegeben (wir könnten am Bad zur freien Verfügung frieren, weil das Wetter nicht zu nett war). Wir verbrachten einen ganzen Tag in Gyönk mit Tanz, Kochen, Bummeln und Spielen. Am nächsten Tag lernten wir die Museen von Pécs kennen (Champagne-Museum... war echt super, ihr könnt es Euch vorstellen!), und letztlich kam die Sonne wieder heraus und wir könnten endlich in Orfű ohne Frieren schwimmen.

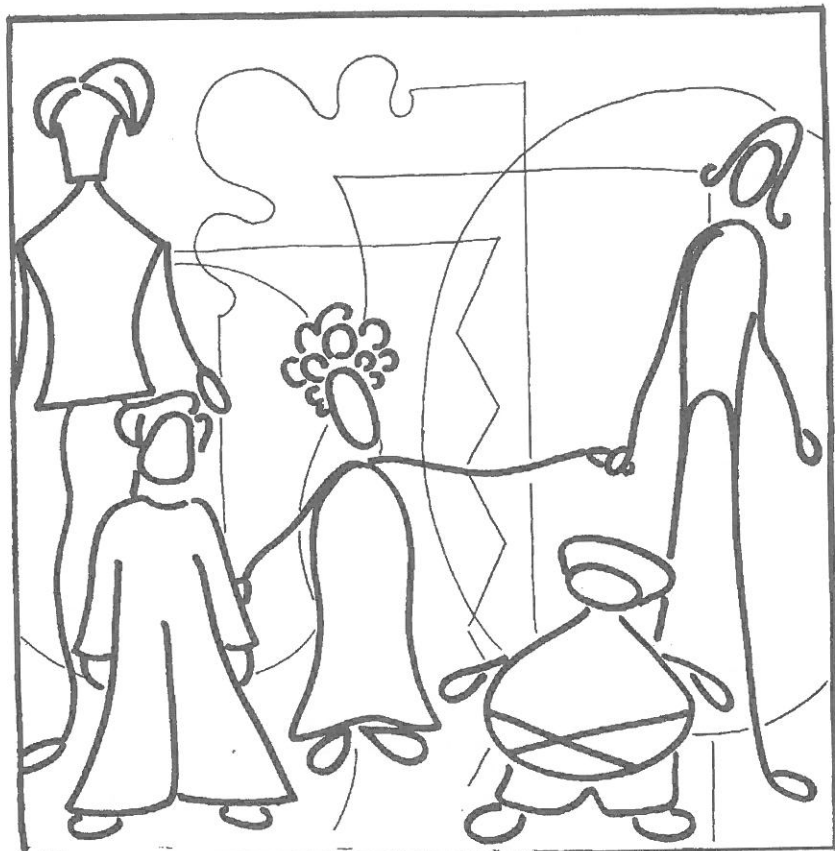
Von Donnerstag bis Montag hatte jeder sein „Tauschkind“ nach Hause „geschleppt“, damit sie auch unsere Familie und Verhältnisse kennenlernen, und an die von den Eltern vorgeschriebenen guten, langweiligen, schönen, mühsamen Programme teilnehmen. Nun, das war doch nicht so schrecklich. Ich hoffe, daß jeder seinen Platz fand. Voll mit Erlebnissen fuhren wir nach Gyönk zurück, um uns auf einem riesigen Party voneinander zu verabschieden. Das Schlafen kam in dieser Nacht überhaupt nicht in die Rede, deshalb am war jeder Frühmorgen totmüde.

Sie fuhren ab... und wieder beendete sich etwas, was schön war, ein ewiges Erlebnis. Hoffentlich werden unsere „Nachfolger“ auch die Chance haben, so viel zu lachen (und weinen), und vielleicht für das ganze Leben mit den Schülern der deutschen Schule Freundschaft zu schließen.

Wir bedanken uns für die Organisation und Begleitung bei Frau Daubner und unserem Klassenlehrer, Herr Farkas!

Horváth Brigitta 11.a (1997)

Wir über Euch



Ein-Stein Redaktion
TLG Gyönk, Ungarn

WIR ÜBER EUCH

(Ich über die Anderen)

Ich bin in Ungarn geboren worden, doch meine ganze Familie ist deutschsprachig und lebt in Deutschland. Ich wurde mit der deutschen Sprache in Ungarn aufgezogen. So erwarb ich indirekt die Zweisprachigkeit durch meine Mutter. Die Gelegenheiten waren da, immer in mein zweites Heimatland zu fahren, dort meine Familie und Freunde zu besuchen und die Gesellschaft, die Lebensweise, Bräuche kennenzulernen.

Es war immer anders, wenn ich über die Grenze kam. Ich fühlte mich hingezogen, manchmal, wenn ich auf das Nummernschild sah, wußte ich, daß ich doch ein Ausländer bin. Ich sprach mit Menschen und haben sie getäuscht. Als es ihnen bekannt wurde, daß ich die Sprache perfekt beherrsche und ich ein Ausländer bin, änderte sich nicht, nur: ich wurde umso interessanter. Deshalb verstehe ich nicht, warum die Vorurteile so hart gegenüber Türken, Moslems, Griechen usw. sind. Die wirtschaftliche Seite dieses „Hasses“ ist klar, doch aus der Sicht der Multikulturalität betrachtet ist es finster.

Warum ist man gegenüber Ausländer nicht aufgeschlossen. (In Ungarn gibt es ähnliche Probleme mit Zigeunern. Die Mehrheit dieser Schicht arbeitet nicht gerne. Sie ist faul, sieht lieber und provoziert gerne Konflikte mit den anderen.) Die älteren Leute, die den Krieg auch miterlebten, fragen warum sich Jugendliche Banden anschließen und Attentate ausüben aus die Ausländer. Dies gilt für kleine Gruppen. Die Menschen sind in Deutschland untereinander sehr nett zu den anderen. Das Lebesniveau ist ziemlich gut, angepaßt an sie West-Europäischen Ländern. Die feiern gerne und lustvoll, reisen in die Welt, arbeiten präzise, fahren die aktuellsten Autos. Diese Eigenschaften stehen der Mehrheit zu. Die Gesellschaft ist aber aufgespalten in Alte,

Rentner, arbeitende Erwachsene: So sieht es in meinen Augen aus.

Sie reisen viel mit dem ersparten Geld und sind großzügig, leben meist nicht in Armut. Viele sind sehr aufgeschlossen, interessieren sich für ausgefallene Hobbies, die in diesem Alter nicht mehr aktuell sind. Die Familie und die Verhältnisse machen ihnen große Sorgen. Sie sind stolz auf sie Enkel und sponsern sie auch tüchtig. Manche sympathisieren noch mit den alten Sachen, wie es damals war und das ist auch gut so. Sie versuchen viele Kontakte zu pflegen und aufzunehmen. Sie geben auf sich Acht sorgen für Kleidung, Hygiene und Lebensraum. (Damit ist ihr Zuhause gemeint.) Sie genießen ihr Leben voll und ganz.



Energisch, arbeitsfroh, aufgeschludden für Neues, das ist diese Klasse. Sie arbeiten für ihre Kinder erst, dann kommen sie selbst. Sie können leben, die Arbeit macht ihnen gar nichts aus, trotzdem sind sie frei und vielfältig. Manchmal denken sie, daß sie viel zu viel ihren Kindern erlauben. Manchmal sind sie kleinlich und knallen hinter sich die Tür zu, doch das Problem wird gelöst. Sie entwickelt einen Stil, doch sie sind wegwerferisch und kaum umweltschützend. Sie haben auch kaum Sinn für Mode, nur für Markenartikel. So trifft es auch auf die Jugendlichen zu, die keine Kreativität haben, ungern und wenig lernen. Hauptsache, ich trag Markenklamotten und hab' Geld, heißt es bei wenigen. Sie versuchen sich zu „veramerikanisieren“, doch sie wissen nichts von Amerika. Und von dieser Kultur. Vielfältige Schichten gibt es trotzdem, denn die Kaufflächen und Hallen haben vieles an Klamotten zu bieten. Bräuche werden nicht respektiert, wenige sind kaum stolz auf ihr Land und sind rebellisch.

Roland Tóth

So sehen wir Euch

Von den Schülern unserer zweisprachigen Schule waren schon viele im Ausland. Wir fragten sie, im Rahmen eines Tests, was für Erfahrungen sie im gegebenen Land machten.

Wo und wie lange warst Du im Ausland?

Die Mehrheit war in Deutschland (in Ulm, in Berlin, in Hersensberg, in Nürnberg, in Regensburg, in Bad Marienberg (wo ein Schülerzeitungseminar organisiert wurde) und in Darmstadt (wo unsere Schule eine Partnerschule hat). Außerdem verbrachten einige eine kurze Zeit in Österreich, in Spanien, in Rumänien, in der Schweiz, in Frankreich, in Finnland, in England und in Italien. Durchschnittlich waren die Schüler zwei Wochen lang im Ausland.

Zu welchem Zweck bist Du gefahren?

Vor allem besuchten die Schüler Deutschland als Austauschpartner, oder fuhren zu ihren Verwandten. Einige Schüler gewannen Wettbewerbe, oder machten einen Urlaub mit ihrer Familie.

Hattest Du Vorurteile?

Die Schüler, die keine Vorurteile hatten, waren in der Überzahl, aber es gab Leute, die mit Zweifeln abfuhren.

Hat sich Deine Meinung von den gegebenen Land geändert?

Niemand änderte seine Meinung, sie waren sogar angenehm enttäuscht.

Gibt es eine typische Sache, die Du nur dort getroffen hast?

Die Schüler bemerkten, daß die Menschen dort ein bißchen ruhiger und gesünder leben.

Sie achten auf den Umweltschutz, die Infrastruktur ist entwickelter und die Schulen sind wirksamer. Sie empfanden es so, daß einige Deutsche sich als „Übermenschen“ benehmen.

Was würdest Du in Ungarn verändern?

Viele brachten die Vorschläge: Das Achten auf den Umweltschutz, die Veränderung des Schulsystems, die Entwicklung des Verkehrs, die Erhöhung des Lebensniveaus. Nur ein geringer Teil von den Gefragten fand, daß Ihnen Ungarn in diesem heutigen Zustand gefällt.

Wem hast Du kennengelernt, hast Du heute noch Kontakt mit ihr/ihm?

Am häufigsten lernten sich die Jugendlichen mit Gleichaltrigen kennen. Sie halten den Kontakt per Telefon oder durch Briefwechsel. (Möglicherweise besuchen sie einander.) Es kam vor, daß die Schüler keinen lang anhaltenden Kontakt aufbauten.

Ist die Entfernung Deiner Meinung nach schädlich?

Die absolute Überzahl antwortete mit „Ja“.

Würdest Du noch einmal zurückfahren, wenn Du die Möglichkeit hättest?

Niemand machte so schlechte Erfahrungen, daß er/sie in das Land - wo er/sie vorher war - nicht zurückfahren würde.

Würdest Du dort leben?

Ungefähr genau so viele Schülern würden im Ausland leben, wie in Ungarn bleiben.

Krisztina Neumann
Annamária Pogrányi



FRAGENKATALOG

FÜR

Gastlehrer, Dr. Gerald Hühner aus Deutschland Gerald Lang aus Österreich

1. Woher kommen sie und wie lange sind Sie schon in Ungarn?

G. Hühner: Ich wurde in Köln geboren. Mein Heimatort ist seit meiner Kindheit Rheinbrohl, ein kleiner Weinort direkt am Rhein, ca. 35 km südlich von Bonn. Seit Dezember 1995 bin ich Bundesprogramm-lehrer am TLG.

G. Lang: Ich komme aus Weiz, einer kleinen Stadt in der Oststeiermark, und unterrichte seit dem Schuljahr 1990/91 als Gastlehrer am Tolnai Lajos Gimnázium.

2. Haben sie das Land schon gekannt, bevor Sie als Gastlehrer ankamen? Wenn ja, hat sich Ihre Meinung seitdem geändert; wie und warum?

G. Hühner: 1981, also noch zu Zeiten des „Eisernen Vorhangs“, machte ich mit 4 Freunden eine Fahrrad-Tour durch Ungarn, die uns von Budapest nach Miskolc und in einem Bogen durch Südungarn wieder nach Budapest führte. Damals beeindruckte mich die ungarische Flexibilität und Gastfreundschaft. Dieser Eindruck hat sich während meiner Tätigkeit als Gastlehrer eher noch verstärkt.

G. Lang: Ich kannte Ungarn nur von zwei kurzen Reisen, die mich aber immer direkt nach Budapest geführt hatten.

Damals war ich noch Student und Ungarn ein Teil des sogenannten Ostblocks. Das Land wirkte aufgrund des politischen Systems ein wenig exotisch auf mich. Mir ist noch in bleibender Erinnerung, daß wir eine Menge Spaß in Budapest hatten (Sylvesterfeier), daß die Buchhandlungen voller deutschsprachiger Werke waren, die

damals für uns sehr günstig waren und die Soldaten an der Grenze wie die Blöden mit ihren Maschinengewehren herumgefuchelt haben. Eine Meinung über das Land habe ich mir bei diesen Kurzreisen jedoch nicht gebildet.

3. Wie war Ihr erster Eindruck von den Leuten, Schülern in Ungarn? Wie wurden Sie empfangen?

G. Hühner: Wie gesagt, beeindruckt hat mich die große Gastfreundschaft bereits bei meinem ersten Ungarn-aufenthalt. Von daher fiel mir die Entscheidung, mich für die Stelle in Gyöng zu bewerben, relativ leicht. Und ich bin nicht enttäuscht worden: Der Empfang war freundschaftlich bis herzlich. Die Arbeitsatmosphäre am TLG ist wohl einzigartig für ganz Ungarn. Sie ist in gewisser Weise geradezu familiär, was die Arbeit erleichtert, ohne daß die Lernziele deshalb aus dem Blick gerieten.

G. Lang: Mein erster Eindruck im Jahre 1990 war dann sehr positiv und ich wurde äußerst freundlich empfangen.

4. Sind Sie hier schon in ungewöhnliche, unmögliche Situationen geraten? Was war das?

G. Hühner: Die Beantwortung dieser Frage hängt entscheidend vom jeweiligen Standpunkt ab. Es war für mich zunächst schon sehr ungewohnt, ohne Telefon auskommen zu müssen. Und die Kopierer funktionierten anfangs auch nur sehr eingeschränkt. Als ungewöhnlichste, vielleicht sogar „unmöglichste“ Situation empfinde ich, daß ich im Rahmen des Kulturabkommens zwischen der Republik

Ungarn und der Bundesrepublik Deutschland hier als Gastlehrer unterrichte, man von mir aber nach 18monatiger Tätigkeit eine Gesundheitsuntersuchung erwartet, die u.a. AIDS - und LEPRÄ - sowie andere Tests vorsieht. Das halte ich, vorsichtig ausgedrückt, für nicht ganz passend.

G. Lang: Leider nicht.

5. Wie leicht war es, ein gutes Verhältnis zu den Schülern und zu den Lehrern aufzubauen?

G. Hühner: Das ging sozusagen von heute auf morgen. Schon in der ersten Woche hatte ich spontan Schüler in meiner Dienstwohnung zum Plaudern zu Besuch. Und im Kollegium wurde ich überwiegend so aufgenommen, als gehörte ich wie selbstverständlich dazu.

G. Lang: Sowohl die Kollegen/innen als auch die Schüler/innen waren vom ersten Tag an überwiegend freundlich, hilfsbereit und entgegenkommend. Ich habe mich wirklich nie „fremd“ in Ungarn gefühlt, was sicher sehr für dieses Land und seine Menschen spricht.

6. Wie gefällt Ihnen das ungarische Schulsystem?

G. Hühner: Was mir hier positiv auffällt, ist weniger eine Eigenart des Schulsystems, als vielmehr ein Ergebnis einer bestimmten - ungarischen? - Sozialisation. Die Gyönker Schüler scheinen mir im Umgang miteinander emotionaler oder sogar herzlicher, als ich das bisher erlebte. Sie sind in positivem Sinne disziplinierter als deutsche Schüler. Andererseits führt dies zu weniger Engagement und formuliertem Eigeninteresse, als dies in deutschen Schulen der Fall ist. Das ungarische System scheint mir immer noch zu sehr verschult; man setzt noch immer auf massive - und aus meiner Sicht z.T. problematische - Wissensvermittlung. Das hat immerhin einen Vorteil: Ungarische Schüler können (auswendig) ler-

nen! Andererseits halte ich es für sehr wichtig, die Eigeninitiative und Eigenverantwortlichkeit der Schülerschaft zu fördern. Das kommt mir etwas zu kurz und hat z.T. kuriose Konsequenzen: Viele Schüler beklagen sich über die Qualität und Quantität des Lernstoffs, den sie bewältigen müssen, pauken sich diesen aber nächtelang ein, da der Notendruck dahinter steht. Bietet man ihnen aber Themen an, die sie selbst wünschen, so beschäftigen sie sich trotzdem nicht damit, wenn es dafür keine Noten gibt. Und wenn man die Gestaltung des Unterrichts einmal in die Hände der Schülerschaft legen möchte, dann sind viele schlicht überfordert: Es gelingt oft nicht, das zu formulieren, was einen eigentlich interessiert. Kurz und gut: Eine Kombination aus beiden Schul-/Schülertypen erschien mir ideal. (Aber wo hat man das schon?)

G. Lang: Systeme gefallen mir grundsätzlich nicht!

Ich würde mir mehr zweisprachige Schulen in Österreich wünschen, weil ich wirklich überzeugt davon bin, daß das ein Schultyp der Zukunft ist.

7. Wenn Sie die Möglichkeit hätten, in Deutsch-land/Österreich etwas nach dem ungarischen Beispiel zu verändern, was wäre das und warum? Sind die ungarischen Schüler anders als die deutschen? Warum? Ist der Lebensstil anders?

G. Hühner: Insgesamt scheint mir zu Zeit im ungarischen Bildungssystem und überhaupt noch vieles in der Schwebe. Dies bezieht sich schon allein auf die Lehrpläne (aber auch auf die technische Ausstattung vieler Schulen). Auch an das Lehrpersonal setzt dies entsprechende Anforderungen hinsichtlich Flexibilität, Improvisation und Einsatz. In einer Zeit beschleunigten Wandels und zunehmender Globalisierung halte ich dies nicht unbedingt für einen Nachteil. Selbstverständlich ist der

Lebensstil hier anders als in Deutschland. Aber ich möchte mit einer Gegenfrage antworten: Ist der Lebensstil in Ungarn überall gleich? In Gyönk wie in Budapest?

G. Lang: Nein!

8. Wenn Sie die Möglichkeit hätten, Ihren Aufenthalt zu verlängern, würden Sie es tun oder nicht? Warum?

G. Hühner: Igen! Die pädagogische Situation, die Arbeitsmöglichkeiten in Gyönk empfinde ich, wie gesagt, als sehr gut. Und dies zeigt sich auch in Resultaten. Dies gilt auch für die Aktivitäten der Handballmannschaften, Tanzgruppen, „EIN-STEIN“ etc.

Auch darin, daß wir 1996/97 die einzige Auslandsschule waren, die an dem Projekt „Süddeutsche Zeitung in der Schule“ teilnahm. Daß wir 1997/98 wieder mitmachen, hängt auch damit zusammen, daß durch die Arbeit von „EIN-STEIN“ hier bereits sehr erfolgreich journalistisches Arbeiten praktiziert wird. Außerdem ermöglicht die nahezu familiäre Atmosphäre andere Arbeitsweisen und Umgangsformen. Diese förderten im letzten Jahr auch die Qualität der journalistischen Beiträge für die Süddeutsche Zeitung, nämlich einerseits bezogen auf den nötigen Informationsgehalt, aber auch auf eine vielleicht einzigartige Entspanntheit und Frische, was die Gyönk-Texte informativ und spannend zugleich machte.

Blieben möchte ich auch deshalb noch, weil ich hier vielleicht doch schon einiges auf den Weg bringen konnte, was noch weiter ausgebaut werden kann. Und da meine Lebensgefährtin im Januar 1998 auch nach Gyönk übersiedelt - was bliebe da noch viel zu wünschen übrig?

G. Lang: Es ist sehr schwierig für mich, diese Frage eindeutig zu beantworten, aber aufgrund der vielen Jahre hier in Gyönk und der Arbeit am Gymnasium ist Ungarn schon

eine zweite Heimat für mich geworden. Deswegen könnte ich es mir durchaus vorstellen, noch länger zu bleiben.

9. Würden Sie die ganze Zeit noch einmal hier und genau so verbringen? Warum?

G. Hühner: Igen! Ich habe das Land, viele Menschen und ihre Mentalität kennengelernt. Und ich habe u.a. auch gelernt, was - mir! - im Leben wichtig ist. Und was nicht.

G. Lang: Ich hätte früher mit dem Lernen der ungarischen Sprache beginnen sollen. Aber Jetzt!!!

10. Was ist Ihre schönste Erinnerung an Gyönk/Ungarn?

G. Hühner: Das ist schwer zu sagen. Gyönk ist bereits jetzt ein Abschnitt - und zwar ein sehr schöner - meines Lebens. Aber ich möchte eine Episode erwähnen, die den Kontakt zu der Schülerschaft und unsere Arbeitsatmosphäre vielleicht exemplarisch beleuchtet:

Ein Abend mit unserer Projektgruppe „Süddeutsche Zeitung in der Schule“ bei unserem Recherche-Termin in Regensburg. Wir sitzen nach getaner Arbeit in der Bar unseres Hotels, so, wie sich dies meiner Meinung nach gehört. Langsam werden die Zungen etwas lockerer. Eine Schülerin fragt plötzlich: „Herr Hühner, wissen Sie eigentlich, warum wir manchmal in Ihrem Unterricht so unkonzentriert sind?“ Selbstverständlich hat sich der Pauker das auch schon gefragt, aber keine plausible Erklärung gefunden. Da antwortet die Schülerin: „Das liegt an der einen Blue-Jeans, die Sie dann tragen. Darin geben Sie wirklich keine gute Figur ab; und wir können uns überhaupt nicht mehr konzentrieren!“ Hát... Die Jeans wurde nie wieder getragen...

G. Lang: Ich glaube, daß ich diese Frage erst dann beantworten kann, wenn ich die Jahre in Ungarn einmal vor meinem geistigen Auge vorüberziehen lasse. Es ist jedoch sicher, daß sehr viele schöne dabei sein werden.

KURZGESCHICHTEN

über die Freundschaft

Die Sonne scheint. Auf dem Hof eines Hochhauses spielen zwei Mädchen. Das eine Ungarin, das andere ist eine Deutsche. Sie sind erst ein paar Jahre alt, aber ihr Blick sucht unabsichtlich die Bewegungen der Anderen. Sie sind Freundinnen. Ein bißchen weiter versuchen ihre Eltern, sich teils ungarisch teils deutsch zu unterhalten. Es ist aber schwer. Die zwei kleine „Teufelchen“ leben dagegen im guten Verständnis miteinander. Es vergehen aber kaum 10 Jahre, und sie werden einander nicht mehr erkennen. Bei einem unglücklichen Unfall stirbt der Vater von einem Mädchen. Das Mädchen zieht sich mit seiner Mutter nach Deutschland zurück. Die zwei Kleinen sehen einander lange nicht. Einmal steht aber eine bekannte Frau vor dem Hochhaus. Der Backfisch erkennt langsam die Mutter von seiner kleinen Freundin. Sie würde gern zu der lange nicht gesehenen Bekannten gehen, aber die ehemalige Spielgefährtin versteht nicht, was sie sagt. Sie steigt nicht einmal aus dem Auto. Sie hat vergessen, Ungarisch zu sprechen und Ungarisch zu spielen. Das Mädchen sieht nach dem sich entfernenden Auto, worin eine alte, unbekannte Bekannte sitzt.

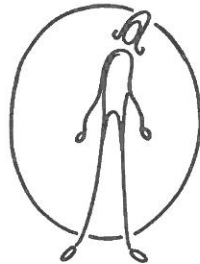
* * *

Musik. Der unendliche Zug der Töne, der zwei unbekannte Menschen auf einen Schlag zu Freunden machen kann. Instrumente, musikschriften bloße Werkzeuge, die helfen, in Kontakt zu kommen. Der Junge ist Ungar, das Mädchen ist Schweizerin. Sie spielen zusammen in einem internationalen Orchester. Sie kennen einander nicht, trotzdem haben sie etwas Gemeinsames. In den zusammen verbrachten 10 Tagen entwickelt sich eine feste Freundschaft zwischen ihnen, und vielleicht noch etwas anderes. Aber sie fahren wieder nach Hause. Der Brief bleibt als einzige

Möglichkeit, um ihre Gedanken und Gefühle einander mitzuteilen. Ihre Verbindung hält trotz der Entfernung noch mehrere Jahre, aber wie lange?

* * *

Ein Bus mit ungarischen Schülern ist auf dem Weg nach Deutschland. In jedem Schüler steckt eine große Neugier, sie sehen ein bißchen ängstlich vor sich hin, als Austausch werden sie 2 Wochen lang bei deutschen Familien wohnen, und in eine deutsche Schule gehen. Es gibt ein Mädchen



unter ihnen, das noch nicht ahnt, daß dieser Ausflug sie mit einer verwandten Seele, mit einer richtigen Freundin, zusammenführen wird.

Die Familien sind freundlich und nett, sie helfen ihnen oft und die Mädchen lernen einander immer besser erkennen. Sie sind dicke Freunde, sie können über alles miteinander sprechen. Die 2 Wochen sind vorbei, dem tränenvollen Abschied folgt ein langer Briefwechsel. Lange Briefe mit interessantem Inhalt, die die Entfernung zu bekämpfen versuchen. Sie treffen sich dann mehrmals, und ihre Freundschaft bleibt verändert und sehr eng. Aber wäre es doch nicht so schwer zu scheiden! Die Zählen der Tage beginnt dann immer bis zum nächsten Treffen.

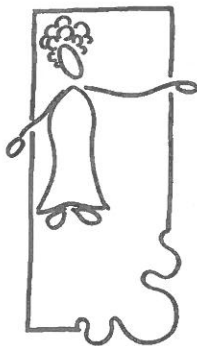
* * *

Die Tür geht auf, und eine lange nicht gesehene bekannte Familie tritt ein. Sie springen einander um den Hals, dann nehmen sie bequem in dem Wohnzimmer Platz. Die Fahrt von Griechenland war sehr lang. Die zwei Kinder erinnern sich nicht mehr an die Anderen. Sie waren noch klein, als ihre Mütter zusammen gearbeitet haben. Dann war die andere Familie weggezogen, und die Verbindung war abgebrochen. Jetzt sind sie als Besucher nach Ungarn gekommen. Die ungarische Sprache haben sie auch in Griechenland benutzt, deshalb ist der Kontakt zwischen den Familien ohne Grenzen. Die zwei Backfische schließen Freundschaft. Der griechische Junge und das ungarische Mädchen halten die Verbindung dann 3 Jahre. Im nächsten Jahr wird die Familie aus Griechenland heimziehen und so werden sie sich sogar täglich treffen können.

* * *

Dreiwöchiges Sprachlager in Deutschland. Das ungarische Mädchen wollte es schon aufgeben, das es unter den 70 Schülern einen solchen Menschen findet, mit dem es seine langweiligen Stunden gern verbringen würde. Es hat einige Freundinnen gefunden, aber es hat sich etwas anderem gesehnt. Bei einem Mittagessen hat es eben mit einem ungarischen Mädchen gesprochen, als ein Junge es auf ungarisch ansprach. Die zwei Mädchen sind verwundert, und haben gerade den Jungen ausgefragt. Er war schon 23 Jahre alt, und hat einen Freund im Lager besucht. Lange waren die drei zusammen, sie haben sich unterhalten, haben Spaß gemacht und viel gelacht. Das andere Mädchen ist immer öfter weggeblieben. Es hat vielleicht etwas gefühlt. Zwischen dem ungarischen Mädchen und dem Jungen bahnte sich eine feste

Freundschaft an. Sie verbrachten die meiste Zeit zusammen, und haben sich dabei sehr wohl gefühlt. Der Junge hat erzählt, daß er mit 15 Jahren mit seiner Familie aus Rumänien nach Deutschland umgesiedelt war. Er ist also ein Ungar aus Siebenbürgen. Der Beginn in Deutschland war sehr schwer, die Integration, er hatte keine Freunde, die Menschen haben sich verschlossen. Dann war das Eis gebrochen, und jetzt fühlt er sich auch in seiner neuen Heimat langsam wohl. Aber er freut sich, daß er wieder Ungarisch sprechen kann. An einem Tag muß der Junge wegfahren. Das Mädchen will ihn nicht weglassen. Der Junge verspricht, daß er während des Lagers zu dem Mädchen zurückkommt. Aber es kam nur eine Ansichtskarte mit einer Entschuldigung und einer Adresse. Das Mädchen ist nach Hause gefahren, und hat gleich einen Brief geschrieben. Viel Zeit ist vergangen, viele Briefe und Telefonate. Dann hat der



Junge immer öfter telefoniert und gesagt, daß er damals in Deutschland wegen seiner Gefühle vor dem Mädchen geflüchtet war. Er hat sich in sie verliebt, aber gewußt, daß das unmöglich ist. Das Mädchen hat nicht gewußt, was es sagen soll. Es hat nur geschwiegen. Es hat den Jungen auch geliebt, sehr sogar, vielleicht hat es das nicht genau gewußt, wieweit es sich zu ihm hingezogen fühlte. Aber wäre keine so große Entfernung gewesen... Dann haben beide den Gedanken weggeschleucht. Sie haben erkannt, daß das keinen Sinn hat. Seitdem telefonieren und schreiben sie unaufhörlich, möchten einander nicht verlieren. Vielleicht kommt der Junge nach Ungarn. Vielleicht... Wer weiß, wie lange sie die Beziehung halten können?! Wer weiß, wer wird das als erster aufgeben?! Die Entfernung ist ein großer Herr.

Hajnalka Tóth

„KIRCHEN“ in den Benelux Staaten

Benelux-Staaten. Wenn ich das sage, denkt jeder natürlich an Belgien, Holland und Luxemburg.

Kürzlich besuchte ich alle drei Staaten. Ich habe verschiedene gute und schlechte Erfahrungen gesammelt. Darum geht es hier in den folgenden Zeilen. Leider hab' ich von den Ländern eigentlich nicht viel gesehen, ich habe nicht die Kulturen und Bräuche kennengelernt. Da es eine Touristenreise war, haben wir meistens Kirchen und Ausstellungen angeschaut. Natürlich habe ich auch die Städte und die Dörfer der Länder gesehen. Aber wir hatten keine Möglichkeit Leute kennenzulernen. Die wenigen Erfahrungen, die ich gesammelt habe, waren auch positive und negative. Zum Beispiel in Luxemburg wo wir eine öffentliche Toilette benutzen wollten, habe ich die erste schlechte Sache erfahren. Die Anlage funktionierte natürlich mit Münzen. Das ist eine gute Idee, aber wir hatten keine Franc dabei und so konnten wir die Toilette nicht benutzen. Als ich auf der Straße eine Dame bat uns ein bißchen Geld zu geben, hat sie mich gleich abgelehnt. Es gab auch einen Zeitungskiosk, der auch Geldwechsel anbot. Als ich DM in LF wechseln wollte, war ich wieder erfolglos. Die wenigen Leute in Luxemburg, mit denen ich gesprochen habe, waren also nicht fähig, mit mir zu kooperieren. Die Leute, die wir in Holland kennengelernt haben, waren viel netter zu uns. Wir waren in Amsterdam, wo wir unabhängig von unserer Touristengruppe spazierengegangen sind. Wir hatten eine Kneipe gesucht, die Bulldog hieß. Wir fanden sie nicht und mußten deshalb Leute auf der Straße fragen. Zum Glück waren sie hilfreich, so konnten wir bald unsere Kneipe finden.

Als wir unser Bier bestellten, erkannte sie Besitzerin, daß wir Touristen waren. Sie fragte, woher wir kommen. Wir haben erzählt, daß wir aus Ungarn gekommen sind, und wo wir wohnen, gibt's eine Kneipe mit dem selben Namen. Ich fand auch interessant, daß man in Holland Marihuana raucht, obwohl ich wußte, daß es legal ist. Ich glaubte es nie, daß es in Holland so populär ist. In allen Geschäften sieht man Socken, T-Shirt mit Bildern Canabis und mit Aufschriften, wie zum Beispiel: „Legalize it“. Zu den positiven Erfahrungen gehört noch als wir in Gouda auf dem Käsemarkt waren. Ein Verkäufer fragte uns, ob wir Touristen seien. Wir antworteten ihm natürlich „Ja“. Er fragte uns, woher wir kommen. Als wir sagten, daß wir aus Ungarn sind, begann er kaum verstehbaren ungarischen Wörter zu sagen. Meistens waren das nur Namen. Es war ein gutes Gefühl, daß jemand weiß was Ungarn eigentlich bedeutet.



Also allgemein bin ich mit den Benelux-Staaten zufrieden. Ich finde, daß die Leute dort sehr freundlich und hilfsbereit (mit einigen Ausnahmen) sind. „Aber Ausnahmen bestätigen die Regel!“ Womit ich nicht zufrieden bin, ist die Organisation unserer Reise. Ich denke, daß wir nicht nur Kirchen bzw. Ausstellungen ansehen sollten, sondern viel mehr Freizeit haben sollten, damit wir die Leute eines fremden Landes kennenlernen können.

Die Leute sollen einander kennenlernen und unter einander Freundschaften schließen. Das ist die Grund der Beziehung zwischen zwei Ländern, und nicht „Kirchen“ anschauen.

Lénárt Gábor

Big black pencil

Die ersten Gedanken sind die echtsten - sagt man. Aber ist es auch dann so, wenn es um ein Land, ein Volk geht? Oder nennen wir es dann schon Vorurteile. Uns sind über die Länder diese Wörter als erstes eingefallen. Vielleicht gibt es darunter auch negative Meinungen, aber meistens zählen wir doch wirklich charakteristische Dinge auf.

Frankreich: Parfüm, Eiffel-Turm, Mode, Kunst, Schneckenfresser, Majonaise, Gioutine, Chivanchy, Champagnersäuerer, Apfelbäume, Weiswein.



Groß-Britannien: Smog, Königin, Big Ben, Tee mit Milch, Nebel, Scotland Yard, Taxi, absurder Humor, Golf, Gemessenheit, Globe, Schotten, Schwarz, Regen, Beafsteak, Dienstwechslung, Religionskrieg, Themse, IRA, Ham and eggs, Gentleman, Sherlock Holmes, Windhundwettbewerb, Nessie, Panoptikum.



Spanien: Siegellack, Orange, Picasso, Rotwein, Inquisition,

Stierkampf, Picado, Kreolen, Zorro, Stierrennen, Spanische Armada, Flamenco.

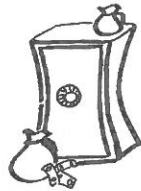


Italien: Spaghetti, Maffia, Romeo und Julia, Entflammbarkeit, immer schreien, Oper, Pizza, Michaelangelo, Vatikan, Familienliebe, Leidenschaft, Mussolini, Venedig, kochendes Blut, Kameval, Schnitzel.

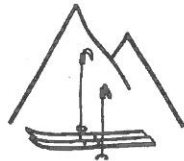


Griechenland: Oliven, lockige Haare, orthodoxe Religion, Labyrinth, Gastfreundschaft, Ouzo, Giros, Olympia, Gold, Zeus, Metaxa, dorisch - ionische Architektur, Korynth, Trauben, Akropolis.

Schweiz: Uhr, Bank, Geld, Präzision, Doxa, Swatch, Kühe, Berge, Taschenmesser, Bergrettungshunde, Alpen, Alphorn, vier Sprachen, Schweizer Garde, Rätoromanen, Zürich, Helvetien, Geldwäscherei.



Slowakei: Skiausflüge, Borovicka, Berg, Ski, Schnee, „Graue“ Hochhäuser, Senf, Strapacka, Zmerzlina, Lanovka, Krone, Lubim ta, Landwirtschaft, ungarische Burgen.



Polen: Polka, Blutsuppe, Auschwitz, Hochwasser, ein spezielles Rauschgift aus Polen, billige Produktion, die polnisch - ungarische Freundschaft, billige Jeans, Zloty.



Finnland: Schnee, Winter, die Nacht, in der die Sonne nicht untergeht, gewürzlose Speisen, blond, Umweltschutz, Sauna, Pirog (Speise), unsere Sprachverwandten, Holz, Weihnachtsmann, Lappen, Rentiere, Kalevala, Fischfang.



Tschechien: Brücken, Prag, Schießpulver, KOH-I-NOOR, Kristall, Knödel, Höhlen.



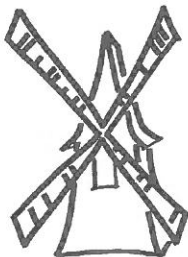
Deutschland: Bierbauch, Wurst, Würstchen, Alexander-Platz, Schumi, die Bremer Stadtmusikanten, Einstein, Herzogtümer, Thomas Mann, Schwarzwald, Wiedervereinigung, Berliner Mauer, Sturm und Drang, II. Weltkrieg, Auswanderung, die türkischen Gastarbeiter, Kölner Dom.



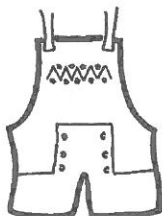
Benelux Staaten: Schokolade, Holland, Blumengärtnerei, EU-Zentrum, der pissende Junge,



Brüsseler Spitze, NATO-Zentrum, Modells, Windmühlen, Tulpen, Margarine, Käse, Holzpantoffel, legaler Marihuanahandel, die Eheschließung der Homosexuellen ist erlaubt.



Österreich: Mozart-Kugel, Walzer, Habsburger, Wiener Würstchen, Alpen, Wiener Opernhaus, Schönbrunn, Ei, Safaripark bei Gänsendorf, Kaisersmell, Tirol, Lederhose, Förster, Gemse.



Rumänien: András Sütő, leere Läden, Ausländerhaß, Caucesku, Graf Drakula, Clujna Poca, Siebenbürger Sachsen, Lei, Transsylvanische Alm, Vampire.



**Viktória Prémusz
Beáta Badics**



ENDE



The advertisement features a collage of newspaper pages. The top page is the masthead of the **Süddeutsche Zeitung**, with the headline "Romantische Literatur: Fünftes Rad am Wagen" and "MÜNCHNER NEUESTES NACHRICHTEN AUS POLEN". Below it, another page shows the title "Die Zeitung" and the subtitle "KULTUR, WIRTSCHAFT UND SPORT". A dark, slanted banner is overlaid on the bottom left of the newspaper images, containing the text "Jeden Montag mit dem Jugendmagazin **jetzt**".

Täglich!
Wirkt ungemein
belebend.

Süddeutsche Zeitung
Deutschlands große Tageszeitung

UNGARN IM SCHAUFENSTER DER WELT

GESPRÄCH MIT DEM NATIONALEN KOMMISSAR ÜBER DAS UNGARISCHE
EXPO-PROGRAMM IN GYÖNK

„Es ist mir eine Ehre, heute hier zu sein. Ob Sie's glauben oder nicht: Dies ist keine alltägliche Aufgabe, in so einem Kreis über so ein Projekt zu reden.“ - Mittwoch, 4. Juni 1997: Herr Gábor Gényi, Ministerialdirektor im ungarischen Ministerium für Industrie, Handel und Tourismus, gibt uns gerade im Gyönger Gymnasium ein Interview. Die Ehre beruht also auf Gegenseitigkeit: Obwohl wir um ein Interview im Budapester Ministerium gebeten hatten, sagte Herr Gényi uns spontan zu, nach Gyönk im Süden Ungarns zu kommen. Außerdem ist sein Stellvertreter, Herr Jenő Kiss dabei. Selbstverständlich sprechen wir Deutsch.

Dies ist „heute erst die dritte Pressekonferenz, die in Ungarn zum EXPO-Projekt gegeben wird“, die erste für eine große, international bekannte Zeitung. Begeisterung und Nervosität sind dementsprechend auch gegenseitig.

Herr Gényi ist der Nationale Kommissar für das ungarische EXPO-Projekt und genießt, wie er uns versichert, seine dadurch zusätzliche Arbeit „voll und ganz“. Die kommende Weltausstellung soll ein Schaufenster der ganzen Welt sein. Also sprechen wir mit Herrn Gényi darüber, was im ungarischen Schaufenster stehen wird und soll.

Da in Hannover fast alles auf die einzelnen Länder ankomme, habe Ungarn natürlich auch seine speziellen Zielsetzungen. Unser Projekt soll auf drei Säulen stehen: Traditionen sollen mit Modernisierungsbestrebungen verschmolzen werden, und dies alles soll mit der bekannten ungarischen Kreativität gezeigt werden. „Die Menschen sollen ein realistisches und positives Ungarnbild kennenlernen.“



Aber vor allem soll die EXPO 2000 ein Welttreffen der Jugend sein, denn es sind die Jugendlichen, die neue Denkweisen von den alten trennen und in die Zukunft führende neue Wege entdecken. In Ungarn hat man sich überlegt: In dem Projekt „Alma Mater Hungarica“ sollen die Ideen unserer Jugend gesammelt und dann in Hannover gezeigt werden.

Es befinden sich natürlich noch alle Projekte in der Vorbereitungsphase, doch einiges kann sich schon sehen lassen. Im Frühjahr 1997 wurde landesweit ein Wettbewerb ausgeschrieben, bei dem Vorschläge für das EXPO-Programm Ungarns eingereicht werden konnten. Ende Mai wurden bereits mehrere Beiträge prämiert. Die internationale Jury sagte dabei, das ungarische Projekt sei „das am weitesten vorbereitete bisher.“ Also: Wir kommen!

Nun geht es darum, ob Ungarn einen eigenen Pavillion baut oder mietet. Auch wo dieser stehen wird, steht noch nicht fest. Da werden wahrscheinlich finanzielle Gründe die Hauptrolle spielen, genau wie zur Zeit auch bei der landesweiten Information über das ungarische EXPO-Programm. Dies erklärt auch, warum die Ausschreibung des Wettbewerbs statt etwa im TV lediglich

in zwei zwar unabhängigen, aber nur von einem begrenzten Leserkreis geschätzten Zeitungen veröffentlicht wurde. Aber in der nahen Zukunft soll bei der Information zu effektiveren Mitteln gegriffen werden (schließlich können Herr Géryni und Herr Kiss nicht alle Ungarn über die EXPO 2000 persönlich aufklären). Von daher ist Herr Géryni „wirklich froh“, daß er „die Gelegenheit hat, dieses Interview in Gyönk zu führen“.

Es ist also klar, daß das Projekt noch massenweise mit finanziellen Mitteln (Sponsoren: Investieren Sie in Ungarn: Nicht immer, aber doch immer öfter!) und Ideen unterstützt werden soll, und das mit möglichst ganz ausgefallenen Vorschlägen. „Ausgefippte“ Ideen kommen nun einmal zumeist von Jugend-

lichen, die damit die Grundsteine des ungarischen Pavillions legen könnten.

Somit wurden natürlich auch wir Gyöinker Schüler nochmals ausdrücklich eingeladen, mit konstruktiven Gedanken bei der Gestaltung des ungarischen Schaufensters aktiv mitzuwirken. Zum Abschluß unseres über 90minütigen Interviews sagte Herr Géryni: „Bereiten Sie sich seelisch und physisch schon einmal darauf vor, das ungarische Programm in Hannover mitzupräsentieren.“

Wir sehen uns!

Péter Fonyódi/Hajni Tóth
AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos
Gyönk/Ungarn

Entweder - Oder: EXPO 2000 - Wende für Ungarns Jugend?

Der ungarische Staat hat seine Jugend aufgefordert, im Rahmen der Vorbereitung und Durchführung des nationalen EXPO-Programms ihre Kreativität zu beweisen. Unser Ziel ist jedoch, nicht nur Kreativität zu zeigen, sondern auch die Wahrheit. Jedes Land hat Schandflecke in seiner Geschichte, und zu diesen zu stehen, gibt einem Halt. Dies zu präsentieren, beweist Mut, und den wollen wir auch zeigen.

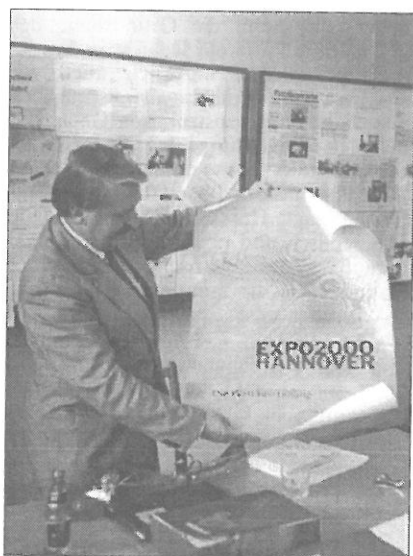
Man kennt Ungarn nicht, oder man kennt es als Repräsentant der drei großen „P-s“ („Pušta, Paprika, Piroshka“). In die Vergangenheit zurückzugreifen ist erforderlich, denn auf Geschichte baut jedes Land. Doch die Gegenwart zu begreifen und auszuwerten, um in der Zukunft etwas Besseres daraus zu machen, das ist maßgebend.

Heutzutage sieht es so in Ungarn aus, daß die Leute, denen Ungarn am Herzen liegt, die wissen, welche Schätze sich in Ungarn

verbergen, die gebildeten, realistisch denkenden Menschen, die es fühlen und noch wissen, welche Kraft die Vergangenheit hat, hoffentlich die Jugendlichen sind.

Ein großer Teil der Einwohner Ungarns bringt schlechte Seiten unseres Landes zum Vorschein, dies gilt z.B. für den Touristen-Nepp und die immer noch weit verbreitete Korruption. Solche Menschen lassen den Staat „moralisch verschulden“. So kann leicht ein schlechtes Image entstehen, wenn nicht eine kreative Schicht dieses wieder gut ausgleicht.

Jetzt müssen wir mit den schlechten Traditionen Schluß machen! Wahrscheinlich ist der Staat wirklich endlich auf die Idee gekommen, die Jugendlichen zu unterstützen. Auch er möchte die Misere beenden. Mit dem im Frühjahr ausgeschriebenen Wettbewerb gab er der Bevölkerung die Möglichkeit, ihre Gedanken für die EXPO



2000 zu zeigen. Die meisten der dabei eingereichten Beiträge kamen von Jugendlichen und beschäftigten sich mit Themen Jugendlicher.

Aber: Wird denn heute überall die Kreativität gefördert, die von uns Jugendlichen gefordert wird? Wenn wir etwas Konkretes dazu beitragen könnten, dann würden wir z.B. auch vorschlagen, zunächst mehr Kreativität in der Schule zu fördern und nicht vor allem Paukerei zu erwarten. Manchmal könnte man meinen, die Schulgesetze und -regeln aus der „alten Zeit“ seien immer noch viel wichtiger als z.B. unsere gegenwärtige Arbeit zum Zukunfts-Projekt EXPO 2000. Wenn das so ist: Könnte Ungarn so nicht seine Kreativität verlieren?

Bis jetzt war Kreativität nur durch Improvisation möglich. Aber es könnten durch das EXPO-Projekt auch schon jetzt in Ungarn die Wurzeln des Baumes eingepflanzt werden, der die Früchte seiner wahren ideenreichen Jugend trägt.

Das werden wir im Jahr 2000 dann sehen.

Endre Horváth/Roland Tóth
Gymnasium Gyöng/Ungharn

„Ungarische-Techno-Freaks“

Zum ungarischen Beitrag „Technik“ bei der EXPO 2000

„Mensch - Natur - Technik“ - das bezeichnet eine der Aufgaben der zukünftigen Menschheit. Der Mensch nutzt die Technik und die Natur, also ist er verantwortlich für beide. Die Technik muß so weiterentwickelt werden, daß sie den menschlichen Ansprüchen entspricht und der Natur immer weniger oder gar nicht schadet, und schon vorhandene Schäden mindert. Dieses Ziel müssen sich alle Länder, alle Menschen vor Augen halten. In dieser Hinsicht war Ungarns Ansehen - wie das von ganz Osteuropa - in den let-

zten Jahrzehnten nicht das beste. Nach der „politischen Wende“ 1989 veränderte sich die Lage in Ungarn, strömten alle Produkte, technische Neuerungen des Westens bei uns ein. Das heißt, die Ungarn wurden wortwörtlich und endgültig vom Pferd abgestiegen.

Aber: Trotz aller Klischees über Ungarn („Pusta, Paprika, Piroshka“): Hier wurde wesentliches und entscheidendes zu technischen und wissenschaftlichen Entwicklungen der Menschheit beigetragen. Mit einem Nobelpreis ausgezeichnet

wurden z.B.: Albert von Szent-Györgyi, für Physiologie und Medizin, für die Extraktion von Vitamin C aus Paprika (1937);

József Gy. Hevesy, für Chemie (1943);

György Békési, für Physiologie und Medizin (1961);

Jenő Wigner, für Physik (1963);

Dénes Gábor, für Physik, Erfindung der Holographie (1971)...

Diese Kreativität findet man auch heute: REGENSCHIRM ist der Titel des Beitrages, der bei unserem landesweiten Ideenwettbewerb im Frühjahr 1997 die größte Wertschätzung fand. Sein Konzept ist, „Tradition, Modernität und Kreativität“ miteinander zu verbinden. Es soll die tausendjährige ungarische Vergangenheit mit dem gegenwärtigen Zustand verbinden und einen Ausblick in die Zukunft ermöglichen. Umgesetzt werden soll dies als eine multimediale Zeitreise.

Dies ist nur ein Beitrag von vielen. In dem Wettbewerb gibt es auch den

Vorschlag, den ungarischen Pavillion in der Form eines Rubik-Würfels darzustellen. Diese architektonische Attraktion könnte für Ungarn genauso ein Wahrzeichen werden, wie z.B. für Paris der Eiffelturm oder für Brüssel das Atomium. Durch diese Schilderung unserer Kreativität könnte Budapest den gleichen Status erreichen wie jede Weltstadt.

Eine Etage in diesem Würfel sollte für die Technik zur Verfügung gestellt werden. Wir sind der Meinung, daß auf dieser Etage geschildert werden müßte, was im letzten Jahrzehnt in Ungarn wissenschaftlich-technologisch ablief. Unser Land hat ein großes geistiges Kapital, wie die kleine Parade der Nobelpreisträger zeigt. Unser kleines Land, bzw. seine kreativen Köpfe müßten also ihre Angebote machen und Partner oder Unterstützer zur Verwirklichung suchen.

Péter Puskás/Ferenc Lukács
Gymnasium Gyöng/Ungharn



Puŕta, Paprika, Piroŕchka

oder: Was wissen Sie sonst
noch von Ungarn?

(Den Teilnehmern winkt Erfahrung über Ungarn,
die bei einem Besuch des Gymnasiums Tolnai Lajos in Gyönk
oder der EXPO 2000 in Hannover
vertieft werden kann.)

1. Wer ist eine ehemalige ita-
lienische Abgeordnete ungarischer
Abstammung?

- Agnes Macó
- Nathalie Libardoni
- Ilona Staller

2. Welche Frau beherrscht als
offizielle Nr.1 ihre Sportart?

- Szilvia Szabó
- Judith Polgar
- Monika Seles

3. Welche ungarische Sportlerin
gewann bereits mehrere Gold-
medaillen?

- Agnes Kovacs/Fechten
- Krisztina
Egerszegi/Schwimmen
- Zsuzsanna
Simon/Eisschnellauf

4. Welcher Ungar wurde als
Fußballer weltberühmt?

- Franz Purzel
- Ferenc Lukács
- Péter Puskás

5. Welcher Film stammt von
einem Regisseur ungarischer Her-
kunft?

- Casablanca/Michael Curtiz
- Einer flog über das
Kuckucksnest/Milos Forman
- Tanz der Vampire/Roman
Polanski

6. Wer erfand den „Magischen
Würfel“?

- Anita Lubik
- Gábor Rubrik
- Ernő Rubik

7. Welcher der folgenden Herren
wurde als Bewegungskünstler welt-
berühmt?

- Gene Kelly
- Frederick Austerlitz
- Roland Tóth

8. Welchen Stil begründete Viktor Vásárhelyi?

- Impressionismus
- Op-Art
- Sezessionsstil

9. Filmdiva, Hollywoodstar, Heiratsgenie: Wer verbirgt sich dahinter?

- Marika Rökk
- Zsóka Farkas
- Zsa Zsa Gábor

10. Wen nennt man auch „Vater der Wasserstoffbombe“?

- Hajni Tóth
- Ede Teller
- Endre Horváth

11. Wenn Sie dieses Quiz nicht mit Bleistift oder Füller ankreuzen: Wer hat Ihr Schreibgerät erfunden?

- László Biró
- Josef von Ferenczy
- Péter Fonyódi

12. Aus Ungarn stammen weltbekannte Literaten/ Literatinnen. Wer gehört u.a. dazu?

- Netty Radványi (=Anna Seghers)
- László Pósa
- Ferenc Hoffmann

13. Wer erfand die Holographie?

- George Soros
- Teréz Bankos
- Dénes Gábor

14. Welcher erfolgreiche Magier stammt aus Ungarn?

- David Copperfield
- George Tabori
- Uri Geller

LÖSUNGEN:

1. Ilona Staller alias Cicciolina. (Agnes Macó ist Abgeordnete des ungarischen Parlaments. Nathalie Libardoni Teilnehmerin aus Gyöngyös am Projekt „Zeitung in der Schule“.)

2. Judith Polgár führt die Weltrangliste im Frauenschach an. (Monika Seles hat zwar ungarische Vorfahren, ist derzeit aber nicht mehr die Nummer 1 im Damentennis. Szabó Szilvi ist die beste Basketballerin des Tolnai Lajos Gymnasiums. Regelmäßige SZ-Leser wissen, daß sie am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnimmt!)

3. Krisztina Egerszegi/Schwimmen. (Agnes Kovács fechtet nicht, sondern schwimmt auch. Zsuzsanna Simon hält sich sportlich eher zurück. Regelmäßige SZ-Leser wissen, daß sie am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnimmt!)

4. Franz Purzel nannte sich später Ferenc Puskás und wurde weltberühmt. (Péter Puskás und Ferenc Lukács spielen kaum Fußball. Regelmäßige SZ-Leser wissen spätestens jetzt, daß sie am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnehmen!)

5. Casablanca von Michael Curtiz (Ps. f. Mihály Kertész).

6. Ernő Rubik (Gábor Rubrik gehört in die Rubrik: „Phantasiemen“. Anita Lubik nimmt am Projekt „Zeitung in der Schule“ teil!)

7. Frederick Austerlitz stieg als Fred Astaire zum Weltstar. (Gene Kelly ist Amerikaner und regelmäßige SZ-Leser wissen, daß Roland Tóth am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnimmt!)

8. Op-Art

9. Zsa Zsa Gábor. (Marika Rökk stammt aber auch aus Ungarn. Zsóka (= Erzsebet) Farkas übrigens auch, doch regelmäßige SZ-Leser wissen, daß sie am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnimmt!)

10. Ede (= Edward) Teller. (Hajni Tóth ist Schülerzeitungsredakteurin; regelmäßige SZ-Leser wissen, daß sie ebenso wie Endre Horváth am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnimmt!)

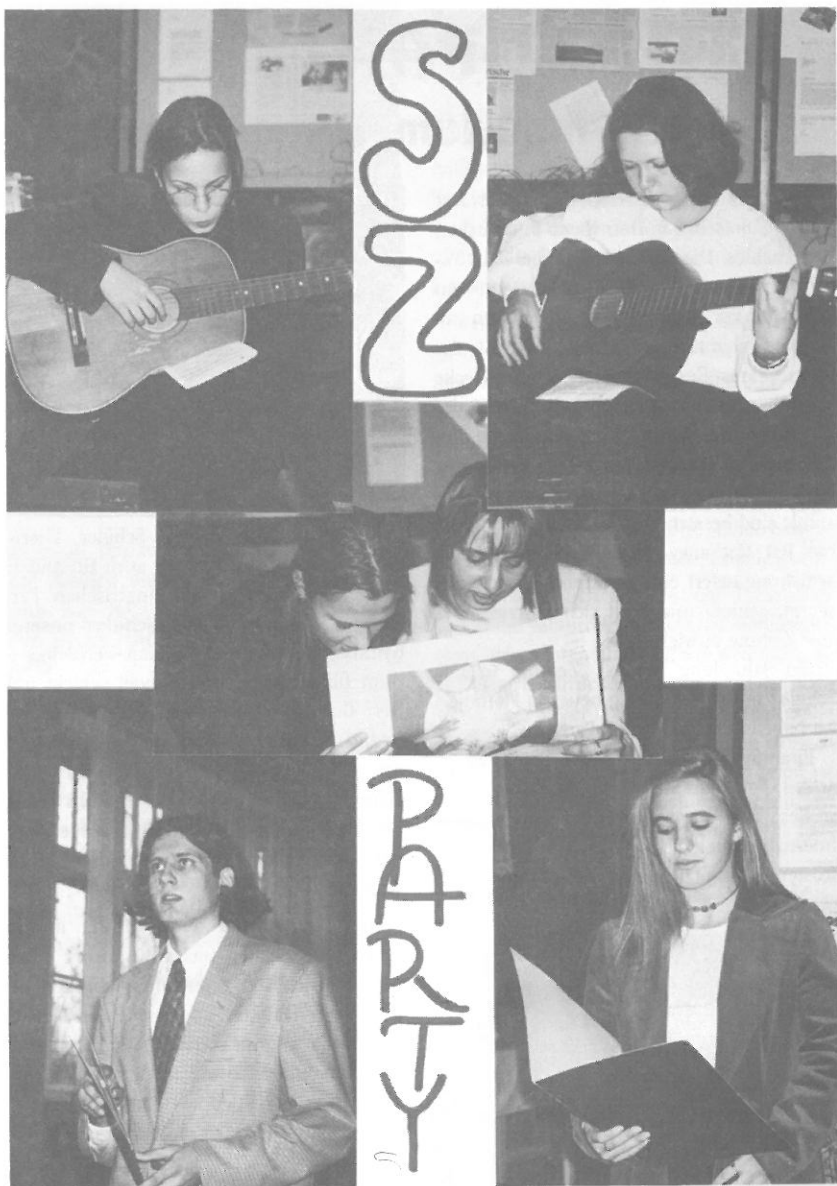
11. László und György Biró erfanden den Kugelschreiber. (Josef von Ferenczy ist Medienmogul ungarischer Abstammung; Péter Fonyódi ist Gyönker Abiturient, regelmäßige SZ-Leser wissen, daß er am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnimmt!)

12. Ferenc Hoffmann wurde als Ephraim Kishon zum Bestsellerautor. (Anna Seghers ist zwar weltbekannt, stammt als Netty Reiling aber aus Mainz. Sie heiratete den ungarischen Soziologen László Radványi. László Pósa schreibt kaum, sondern fotografiert; regelmäßige SZ-Leser wissen, daß er am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnimmt!)

13. Dénes Gábor. (George Soros ist Milliardär und Mäzen. Regelmäßige SZ-Leser wissen, daß Teréz Bankos am Projekt „Zeitung in der Schule“ teilnimmt!)

14. Uri Geller, Löffelbieger. (George Tabori ist ein Magier des Theaters und David Copperfield nicht aus Ungarn.)

**Timea Bósz/Julianna
Doma/Sarolta Göndöcs**
Gymnasium Tolnai
Lajos/Gyönk/Ungarn



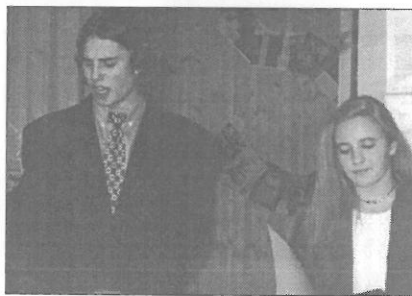
SZ-PARTY

am Gymnasium Tolnai Lajos

Gyönk, 14. November 1997, 13.00 Uhr: Der deutsche Botschafter, Herr Hasso Buchrucker, ist sprachlos. Die anderen Gäste bei der „SZ-Party“ in unserer Turnhalle auch. Denn vom Boden bis zur Decke ist der ganze Raum mit Zeitungsseiten tapeziert. Links und rechts der Bühne: ein großes „S“ und „Z“. Von der Decke herab hängt ein Netz, gefüllt mit Blättern der „Süddeutschen Zeitung“. Das ungarische und das ungarisch-deutsche Fernsehen haben für ihre Reportagen alles ausgeleuchtet. Alle Stühle sind besetzt. Viele müssen stehen. Jazz von Pat Matheney, Al di Meola und Louis Armstrong liefert einen warmen Sound. Man staunt, genießt und fühlt sich angenehm in eine Zeitung verwickelt.

Ein Jahr lang bereits „Zeitung in der Schule“ in Gyönk und ein neues in Planung - wir haben Lust auf eine SZ-Party!

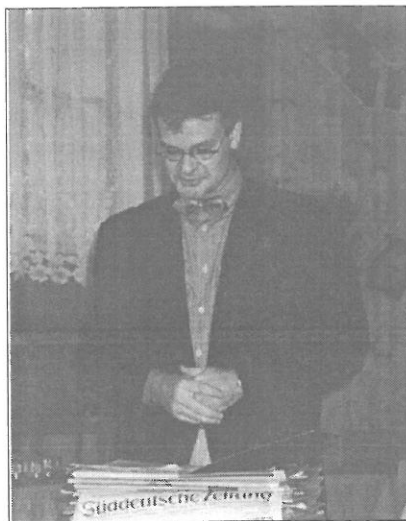
Pinnwände teilen den Raum. Darauf Texte, Artikel, Fotos des alten Projekts. Dahinter ein großes, sehr attraktives Büfett (aus unserer Internatsküche!!!). Ein Joker, womit man sich trösten soll, falls das Programm nicht genießbar ist?



Nein! Die Gäste bleiben. Schüler, Eltern, Lehrer, Ehrengäste, darunter auch Dr. András Benkő, Abgeordneter des ungarischen Parlaments und ehemaliger Schüler unseres Gymnasiums. Aus dem Budapester Ministerium für Industrie und Handel schickt uns Herr Gábor Géryni ein langes und sehr freundliches Grußwort. Und aus Aachen sendet das IZOP-Institut herzliche Grüße. Der deutsche Botschafter und seine Gattin wollen eigentlich um 15.00 Uhr schon wieder weg, was nicht gelingt: Hält die Atmosphäre sie gefesselt?

Herr Garai und Frau Hum, unsere Schulleitung, hatten unser AG vorher einen Tag unterrichtsfrei gegeben. So konnten wir mit Herrn Hühner, unserem Projektlehrer, das Fest-Programm erarbeiten und aus unserer alten Turnhalle einen Party-Raum machen. Es gelang. Auch kein Lehrer wollte anschließend mehr auf unsere Arbeit verzichten!

Dann die Fete: Sylvia Gaál und Péter Puskás übernehmen die Moderation, andere Schüler



zeigen in einem Sketch ihre Vorstellungen vom SZ-lesen; andere berichten in Reden und Songs von ihren Erfahrungen und Gefühlen nach einem Jahr „Zeitung in der Schule“ in Gyönk: „Sailing“ im „Wind of change“.

Péter Fonyódi versteht z.B. erst jetzt nach dem Projekt, wie sinnvoll es für ihn war, in Gyönk mit der SZ zu arbeiten. Denn jetzt ist er Student in Budapest und muß Schlange stehen, um eine SZ zu kriegen -, die er dann auch noch bezahlen muß! Andererseits wurde er aber von einem Seminar über Medienkunde befreit, weil er durch die Teilnahme bei ZIS bereits so viel wie der Seminarleiter wußte.

Hajni und Roland Tóth erzählen vom Anfangsfrust („Zeitung schleppen und lesen?“), dann der großen Freude („Ausflug nach Deutschland in Luxushotel“, „eigene Texte in der SZ finden“) und zuletzt dem Bedauern über das Ende des Projekts („LEIDER!“). Rolands Trauer wird gemildert, denn ihm wird als „Motor“ der alten Gruppe eine

SZ-Armbanduhr überreicht. (Ob er jetzt nicht mehr den Unterricht verschläft?)

Herr Hühner erzählt von der Geschichte unseres Projekts, wie unsere Schülerzeitung EIN STEIN mit ZIS eine kleine Lawine ins Rollen brachte. Auf seine Frage: „Kennt man jetzt in Budapest, unserer Hauptstadt, Gyönk?“ kann Bürgermeister József Fekete antworten: „Durch die SZ kennt man Gyönk jetzt - hofentlich - weltweit.....“

Wenigstens aber in München, dem Sitz der SZ und des Goethe-Instituts. Von dort kommen als Gäste Herr Dr. Ortmann und Frau Steinmüller. Und ihr Chef Herr Meissner. Er leitet das Budapester Goethe-Institut, eines der größten der Welt. Und unsere Arbeit hat ihn so begeistert, daß er 50 T-Shirts, Bücher und Video-Kassetten mitbringt. Und: Einen Scheck über 100.000 Forint für unsere Projektarbeit!

Da wollen auch der deutsche Botschafter und seine Kulturreferentin, Frau Godknecht, nicht sparen. Man fühlt sich wie Weihnachten. Und Herr Buchrucker findet dann doch noch Worte. Aber außer Lob hat er auch eine „große Warnung: Meine Frau und ich haben lange in München gelebt und ich muß sagen: Seien Sie vorsichtig: Die SZ macht süchtig!“ Stimmt. Die alten Gyönker ZIS-Junkies konnten ein Lied davon singen.

Schließlich startet die Schlacht am kalten Büfett. Aber nicht für alle. Denn die Arbeit beginnt: Wir stürzen uns mit Diktaphonen auf die Prominenz....

Gábor Lénárt- Károly Straub

AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos
Gyönk/Ungarn

EIN-STEIN und die Folgen...

Zur Geschichte des Projekts „Süddeutsche Zeitung in der Schule“ am Tolnai Lajos Gymnasium in Gyönk

*Herr Botschafter Buchbrucker,
Herr Abgeordneter,
Herr Bürgermeister,
verehrte Gäste des Gymnasiums Tolnai Lajos,
liebe Kolleginnen und Kollegen,
liebe Redaktionskollegen
beim Zeitungs-Projekt!*

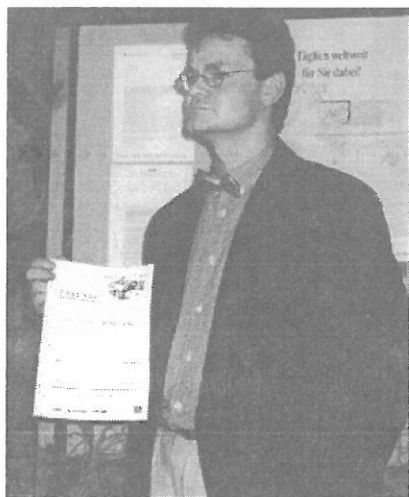
Ich habe einen Plan! Dies hier soll ja ein Fest werden. Und da ist es ja wirklich nicht sehr höflich, lange Reden zu halten, wenn im Hintergrund so ein reichhaltiges Büfett lockt. Aber ich soll Ihnen nun einmal ein wenig über unser Projekt „Zeitung in der Schule“ erzählen. Ich habe also den Plan, in den kommenden Minuten Ihre Lust auf Pasteten, Salate, Gebackenes und mit trockenen Worten Ihren Durst zu fordern. Ich hoffe, das gelingt.

„Zeitung in der Schule“: Wo fangen wir an?

1995: Kennt man in Budapest Gyönk? Weiß man in Bonn davon?

Als ich im November 1995 von dort aus nach Gyönk aufbrach, da wußte ich nicht genau, wohin die Reise gehen und was mich erwarten würde. Es war naß und kalt, dichter Nebel lag auf den Straßen, Sichtweite max. 50 m; nach 16 Stunden Fahrt hatte ich spätestens hinter Pinchely die große Befürchtung: dieser Weg führt Dich ins Nichts. Dann Gyönk, im Nebel, nur ein paar Häuser schemenhaft erkennbar. Gespenstisch. Hier sollte ein Gymnasium sein? Jaj istenem! Wäre ich doch im schönen Bonn geblieben.

Aber dann wurde ich hier überaus herzlich empfangen und mit Gyöinker Wasser in die



Geheimnisse des Dorf- und Schullebens eingeweiht. Aus dem Bonner ist in 2 Jahren längst fast ein Gyönki geworden. Leben in Gyönk gefällt mir. Und die Arbeit auch.

Denn gerade am Gymnasium Tolnai Lajos kann man erkennen: für gute Arbeit ist nicht die Größe oder der Name einer Institution entscheidend, im Medienzeitalter auch nicht unbedingt die geographische Lage, sondern entscheidend ist das, was dort mit Talent, Kreativität und Einsatz passiert. Und das ist am TLG sehr viel.

Denn an dieser Schule wird nicht nur im Unterricht gut gearbeitet, es gibt darüberhinaus Chor und Orchester, Tanzgruppe, Theater- und Computer-AG, sehr gute Handball-Teams, die bereits mehrere Meisterschaften gewonnen haben, und vor allem: Es gibt hier die Schülerzeitung EIN-STEIN. Und die ist so gut,

daß sie bereits zweimal zur ungarischen Schülerzeitung des Jahres gewählt wurde.

Doch viel Schüler-Talent bleibt ungenutzt, wenn es nicht weiter gefördert werden kann, und viel Qualität bleibt wirkungslos, wenn niemand davon weiß. War da nicht etwas mit einem Projekt „Zeitung in der Schule“? War das nicht für Schüler ein attraktives Angebot, ihre - journalistische - Kreativität zu erproben? Die große Chance, ihre Texte, Fotos und Zeichnungen einer breiten Öffentlichkeit bekanntzumachen?

Ja. Seit November 1996 machen wir in Gyönk nun also „Zeitung in der Schule“. Als einzige aus dem Ausland unter 49 deutschen Schulen waren wir im Jahr 96/97 mit 24 Schülerinnen und Schülern dabei. In diesem Jahr sind wir mit 18 Teilnehmern - und als zweites Gymnasium aus dem Ausland die Deutsche Schule Mailand vertreten. Aber dieses Zeitungsprojekt wäre undenkbar und meine Bewerbung vom Februar 1996 wahrscheinlich nicht erfolgreich gewesen, wenn nicht EIN-STEIN bereits zuvor so hervorragend gearbeitet hätte. Dafür ist der ganzen Redaktion zu danken, vor allem aber der betreuenden Lehrerin, Frau Fekete: Nagyon köszönöm!!!

Ja: EIN STEIN aus einem kleinen südungarischen Dorf hat etwas ins Rollen gebracht. Aber: „Zeitung in der Schule“ - Was ist das überhaupt?

Zwei Partner tragen und ermöglichen es:

Zum einen das „Institut zur Objektivierung von Lern- und Prüfungsverfahren (IZOP)“ aus Aachen. Dieses entwickelte 1979 ein pädagogisches Konzept für die Arbeit mit Zeitungen in der Schule.

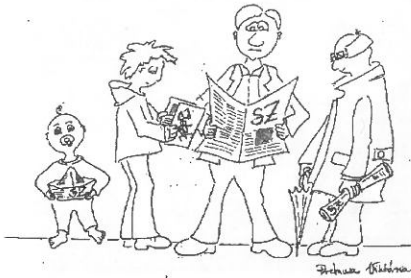
Dies ist in unserem Fall die „Süddeutsche Zeitung“ (SZ), mit ca. 1,2 Millionen Lesern täglich die größte überregionale meinungsbildende deutsche Tageszeitung. Sie erscheint, wie Sie an der Pinn-Wand sehen können, täglich weltweit.



„Zeitung in der Schule“ ist nach Auskunft des IZOP-Instituts zur Zeit das europaweit größte Projekt zur Lese- und Schreibförderung. Hintergrund ist die rasante und umfassende Veränderung unserer Medienlandschaft. Wo man die wachsende Informations- und Bilderflut, die auch in Gyönk über immer mehr Kanäle schwappt, nicht mehr stoppen kann, ist Medienkompetenz erforderlich. Bereits junge Menschen sollen die Fähigkeit erwerben, Informationen kritisch zu werten und auszuwählen. So hat dieses Projekt auch eine politische Dimension: Es fördert selbständiges Lesen, also selbständiges Beobachten und Werten. Es fördert damit die Bildung einer kritischen, begründeten Meinung und damit selbständiges Handeln in einer immer komplexer werdenden Welt. (An der Pinn-Wand finden Sie einen Artikel des deutschen Bildungsministers zu diesem Aspekt von „Zeitung in der Schule“.)

Nach dem Konzept des IZOP-Instituts steht das Projekt auf 4 Säulen:

1. Mit der Süddeutschen Zeitung erhält jeder beteiligte Projektschüler kostenlos ein Jahr lang täglich eine umfassende Informationsquelle; mit Nachrichten und Meinungen zu Themen aus Politik und Zeitgeschehen, Kunst und Kultur, Sport und Unterhaltung, vergessen wir nicht, was manche unserer Schüler besonders reizt: mit Kontaktanzeigen! Gleichzeitig bietet die SZ Platz für journalistische Schülerarbeiten. Für jeden abgedruckten Beitrag erhalten die Schüler von



der SZ ein Honorar. Im letzten Projektjahr waren das für die Gyönker immerhin 573 DM.

2. Das IZOP-Institut stellt umfangreiches pädagogisches Material zur Verfügung, um mit der SZ im Unterricht zu arbeiten. Hierbei geht es zunächst um selektives, auswählendes Lesen. (Unsere Schüler haben im Hintergrund zwei Figuren gestaltet und postiert, um zu zeigen, was das heißt: „Wer nicht liest, ist kopflos.“ „Wer zuviel liest, auch!“) Dann geht es um Fragen der Zeitungsstruktur, der verschiedenen Textsorten, der Unterscheidung zwischen Nachricht und Kommentar, aber etwa auch um Medienvergleich. Denn in diesem Projektjahr wird für einen kürzeren Zeitraum gleichzeitig auch eine zweite deutsche Tageszeitung geliefert. So wird es möglich, unterschiedliche Perspektiven bei der Erstellung von Nachrichten zu erkennen. Und die Frage taucht auf: Was ist die Wirklichkeit hinter der Nachricht? Im Zusammenhang mit Deutsch als Fremdsprache bietet die SZ darüberhinaus die einzigartige Möglichkeit, Landeskunde und Sprachvermittlung „live“ und in Kombination zu betreiben. Der Unterricht kann spannender, interessanter gestaltet werden und rückt vor allem näher an aktuelles Zeitgeschehen.

3. Die Projektteilnehmer werden angeleitet, sog. Langzeithemen zu bearbeiten. Jeder Schüler, jede Schülerin soll ein Thema nach eigenem Interesse finden und formulieren. Dies

soll er oder sie über einen längeren Zeitraum mit Hilfe der SZ bearbeitet. Im Idealfall steht am Ende eine Schülerarbeit, die von der Themenfindung, über die Bearbeitung bis zum Abschluß selbständig ausgeführt wurde. Das Themenspektrum reicht von der Analyse politischer Berichterstattung bis zur Bildergeschichte, zum Comic mit eigener Story. (An der Pinn-Wand finden Sie die Langzeitarbeiten aus dem alten Projekt.)

Der vierte Aspekt war für unsere Schüler wohl der spannendste. An dem Projekt wirken verschiedene Wirtschaftspartner/Sponsoren mit. Das waren im vergangenen Jahr:

**Die Hypo-Bank,
die PREUSSAG AG,
Mc Donald's,
das Bildungswerk „Dr. Robert Eckert
Schulen AG“
sowie die EXPO 2000 Weltausstellung
Hannover.**

Die beiden letztgenannten Sponsoren sind in diesem Jahr nicht mehr dabei. Neu dabei sind jetzt:

Die SIEMENS AG und die Ruhrgas AG. (Texte an der Pinn-Wand.)

Diese Wirtschaftspartner bieten unseren Schülern die Möglichkeit, im Bereich ihrer Tätigkeit die ganze Palette journalistischer Arbeit zu erproben: vom Interview, über das Foto, die Karikatur bis hin zur umfangreichen Reportage. Dies alles kann dann in der SZ abgedruckt werden. Reise- und Übernachtungskosten werden von den Sponsoren getragen, auch für uns, wenn wir etwa ein Thema in Deutschland bearbeiten. Selbstverständlich haben diese Sponsoren dadurch einen gewissen Werbeeffect, doch ist die Aufgabe der Schüler nicht, Werbung im Sinne

von Schönfärberei für diese Wirtschaftsunternehmen zu machen. Im Gegenteil: unter Einhaltung des geltenden Presserechts dürfen sie da, wo es ihnen stinkt, auch heftig die journalistische Nase rümpfen.

Beim Schreiben der Texte lernen die Schüler dann auch neue Arbeitsformen, neue Methoden kennen. Dies schließt soziales Lernen ein: Wer im Team arbeitet, muß lernen, im Hinblick auf das bestmögliche Ergebnis Rücksicht zu nehmen, muß auch einmal Kritik einstecken können. Aber nach mancher Mühe und manchem -sachlichen! - Streit dann einen eigenen Text in einer weltweit gelesenen Tageszeitung zu finden - das schafft Erfolgserlebnisse, die wenige haben. Und das motiviert! (Ein Ergebnis dieser Teamarbeit sehen Sie in unserem „Kleinen SZ-Café“ hier, das unsere Schüler an einem einzigen Tag gestaltet haben.)

Große Freude kam in Gyönk auf, als unsere Texte in der SZ erschienen; das war vier mal der Fall. Dann wurden unsere Schülerjournalisten für Ihre Arbeit auch noch ausdrücklich gelobt. Die leitende Redakteurin der Süddeutschen Zeitung schrieb: „Ich kenne (jetzt) die Gymnasiasten aus Gyönk und die sind wirklich einzigartig! Ja, im Ernst: Eure Beiträge für *>Zeitung in der Schule<* waren wirklich grandios, toll, super, klasse, witzig, spritzig... mein Wortschatz reicht fast nicht aus. Wir hätten eine ganze Gyönk-Sonderausgabe machen können (...). Ich weiß, daß ich als Projektredakteurin keine Klasse bevorzugen sollte. Aber ich muß schon sagen...“

Der Vertriebsmanager der SZ schickte eine „Gratulation an das ganze Ein-Stein-Team“ und bat mich, allen Teilnehmern auszurichten, „daß sie der deutschen Sprache mächtiger als manch Einheimischer sind.“ Außerdem boten die „Eckert Schulen“ einem unserer Schüler ein komplettes Ausbildungsstipendium an; der ungarische Ministerialdirektor für die Wirtschaftsbeziehungen zwischen Ungarn und Deutschland,

Herr Gabor Géryni, reiste extra für ein Interview mit unseren Schülern nach Gyönk. Anschließend bot er an, unsere Schüler bei der Präsentation des ungarischen Programms in Hannover zu beteiligen. Gerne wäre er heute hier gewesen, läßt Sie alle jedoch herzlich grüßen und wünscht dem neuen Projekt „alles Gute und noch mehr



Erfolg“. (Das Gruß-Schreiben Herrn Gérynys wird durch die Schüler verlesen.)

Und dann wurde unsere Schülerzeitung jetzt im Oktober sogar zum „Geschäftspartner“ der Süddeutschen Zeitung: In einem Vertrag wurde geregelt, daß EIN-STEIN so lange täglich ein kostenloses Exemplar der SZ erhält, wie EIN-STEIN für die SZ durch eine Anzeige wirbt. Das IZOP-Institut schließlich schrieb zu unserem Fest: „Wir sind gespannt auf die neue Runde „Zeitung in der Schule“ 1997/98 und freuen uns von Herzen, daß das Gymnasium Tolnai Lajos erneut dabei ist: Herzliche Grüße nach Gyönk!“ (An der Pinn-Wand haben wir dies alles für Sie ausführlich dokumentiert.)

Es ist November 1997: Kennt man in Budapest Gyönk? Weiß man in Bonn davon?

EIN STEIN hat eine kleine Lawine in Gang gesetzt. Die Arbeit unserer Schülerjournalisten hat Gyönk weit über das Komitat und die Grenzen Ungarns hinaus bekannt gemacht. Politiker kamen, Wirtschaftsvertreter und andere Sponsoren unterstützen unsere Schule hoffentlich auch weiterhin. Mit dem Projektlehrer eines deutschen Gymnasiums konnte der Gyöinker Projektlehrer eine neue Schulpartnerschaft einleiten. Und nicht zuletzt ist die Zusammenarbeit einer ungarischen Schülergruppe mit einer weltweit gelesenen deutschen Zeitung zwar ein kleines, aber sicher auch ein gutes Beispiel für kulturelle Zusammenarbeit unserer Länder.

Vor allem aber ist dieses Projekt für jeden Schüler eine große Chance, vielleicht sogar der Beginn einer beruflichen Karriere. Jugendliche können ihre Kreativität entfalten, ihre Intelligenz eigenständig ins Spiel bringen, sehen ihre Leistung mit großem Lob und Erfolg bedacht. Das stärkt das Selbstbewußtsein. Und motiviert. Im Idealfall ist der Projektlehrer im Laufe von „Zeitung in der Schule“ nur noch ein Ratgeber, ein kollegialer Partner, mit dem man nach erfolgreich getaner Arbeit auch schon mal die Beine auf den Tisch legen und rumalbern kann. Jó istenem: Dienst ist Dienst und Cola ist Cola (oder Soda?).

Das ist mein Stichwort. Ich hoffe, Ihren Hunger und Durst nun ausreichend gefördert zu haben!

Ich freue mich auf das Projekt mit der neuen Schüler-Gruppe. Allen danke ich, die dieses Projekt ermöglicht haben; der Schulleitung für



die uneingeschränkte Unterstützung, so z.B. bei der Ausrichtung dieses Fests. Den einsatzfreudigen Schülerjournalisten ist besonders zu danken: Für ihre manchmal nicht bequeme, aber umso erfolgreichere Mitarbeit!

Ihnen allen danke ich für Ihren Besuch, Ihre Förderung unseres Projekts und für Ihre Aufmerksamkeit! Und wenn Sie nicht in der Nähe wohnen: Kommen Sie heute abend wieder gut nach Hause. Und - erzählen Sie bitte dort: Von einem kleinen südungarischen Dorf. Von EIN STEIN. Und den Folgen.

Nagyon köszönjök!

Gyönk, 14. November 1997

Dr. Gerald Hühner
Projektlehrer



PROGRAMM

am 14. November 1997

Tolnai Lajos Gymnasium Gyönk

ERFAHRUNGSBERICHT EINES SCHÜLERS

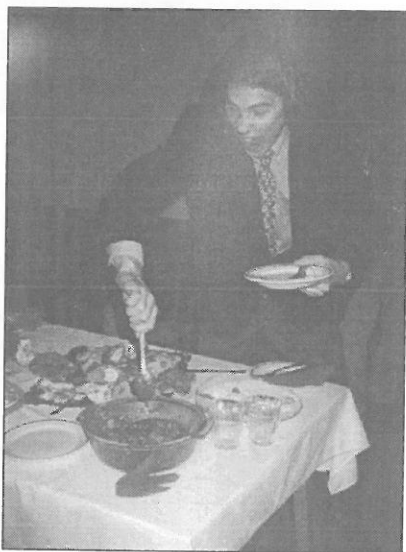
AUS DEM PROJEKT 1996/97

„Guten Tag, mein Name ist Roland Tóth; aber Sie müßten mich eigentlich ja schon aus der SZ kennen!

Wie alles anfang? Es war lahm. Niemand konnte mit dem Gedanken „Zeitung in der Schule“ umgehen. Niemand hat begriffen, was das heißt. Leider. Tagtäglich die Zeitung von der Post holen: Das sollten wir ein ganzes Jahr lang machen? Jeden Morgen schuften? Diese großen Pakete von Zeitungen schleppen? Schrecklich!

Aber dann haben wir uns im Unterricht lange mit der SZ befaßt. Es muß nicht immer Goethe sein! Es war auch viel spannender und interessanter. Plötzlich machte Schule Spaß.

Später zeigte sich auch bei den anderen Interesse. Denn sie haben uns immer die bunten Magazine geklaut. Und dann die Pinn-Wand: Später standen alle davor und waren überzeugt, daß dieses Projekt schon ein großes Ding war und noch werden würde.



Viele mußten also am Anfang in Takt gesetzt werden, ich auch. Aber dann: An einem frühen Morgen, da fing es bei mir richtig an. Später auch bei den anderen. Wir standen vor einer spannenden Reise. Ganz Gyönk schlief noch, als wir aus dem Internat kamen. Wir waren aber frisch und munter, denn wir fuhren zur journalistischen Arbeit nach Regensburg.

Gute Laune in vier Tagen! Es war eine Erlösung, als wir ankamen. Ein Luxushotel. Jede Menge Sterne! Wir konnten unsere vom Sitzen harten Hinterteile ein bißchen im Swimmingpool aufweichen. Eine große Überraschung war, daß Kollegin Hajni (ca. 1,56m) tüchtig aus dem Wasser herausragte.

Am Tag nach der Ankunft gingen wir, vom Essen ziemlich gerundet, vom Tisch. Denn es gab ein riesiges Büfett, mit allem drum und dran. „Ist das alles für uns?“, fragte einer. Wir hatten zwei Scheiben Brot und ebenso viel Salami zum Frühstück erwartet. Die positive Enttäuschung hat uns mit Energie gefüllt.

So fuhren wir zu dem privaten Bildungswerk Dr. Robert Eckert Schulen AG, um uns endlich als Journalisten/Reporter auszuprobieren. Dort haben wir uns fast verirrt. Diese Privatschule mit ihren Gebäuden war nämlich mindestens so groß wie Gyönk. Die Arbeit war sehr interessant und nach sieben Stunden getan.



Am nächsten Tag: Ausflug im Ausflug. Nachdem wir uns kaputtgearbeitet hatten, bekamen wir einen freien Tag, um Kultur und allgemeines Wissen über die Regensburger Umgebung aufzusaugen. Wir haben uns die Befreiungshalle und den Donaudurchbruch bei Kelheim angeschaut und auch dabei viel Spaß gehabt.

Zu Hause haben wir dann Artikel produziert. Die Arbeit dabei war ganz anders als gewöhnlich. Der Pauker stand nicht vorne und versuchte, uns etwas zu erzählen. Er war ein Arbeitskollege im Team. Hilfe hat er uns angeboten, und wir haben sie mit viel mehr Freude angenommen.

In der Luft lag Spannung; alles prickelte so toll. Wortfetzen flogen, und zur Arbeit gab das Rattern des PC den Takt. Wer grade nichts an den Texten zu tun hatte, oder sich ausruhen wollte, bügelte die Wäsche oder spülte das Geschirr von Herrn Hühner, weil der einfach keine Zeit mehr dafür hatte.

Team-Arbeit: Jeder half dem anderen, gute Gedanken haben sich ergänzt und führten zu einem erfolgreichen Mix, den die anderen Schüler in der folgenden Woche an der Pinnwand lesen konnten - und wir, nach langem Warten, drei Monate später auch in der SZ!. Die Freude war riesig!

Dann war der Alltag wieder da. Doch wir erwarteten die nächste Aufgabe mit großer Lust und großem Hunger.

Hätten Sie gedacht, daß ein Ministerialdirektor, mit Vertreter, 150 km nach Südungarn in die „Provinz“ reist, um für uns seine dritte Pressekonferenz zur EXPO 2000 zu halten? Und uns zur heutigen SZ-Party dieses Fax schickt:

„.....(Kopie liegt bei!).....“

Herr Cérnyi war übrigens beim Interview noch aufgeregter als wir. Hätten Sie gedacht, daß wir die ersten waren, die international über das ungarische EXPO-Programm berichtet haben? Genauso hätten wir auch nicht gedacht, daß der deutsche Botschafter, Herr Buchrucker, heute zu uns kommt.

Das Thema EXPO 2000 Hannover war für uns eine harte Nuß. Wir schrieben mit derselben Arbeitsweise wie zuvor über die Jugend und Zukunft Ungarns. Schwierig war, daß wir das wirkliche Ungarn zeigen wollten, und nicht die Klischees: Pußta, Paprika, Piroshka.

Die Langzeitprojekte haben unsere Arbeit leider beendet. Dieses „leider“ zeigt, wie viel uns zum Schluß das Projekt bedeutet hat. Es hat uns auch gelehrt, im Team zu arbeiten. Toleranz und Erfolg brachten das Ganze in einen

Rahmen. Möglicherweise ist es für mich der Beginn einer journalistischen Karriere.

SZ ist gut; SZ ist bunt; SZ wird von den Besten geschrieben und gelesen. SZ ist belehrend, das ist auch ein Wert der Zeitung. Vielen Dank an die „Süddeutsche“ und das IZOP-Institut!

Die Sponsoren haben KNETE. Für unnütz geben sie diese aber nicht her. Für uns ist dadurch vieles möglich geworden, was wir ohne sie nicht hätten. Danke dafür.

Herr Hühner hat das Projekt nach Gyönk geholt, organisiert und das Ganze zusammengehalten: Uns. Er hat eine ganze Menge Papierkram erledigen müssen. Es kostete ihn viele Gehirnzellen, bis das Projekt startklar war. Der größte Dank geht an ihn!

Wir wünschen der nächsten „Generation“, unseren Nachfolgern ebenso viel und mehr Spaß und Erfolg bei der Arbeit. Viel Glück!“

Roland Tóth

Projektschüler 1996/97
Gymnasium Tolnai Lajos
Gyönk/Ungarn

Interview mit dem Botschafter der Bundesrepublik Deutschland, Herrn HASSO BUCHRUCKER, bei der SZ-Party am 14.11.1997 am Tolnai Lajos Gymnasium (TLG) in Gyönk/Ungarn

...und dann setzte sich der Botschafter der Bundesrepublik Deutschland tatsächlich mit uns auf eine alte hölzerne Turnbank und gab uns folgendes Interview:

Judit Straub, TLG: Was macht eigentlich ein Botschafter?

Botschafter Buchrucker: Ein Botschafter muß dafür sorgen, die Beziehungen zwischen Ungarn und Deutschland ständig zu verbessern und zu intensivieren. Und zwar in vier Bereichen: nämlich der Politik, bei der Zusammenarbeit der Regierungen;

Dann der Wirtschaft; dann der Kulturträger und schließlich der Rechtsverwaltungen. Das ist ein ganzer Strauß von Aufgaben und darum hat ein Botschafter Deutschlands in Ungarn 90 Mitarbeiter.

Wie sind Sie Botschafter geworden?

Ich wurde Botschafter, nachdem ich in München, dort, wo die SZ herausgegeben wird, Jura studiert hatte und mich dann beim deutschen Außenministerium bewarb. Seither war ich in 7 verschiedenen Ländern und oft auch wieder in Bonn, dem Regierungs-



sitz. Ich bin jetzt sehr froh, seit 10 Monaten deutscher Botschafter in Ungarn zu sein.

Wir haben gehört, Sie lesen täglich die SZ. Lesen Sie auch andere Zeitungen?

Ich lese auch die Frankfurter Allgemeine Zeitung. Aber die SZ hat immer noch einen besonderen Reiz für mich und meine Frau, weil

wir beide in München gelebt haben und daher mit besonderer Aufmerksamkeit den Lokalteil lesen.

Was bedeutet unser Projekt „Zeitung in der Schule“ in Gyönk für die Beziehungen zwischen Deutschland und Ungarn?

Dieses Projekt, in dem Sie jetzt ein Jahr lang arbeiteten, bedeutet in den ungarisch-deutschen Beziehungen dreierlei:

Erstens, daß wir jetzt am Ende dieses Jahres eine ganze Gruppe von jungen Ungarn haben, die sehr gut Deutsch können und sich auch sehr gut mit Deutschland auskennen. Dies bedeutet eben die Möglichkeit, in Zukunft besser zusammenzuarbeiten.

Zweitens ist es wichtig für die Integration Ungarns in die NATO und die EU. Wenn Ungarn zu dem Zeitpunkt, da Sie erwachsen sind, Mitglied in der EU wird, dann gibt es hier in Ungarn schon eine ganze Fülle von jungen Leuten, die sich in Deutschland auskennen und fließend in Deutsch ausdrücken können. Und das ist wiederum gut für

die deutsch-ungarischen Beziehungen.

Aber drittens ist es sehr gut für die Integration Europas; wir brauchen eine junge Generation, die über die Grenzen hinausschaut und die einen Sinn für ganz Europa hat.

Wie ist Ihre Meinung zu „Zeitung in der Schule“?

Ich finde, das ist eine fabelhafte Idee, denn Sie müssen in jungen Jahren schon lernen zu unterscheiden zwischen richtig und nicht ganz richtig; und zwischen gerade und schief; und zwischen vollständig und nicht ganz vollständig. Und wenn Sie das in jungen Jahren lernen, dann werden Sie auch Ihr Leben lang immer ein gutes Unterscheidungsvermögen haben, was politische Dinge anbelangt und was menschliche und wirtschaftliche Zusammenhänge betrifft. Ich glaube, daß Sie sich an diese zusätzliche Arbeit, die Sie jetzt leisten, Ihr ganzes Leben erinnern und Profit davon haben werden. Es ist eine brillante Idee!!!

Vielen Dank Herr Botschafter.

Aber gern geschehen.

Macht weiter so!!!



Interview:

**Judit Straub/Szilvia
Wilhelm**

AG Zeitung in der Schule
TLG Gyönk/Ungarn

Interview mit dem Leiter des Budapester Goethe-Instituts,

Herrn **WOLFGANG MEISSNER**, bei der SZ-Party
am 14.11.1997 am Tolnai Lajos Gymnasium (TLG)
in Gyönk/Ungarn

TLG: Wie gefällt Ihnen Ihre Arbeit in Budapest und was gehört zu Ihrem Arbeitskreis?

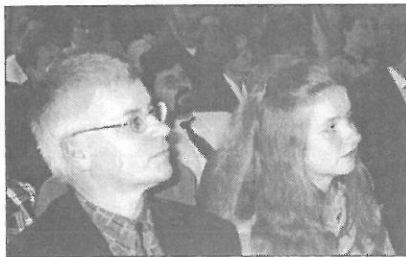
Herr Meissner: Die Arbeit gefällt mir sehr sehr gut. Ich fühle mich sehr wohl in der ungarischen Hauptstadt, einer alten Kulturmetropole im Herzen Europas. Die meisten unserer Mitarbeiter sind übrigens Ungarn. Zu meinem Arbeitskreis gehören alle Bereiche eines Kulturinstituts: Bibliotheksarbeit, Kulturprogramme und Spracharbeit.

Unterstützen Sie auch Schulprojekte?

Ja, seit ca. 10 Jahren arbeiten wir mit Gyönk und 50-60 anderen Schulen zusammen, vergeben aber nicht an alle Schulen so viele Stipendien wie an Gyönk. Also Gyönk ist für uns schon ein ganz wichtiger Ort, weil hier nicht nur hervorragende Schüler, sondern auch herausragende Persönlichkeiten gebildet werden.

Was halten Sie davon, daß Jugendliche sich in der Schule mit Zeitungen und journalistischer Arbeit beschäftigen?

Ich glaube, das ist ein ganz wesentlicher Bestandteil der Autonomisierung von jungen Menschen. Und wenn Jugendliche sich verselb-



ständigen können, dann entsteht eine Gesellschaft im wahren Sinne: demokratisch und pluralistisch; und deshalb ist diese Arbeit so zentral wichtig. Nicht nur für die Schule, sondern insgesamt für die Gesellschaft.

Und wie hat Ihnen unser Programm heute gefallen?

Ich war nicht nur sehr beeindruckt von der ästhetischen Gestaltung dieses Tages, sondern auch von der Qualität der Präsentation. Dieser Sketch auf der Bank war ausgezeichnet, die Gesangseinlagen und die kleinen dramatischen Dialoge -, es war auch vom künstlerischen her gesehen sehr sehr hohes Niveau. Aller herzlichsten Glückwunsch für eine ganz tolle Arbeit, die Sie da machen. Also ich bin jetzt schon fast 30 Jahre in mehreren Ländern tätig, ich habe auf 4 Kontinenten gearbeitet, aber so was wie heute Nachmittag habe ich auf der Ebene der schulischen Arbeit noch nicht erlebt!

Interview: **Zsuzsanna Hum/ Andrea Kovács**
AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Gyönk/Ungarn)

Interview mit (Profi-)Journalisten

des Ungarischen Fernsehens und Rundfunks
(„Kanal 1“, Pécs) und des Ungarn-Deutschen
Fernsehens (Szekszárd) bei der SZ-Party
am 14.11.1997

am Tolnai Lajos Gymnasium (TLG) in Gyönk/Ungarn



TLG: Was denken Sie über das Programm und die Dekoration?

Judit Klein, Pécs: Das Programm war sehr gut und die Dekoration ausgesprochen ergreifend!

Margó Petz, Szekszárd: Das Programm gefiel uns sehr. Es war sehr gut vorbereitet, wirkte aber gleichzeitig spontan. Die Dekoration hätte besser nicht sein können. Die „Tapete“ und das mit Zeitungen gefüllte Netz waren eine gute Idee.

TLG: Was halten Sie von dem ZIS-Projekt?

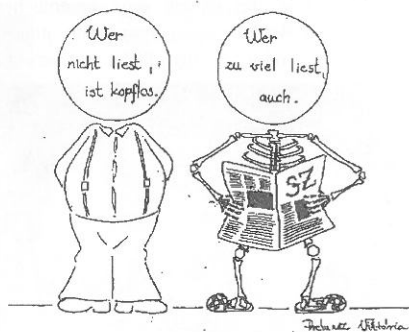
Pécs: Es ist wahrscheinlich für alle Teilnehmer prägend. Diese ungarischen Schüler haben eine riesige Chance, bei

einer deutschen Tageszeitung mitarbeiten zu können. Diese Möglichkeiten hatten wir leider nicht!

Szekszárd: Offensichtlich gibt es eine gute Lehrer-Schülerbeziehung, die auch sehr eng ist. Eine Atmosphäre, die nicht überall zu finden ist. Man fühlt sich wie zuhause. Und genau das kann man in den großen Schulen nicht spüren. Es ist hier familiär, weil es eine kleine Schule ist. Und daß Ihr in der SZ Texte publiziert habt, spricht für die Qualität Eurer Arbeit.

Zusammenfassung:
Eszter Baranyai

AG Zeitung in der Schule
Gymnasium Tolnai Lajos
Gyönk/Ungarn



Es war
doch nicht
so langweilig!



WIR



Goethe?! Nicht immer,
aber immer öfter!

Neue Generation



Guten Appetit!





In der »Süddeutschen«
werden Sie täglich
etwas finden, was Sie
in der Schule und privat
zu Ihrem Vorteil
verwenden können.

Süddeutsche Zeitung
Deutschlands große Tageszeitung

Tartalomjegyzék

Impresszum	2	Télapó '97	58
Bevezető cikk(i)	3	Az úton	59
Visszaszámlálás	4	I love this game	61
Riport Becke Mátyásné Tanárnővel	5	Tévedni emberi dolog...	62
Nyugat	7	Tériszonyos telefon	63
Ein-Stein az Interneten	8	Élet	64
Emese	9	Pistike	65
Életképek '97	10	„Kakukkfiókák“ Szegeden	66
Távirat	11	Ti és mi	68
Riport Benis Erika Tanárnővel	12	Aranykőpések (nummer dráj)	69
Hogy érjelek el ...	13	Hiszem, ha látom	70
A nevelő egy napja - képregény	14	Szerelem, szex, gyengédség	72
Aranykőpések (numéro úno)	16	Döglött gyerek	73
Más szemmel	17	Kémia	74
Progeria Infantilis	17	Halálvágý	75
Vajon van-é Télapó?	18	Uriah Heep	76
Belső utakon	20	Hogyan tájékozódnak a kukacok...	77
Boldogmondások	23	Riport Berger Tímea Tanárnővel	78
A szecskák 12 pontja	24	Ozzfchérke és a hét rocker	81
Gimnáziumi szecska-escü	25	Gyönek	84
Dicsimnusz	25	Reisebericht	84
Óda egy láncfűrészhöz	26	Austausch mit Gyönek/Ungarn	85
Így játsunk mi	27	Die Fahrt nach Darmstadt	86
Titkom	27	Die 2. b in Darmstadt	87
Ganxta Zolce - képregény	29	„Fremde“ in Darmstadt...	88
Mikulás '97	30	Die 4.c erobert Deutschland	89
Télapó '97	31	Widerschen die darmstädter Schüler...	90
Interview with Bill	32	Wir über Euch (Ich über die Anderen)	92
Aranykőpések (nábör tú)	34	So sehen wir Euch	93
A szegény kicsi szörszál	35	Fragenkatalog für Gastlehrer	94
Hogyan mondjam el neked...	37	Kurzgeschichten über die Freundschaft	97
Az őszinte szerelmem beteljesülése	38	„KIRCHEN“ in den Benelux Staaten	99
Apa, ne!	40	Big black pencil	100
Életképek '97	43	Ungarn im Schaufenster der Welt	104
A gyöнки kolez	44	Entweder – oder...	105
A számítógép-használó férfiak...	45	„Ungarische-Techno-Freaks“	106
Ebéd előtt - újságíróš hétvégén	46	Pušta, Paprika, Piroshka	108
Ebéd után	46	SZ-Party am Gymnasium Tolnai Lajos	112
Riport Markó Ágnes Tanárnővel	47	EIN-STEIN und die Folgen...	114
Vala(hol)	51	Programm am 14. November 1997	120
Szemfüles	52	Interview mit Herrn Hasso Buchrucker	123
Salat a'la Griechenland	55	Interview mit Herrn Wolfgang Meissner	125
Negyedik típusú találkozások	56	Interview mit (Profi-)Journalisten	126
(R)evolúció	57		